

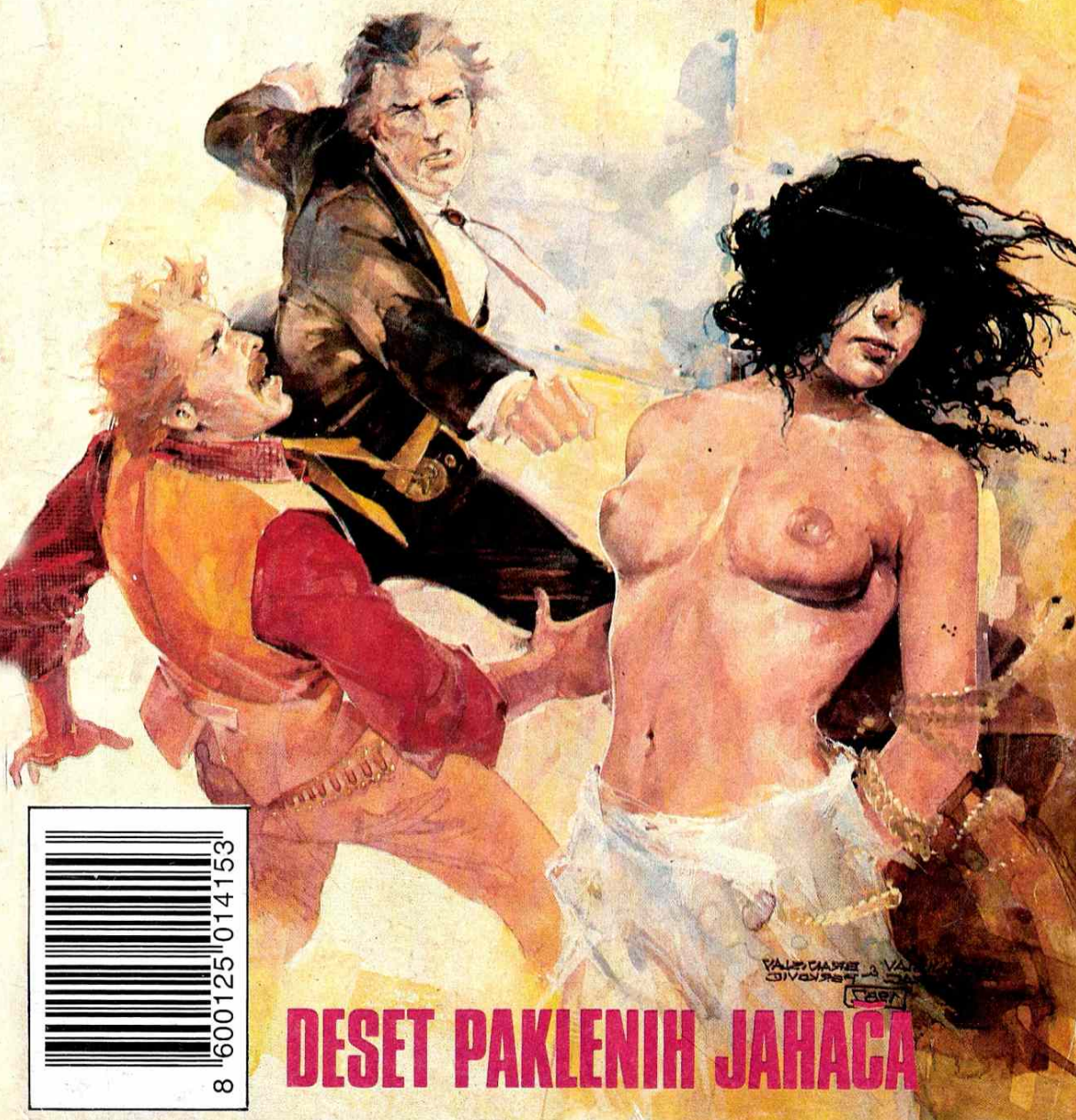
FRENK LARAMI

BROJ 215

900 DIN.

DOX HOLIDAY

DOŠAO JE TIHO I UŠAO U LEGENDU

8 600125 014153

DESET PAKLENIH JAHAGA

★ **DOK HOLIDEJ** ★

215

FRENK LARAMI

DESET PAKLENIH JAHACA

NIŠRO FORUM-OUR MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA
DOK HOLIDEJ
Broj 215

Glavni i odgovorni urednik:
Slavko DRAGINČIĆ

Urednik:
Zorka CIRIĆ

Naslov originala:
Frenk Laramy
SHOWDOWN AT SONORA

Recenzija:
Radomir MILOSAVLJEVIĆ

Adaptacija i prevod:
Dragoslav MILOSAVLJEVIĆ

Lektor:
Sava DAMJANOV

Tehnički urednik:
Valerija ŠREDER

Naslovna strana:
Ferenc EARAT

Korektori:
Erika KOČIŠ-HORVAT
Edit AMBRUS-LEPHAFT

Štampa: 22. VI 1988.
Tržište: 7. VII 1988.

Izdaje i štampa NIŠRO FORUM — OOUR MARKETPRINT, Novi Sad, Vojvode
Mišića 1. Glavni i odgovorni urednik: Slavko DRAGINČIĆ; Urednik: Zorka
CIRIĆ. Naslov originala: Frank Laramy — SHOWDOWN AT SONORA.

Copyright: UNIVERSUM PRESS.

Sva prava se zadržavaju, uključujući prava na reprodukovanje ove knjige u
celini, ili delimično, ili na bilo koji drugi način.

Godišnja pretplata za inostranstvo u stranoj valuti: Austrija 83 ATS; Australija
9,5 AUD; Francuska 40 FRF; Švedska 42 SEK; SR Nemačka 13 DEM; Svajcarska
9,5 CHF; SAD 7 USD. Uplate slati na devizni račun: Vojvodanska banka, Os-
novna banka Novi Sad 65700-620-1085 „Forum“ Novi Sad, sa obaveznom na-
znakom: Pretplata za „Dok Holidej“.

Oslobodeno osnovnog poreza na promet, mišljenjem Pokrajinskog sekretarijata
za obrazovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine, br. 413—279/73. od 10. maja
1973. godine.

Dremljivo i toplo avgustovsko popodne na reci San Houkin, nedaleko od grada Stoktona u državi Kalifornija, bilo je isto tako kao i svako drugo popodne u to doba godine: pomaću sparno i tiho, tako da se onome ko se tu našao činilo kao da čuje šum reke koja se zlatasto prelivala pod zracima sunca i vijugavim zmijolikim koritom trome odmicala ka horizontu. Sve je bilo isto kao i uvek, ali je ipak postojala i jedna razlika.

U žbunju nedaleko od obale vrebao je čovek u zasedi.

Pazeći da ne pomeri grančice žbuna, busijaš je provukao cev puške kroz lišće i umirivši ruku, poravnao nišan sa leđima konjanika koji je malo pre toga zaustavio konja na obali. Ništa ne sluteći, konjanik je oslonjen rukom na kuk spokojno sedeo u sedlu. Životinja pod njim je žudno pila vodu i širila nozdrve, s vremena na vreme mašući raspoloženo dugačkim repom. Čovek s puškom, međutim, i dalje je mirno nišanio odugovlačeći sa smrtonosnim hicem kao da zbog nečega okleva. Možda je spokojstvo njegove žrtve probudilo u busijašu iskru savesti i trenutno zadržalo prst na obaraču.

Sedeći u sedlu na obali reke, konjanik je lagano skinuo šešir i maramicom obrisao znoj sa čela.

Bio je to stariji čovek, između pedeset i šezdeset godina, blede kože, visokog čela i velikih prosedih brkova. Čelo su mu prekrivali ni-

zovi bora, a oko usana se naizmenično javljao čudan grč, nalik na trzaj pred plač.

Odelo mu je bio prekriveno prašinom, okovratnik bele košulje kvasio se znojem po celoj dužini, čizme su mu izgubile boju i samo na nekim mestima videlo se da su bile crne i lakovane.

Utolivši žeđ, konj je podigao glavu, zatresao grivom i tiho frknuo. Konjanik je stavio šešir na glavu i pritegao uzde. Nameravao je da pođe dalje.

To kao da je bio znak za ubicu na bregu. Sedeo je zaklonjen grmljem, okamenjen pred trzaj obarača.

Puška je planula, grančice su se ispod cevi zanjihale i vratile, nekoliko listića prhnulo je u vazduh. Blesak puščane vatre jedva se našutio na usijanom popodnevju.

Jahač se zaneo, a onda naglo spustio glavu na grudi i pošao napred. Konj se propeo i zanjista.

Izgledalo je da je čovek odjednom zaspao i nesvesno skliznuo sa sedla na zemlju. Mali oblak prašine podigao se pri padu, a onda se sve umirilo.

Životinja je okrenula glavu prema gospodaru koji je nepokretan ležao kraj njenih nogu. Posmatrala ga je nekoliko trenutaka kao da se pita spava li to on ili ne, a onda je krenula nekoliko koraka napred prema busenima zelene, sočne trave...

Ubica sa brega polako je pošao prema reci.

Nosio je šešir velikog oboda, običnu platnenu košuju i pohabani prsluk. Lice mu je bilo uglasto, ispečeno od sunca, sitnih očiju i tankih velikih usta iskrivljenih na levu stranu.

Na bokovima je nosio opasač načičkan mecima i staru izlisanu futrolu boje meda, sa „koltom“ kalibra 44.

Išao je lagano, držeći pušku na gotovs za slučaj neprijatnog iznenađenja. Sem toga, trebalo je da žrtvu dokrajči ukoliko u njoj bude još znakova života.

A izgleda da je bilo.

Pogođeni čovek je malo pokrenuo glavu, ali nije imao snage da otvori oči.

Na stomaku mu se širila velika mrlja krvi, kao veliki crveni cvet koji se rascvetao na suncu. Prsti su mu se grčili i zahvatali pod noktima zemlju i sasušenu travu.

Videvši da je žrtva još živa, ubica je zlokobno iskrivio usne i energičnim pokretom repetirao pušku. Oči su mu demonski blesnule, a zgrčene usne otkrile su zverski stisnute zube.

Ranjenik je otvorio oči. Međutim, samo to je mogao, ništa više. Bio je bespomoćan, gubio je dah, usta su mu se sušila i dan se gasio pred pogledom.

Senka ubice prešla je preko njege poput oblaka.

Čuo je dobro poznati zvuk zapinjavanja oroza i očekivao je svakog sekunda novi pakleni udar olova u meso, što će označiti konačan kraj...

Njegov konj je okrenuo glavu na drugu stranu, kao da izbegava da prisustvuje agoniji svog gospodara.

Ubica je počeo da podiže pušku, udaljen od ranjenika jedva nekoliko jardi. Bio je siguran u sebe, to-

liko siguran da je zaboravio na svaku opreznost. Čak je prećuo i šum sa svoje desne strane.

— Spusti pušku! I da se nisi makao! — presekao ga je neki zapovednički glas u trenutku kad je hteo da pritisne okidač. Glas je zvučao oštro, nekako metalnohladno i kao da je dopirao odnekud izdaleka, a ipak je bio sasvim jasan i nije trpeo pogovora. Ubica je zastao kao skamenjen. Ne mičući se, skakao je pogledom kolutajućih očiju levo-desno, očajnički tražeći izlaz. A izlaza nije bilo.

Čovek na zemlji ponovo je sklopio oči.

Dileme nije bilo, puška je tupo odjeknula kad je pala na tvrdi busen ispred nogu. Ubica se lagano okrenuo prema glasu, malo podignutih ruku, psujući u sebi.

Na svoje najveće iznenađenje, zapazio je da u njega nije bilo upereno nikakvo oružje!

Glas koji ga je presekao pripadao je nepoznatom čoveku koji je desetak metara daleko ležerno sedeo u sedlu svog snažnog ždrepcu zelenka. Noge i trbuh konja, kao i jahačeve čizme, bili su mokri kao da je taj čovek tek maločas izašao iz vode. Reka San Houkin bila je relativno plitka i nepoznati ju je verovatno pregazio negde u blizini i neprimetno prišao mestu zločina.

— Prokletstvo! — procedio je ubica, ispisujući na svom licu grč mržnje.

Nepoznati na konju imao je na sebi tamnosivi, skoro crni, sako elegantnog kroja, nešto svetlije pantalone golubije boje, crni „kalifornija“ šešir čiji je obod senčio njegovo preplanulo lice, belu kao sneg košulju sa tankom kravatom boje višnje oko vrata i svileni prsni is-te boje. Na licu uokvirenom dugom, uredno začešljanom kosom koja mu je padala nisko na vrat, isti-

cale su se lučno izvijene obrve i sivoplave, tvrde i hladne oči.

Na desnom bedru, ispod dugačkog sakoa u futroli od lakovanog boksa, nosio je revolver sa drškom ukrašenom slonovačom. Po tom odelu i revolveru sa drškom od slonovače, svako ko je poznavao Divlji zapad lako je mogao odrediti ko je taj čovek.

Bio je to Dok Holidej, brzoruki kockar i revolveraš.

Suvi, topli predeli Zapada još su bili potrebni njegovom telu, a Kalifornija je imala takvo podneblje koje je godilo njegovom nekad narušenom zdravlju. Sada je ono bilo čelično čvrsto, kao i njegov karakter.

Kada je napustio Sacramento na severu, uputio se prema jugu, ka Josemajt dolini, na čijem su zelenilu mnogi odmarali oči i dušu. Odatle je mogao preko Vajt planina da stigne u Nevadu, a zatim u Jutah.

Međutim, dok je gazio plićak na reci San Houkin, čuo je pucanj i promenio pravac.

Video je da čovek na zemlji nema oružja i bilo mu je jasno da se radi o podmuklom ubistvu.

Gledali su se oči u oči, bedni ubica iz zasede i legendarni strelac i kockar Dok Holidej.

Onda je ubica spustio pogled, ne izdržavši više. Oči u crno odevenog jahača kao da su ga probadale hladnim čelikom. Osetio je da mu nema spasa.

Holidej je ćuteći čekao.

Ubica je vrebao njegove pokrete, nadajući se da će pod njim možda da se uznemiri konj i tako mu pruži šansu da ga ustreli.

Ranjenik na zemlji opet je pokrenuo glavu i uzdahnuo.

Privučen time, kockar je skrenuo pogled prema ranjeniku na zemlji. Bio je to kratak pokret, samo delić sekunde, ali sasvim dovoljna prili-

ka za ubicu iz zasede. Bar tako je ubica mislio kada je munjevito spustio ruku ka oružju i sa trijumfalno iscerenim licem potegao revolver. Pobedonosni osmeh je još uvek lebdeo na njegovom licu dok je dizao revolver prema svom protivniku, kada je na svoj užas video da je cev strančevog „kolta“ već uperena u njega. Niklovana cev blesnula je na suncu i to je bio poslednji sjaj sunca koji je podmukli busijaš ikada video.

Nošen silom inercije, instinktivno je pritisnuo okidač. Međutim, narančasti plamen je kao buket platio iz tankog otvora cevi strančevog „kolta“ i vrelo olovo pronašlo je svoj cilj.

Busijaš je poletio unazad kao istrnut iz zemlje i zateturavši se nekoliko koraka, tresnuo o zemlju.

Šešir se otkotrljao daleko od njega, napravio poslednji krug na ivici oboda i umirio se u isto vreme kada i njegov sopstvenik.

Džordžijanac je lagano sjahao, noseći sa sobom torbu od krokodilске kože. U njoj se nalazio pribor od kojeg se nije nikad razdvajao na svojim putovanjima: čisti zavoji, bočice sa lekovima i najneophodniji instrumenti. To ga je, uostalom, jedino i vezivalo za poziv koji je napustio odavno, kad je saznao da su mu odbrojane godine života. Čovek pred kojim je tek počinjala karijera zubnog lekara, otisnuo se tada na Zapad da potraži bolji vazduh, a možda i brzu smrt.

Međutim, smrt je mimoilazila Doka Holideja, a odnosila sve one koji su mu stajali na put. Umesto mira, čovek iz Džordžije nailazio je na nespokoj. Umeo je samo da stvara sebi neprijatelje i neprilike, ni sam ne znajući kako. Poker je pod njegovim prstima prerastao u igru koju je samo on dobijao. „Koltovi“ drugih revolveraša i desperadosa

mogli su da se uporede sa njegovim samo što se tiče kalibra. U svemu ostalom, Holidej je bio brži, precizniji i veličanstveniji.

Kleknuo je pored ranjenika i otkopčavši košulju, pogledao mu ranu. Metak je ušao s leđa i izašao na trbuh ispod srca, ostavljajući široku ranu koja je obilno krvarila. Trbušna arterija bila je presečena i čovek je umirao. Tu više nije mogao ništa da učini.

I ranjenik je, izgleda, toga bio svestan. Na njegovom biedom licu samo su oči gorele, sve ostalo je život napuštao.

— Ne pomerajte se — posavetovao ga je kockar.

Čovek je počeo da pomiče usne, s naporom.

— Je li... gotovo...?

Holidej je klimnuo glavom.

Sklopio je oči, a onda ih ponovo otvorio. Nešto u njemu je htelo da za trenutak odloži poslednji čas. Ruka mu je pošla prema nepoznatom i pogled mu je postao bistriji.

— Čujte... — prošaputao je tražeći prave reči. — Ja sam Metjus... pošao sam za San Francisko, da sretnem kćerku... da je odvratim...

Zastao je da predahne. Kockar je poturio pod njegovu košulju smotuljak čistih zavoja i to kao da je malo zaustavilo krvarenje.

— Ja sam vlasnik štamparije u Sonori... U poslednje vreme mi prete, pisao sam kćerki o tome... A ona... rekla je da će doći da mi pomogne... Moram da je sprečim... da i ona ne strada...

— Ko je to protiv vas? — upitao je Holidej.

Ranjenik je disao sve ubrzanije. Ruka mu je grčevito stegla rever kockarevog kaputa.

— Zapamtite, moja Klara... Klarisa Metjus... obećajte da ćete joj pomoći da ode... da napusti So-

noru... recite joj... da sam je molio da se vrati tetki u San Francisko... Obećajte!

Holidej je pogledao preko Metjusove glave u obrise Sijera Nevada. Nije bio raspoložen da se zadržava u Sonori. Međutim, čovek ga je molio pred smrt da mu pomogne. Može li da ga odbije tako jednostavno?

— Kako će vaša kćerka doći? Kočijom? Kako da je sretnem? — upitao je Dok.

Ali, ranjenik kao da ga nije čuo.

— Obećajte... — stenjao je gubeći dah, zatvarajući oči. — Obećajte, molim vas...

— Obećavam! — rekao mu je kockar.

Stisak Metjusove ruke je naglo popustio i telo mu je mlitavo klonulo na zemlju. Zatim mu je na lice zaigrao izraz olakšanja. Bio je mrtav!

Džordžijanac se polako uspravio.

Sunce je zalazilo, senke su se izduživale sve više i sa reke kao da je dopiralo prohladno predvečernje.

Još jednom je sudbina preseklala Doku Holideju put i stavila ga pred iskušenje.

*

Nešto kasnije, on je ujahao svog Miga i osvrnuo se poslednji put prema grobu nepoznatog štampara iz Sonore. Sada ga je prekrivala sveže iskopana zemlja.

Ubica je ležao prekriven samo kamenjem.

Nebom su počeli da kruže lešinari kada je usamljen jahač poterao konja na istok.

Miris bufalo trave prostirao se ravnicom.

II

U Sater Kriku kočija se zaustavila da promeni konje i putnici speru prašinu iz grla.

Bila je to selendra kakvih je bilo dosta na putu između Grejs Velija i Bigok Flejta. Kuće od dasaka, iskrivljene i ispucale na suncu, dva palca debljine prašina na glavnoj ulici i rojevi muva u vreme kada su senke najkraće.

Bilo je podne.

Odmah do konjušnice nalazio se salun „Cvet“, no po izgledu pre bi mogao da nosi ime „Korov“. Trule daske na verandi škripale su i povijale se pod teretom čizama. Stolica za ljuljanje bila je popunjena telom jednog pospanog kauboja sa šeširom namaknutim na lice.

Iz kočije su izašla tri putnika. Poslednji od njih se okrenuo i pružio ruku nekome da se osloni. Poslednji putnik bila je žena!

Kauboj na stolici je tiho zviznuo kroz zube i podigao obod šešira sa lica.

Kakva cura, pomislio je u sebi.

Raskošna haljina do zemlje, šešir sa perjem, neke čudne resice i nabori na njoj... A glava! Crna kosa smotana u pundu bila je pričvršćena sa bezbroj šnalica, dok su sa strane padala četiri reda lokni.

Imala je lice ovalnog oblika, pravih mekih crta, i kožu finu i glatku kao alabaster. Ispod dugačkih trepavica, krupne tamne oči zbušnjeno su preletale sa jednog predmeta na drugi, pa su se uzgred za kratko zadržale i na kauboj u stolici za ljuljanje. No, po svemu sudeći, atmosfera ovog mesta nije joj se dopadala i iz njenog držanja moglo se zaključiti kako želi da što pre ode odatle. Tome je, verovatno, doprineo i miris jeftinog viskija koji je zajedno sa zadahom znoja, zveketom čaša, psovkama i raskalašnim smehom dopirao iz saluna.

Nekoliko prljavih, polupijanih tipova izašlo je iz saluna. Nečija nogu je uz put zakačila stolicu na

kojoj je sedeo kauboj i prevrnula je zajedno sa mladićem.

Čovek koji ga je zakačio, lju-deskara u zelenoj kockastoj košulji, nasmejao se glasno otkrivajući krnje zube, odmahnuo rukom i produžio za prijateljima. Ali, na ivici trema su odjednom svi zastali kao ukopani.

Stajali su i buljili u ženu pored dilažanse kao da gledaju fatamorganu. Za ogrubele ljude iz divljine, koji su za lepotu znali samo iz priča, pojava te žene bila je najlepší prizor koji su ikada videli. Devojka na ulici ličila je na priviđenje iz snova.

Kauboj je mrmljajući ustao sa poda i otresao prašinu sa sebe.

Bio je mršav, koščat momak, sivih očiju boje pepela i kao slama žute kose pod otrcanim šeširom.

Iskrzane pantalone po ivicama jedva su prekrivale sare prašnjavih, ulubljenih čizama, sa kojih su davno otpale mamuze, a od njih ostao samo trag.

Jarkocrvena košulja bila mu je prebačena preko pantalona i na kukovima opasana opasačem i „koltom“ na kojem se jedino sijala uglačana cev, vireći svojim vrhom iz futrole.

Na prvi pogled čovek je ličio na skitnicu. Ali, pri pažljivijem pogledu moglo se ispod te ofucane spoljašnosti nazreti i nešto snažne u udovima, kštrine u pokretima, odlučnosti u očima.

— Ma, pogledajte samo! — viknuo je ljudeškara u zelenoj košulji, ali nije ni bilo potrebno da skreće pažnju svojim drugarima. Svi su zurili u istom pravcu.

Videlo se da devojka nije iz okoline. Mora da je dolazila izdaleka i da je prevalila dosta veliki put dok nije stigla u Sater Krik.

— Hajde, Gase! — gurali su os-

tali svog krupnog prijatelja napred. — Dama samo tebe čeka, zar ne vidiš?

Džin u zelenoj košulji, koga su njegovi pajtaši nazivali Gas, bio je nadzornik na ranču „Koral“, ali je više vremena provodio u salonima nego u sedlu. Zbog velike količine popijenog viskija bazdeo je na alkohol kao prazno bure. Na podstrekivanje svojih drugova, ljudekara se nije mnogo opirao. Zategao je opasač, pročistio grlo, pogladio dlanovima košulju i sišao na ulicu.

Devojka je pored kočije stajala sama. Svi drugi putnici bili su ušli u salun da se okrepe pred nastavak puta. Ona se zadovoljila time da otvori mali suncobran sa cvetićima i tako se zakloni od podnevne jare.

— Helou! — čula je glas iza sebe.

Devojka je okrenula glavu i Gas se našao pred suncobranom. Pocrveneo je, čuvši smeh svojih drugara sa trema.

Odgurnuo je suncobran u stranu i prišao lepotici.

— Ako vas muči sunčanica, mala moja — govorio je on kežeći se — da predemo u salun na pivo?

Međutim, devojka je gledala na suprotnu stranu.

— Hej, Gase! — doviknuli su mu prijatelji. — Dama je osetila da nisi gospodin, ha!

— Izmakni se malo, Gase! Zaudaraš na bure!

— Koliko si popio viskija, onesvestio bi se konj, a kamoli takva ledi...

Nadzornik sa ranča „Koral“ namrštio se na ove reči.

Niko od prolaznika sa strane nije pokušao da učutka napasnike. Ili nije ni smeo da pokuša. Naoružani pratilac kočije bio je u salunu,

vozač je u konjušnici pripremao konje sa konjušarem.

Devojka je pogledom tražila neko drugo lice osim Gasovog, ali je ugledala samo kaubojevo. Kao slama žuta kosa videla se u senci trema, on ništa više nije od njega mogla da očekuje.

Krenula je prema kolima, ali joj je Gas preprečio put.

— Zašto žurite, mala moja? — iscerio se.

— Pustite me! — rekla je nervozno. Strah joj se uselio u oči i glas.

Kauboj na tremu lagano je spustio ruku prema oružju.

Istog časa osetio je na svojim leđima ubod tupog predmeta ovalnog oblika! Cev nečijeg „kolta“ oslanjala mu se o pleća.

— Hteo bi da pomogneš? — zacerekao se neko iz veselog društva. — Pravi kavaljer, a?

Kauboj je ćutao. Onda je osetio da mu revolver izleće iz futrole. Zatim ga je neko odgurnuo napred.

— U prvi red i posmatraj zabavu!

Ostali su se nasmejali. Nadzornik sa „Koral“ ranča imao je u salunu više pajtaša nego što je kauboj svih očiju mogao da pretpostavi. Sada ih je prebrojao šestoricu.

Devojka se bespomoćno osvrtna, a Gas joj je se sve više približavao, s požudom u očima.

Sater Krik kao da je odjednom opusteo. Naoružani pratilac kočije iz Pejsservila došao je do ulaza, bacio pogled napolje i brzo se vratio natrag. Niemu nije bilo do uplitanja u tuđe poslove, pogotovo ako ih je bilo toliko na broju. Njegovo je bilo da prati četvoropreg do Sonore i da se na putu brine o putnicima.

U Sater Kriku je to posao čuvara zakona.

Gas je pružio ruku da dotakne devojkicu, ali je iznenada dobio žestok šamar. Zastao je zabezeknut i ruka mu je mahinalno pošla ka obrazu. Nije mogao da veruje da se tako nešto njemu desilo, a i njegovi drugari su zaprepasčeni nemo stajali na tremu. Zatim su kao jedan prasnuli u gromoglasan smeh.

Gas je prvo prebledelo, a zatim pocrvenelo.

— Prokleta devojkuro... — zaištao je spreman na skok. — Pokazaću ja tebi koga si...

Ona je ustuknula, poturajući ispred sebe suncobran. Ljudeskara ga je, međutim, jednostavno polomio kao drvce i odbacio u stranu.

Njegovi drugovi, koji su ga dotle grajom podsticali, odjednom su umukli. Gas je osetio da nešto nije u redu i zastao. Okrenuo je glavu prema tremu saluna. Svi njegovi pajtaši, pa i onaj žutokosi kauboj, gledali su prema zapadnoj strani ulice.

I Gas je pogledao tamo.

Otuda se na veličanstvenom snažnom ždrepcu približavao neki konjanik. Bio je već sasvim blizu i obuzeti posmatranjem nesvakidašnjeg prizora, ljudi do tog trenutka nisu primetili njegov dolazak. A onda, kao da je neka nevidljiva sila najavila njegovo prisustvo i privukla poglede svih prisutnih. Odeven u tamno odelo, sa tamnim šeširom čiji mu je obod senčio lice, jahač se približavao lagano, kao da ne želi da privuče pažnju. A ipak, svi pogledi bili su upravljeni na njega, pogledi puni radoznalosti i nekog neobjašnjivog iščekivanja ispunjenog strepnjom, sličnog iščekivanju koje čovek oseća ulazeći u duboku mračnu pećinu posednutu nekom tajnom i opasnom

magijom. Taj čovek samouverenog držanja i sjajnih sivoplavih prodornih očiju, izazivao je radoznalost, ali je istovremeno ulivao zebnju i strah. Kao da sa sobom nosi pretnju bliske oluje, jahao je pravo prema grupi ljudi ispred saluna.

I sama obuzeta čudnim osećajem omađijanosti, devojkica se prva povratila u stvarnost.

Uhvativši sa strane svoju dugu haljinu, naglo je potrčala prema jahaču.

Konjanik je odmerenim pokretom malo zategao uzde i životinja pod njim se ukopala u mestu.

— Molim vas, pomozite mi... — zadihano je izgovorila devojkica, podigavši prema njemu svoj pogled. Tada se, međutim, pokajala što mu je prišla. Jer strančeve oči kao da su je tog časa okovale ledenom korom.

Bile su to oči koje nisu otkrивale nikakva osećanja. Čeličnoplave, tvrde, odbojne, nedokučivo misteriozne. Oči koje su gledale hladnoćom smrti. Sukobivši se sa njima, devojkica je obeshrabreno zastala i prinela ruku grlu. Htela je još nešto da kaže, ali ju je rez njegovog pogleda zadržao.

No začudo, glas sa usana tog čoveka bio je mnogo mekši. Kada je progovorio, iz njegovog glasa izbijalo je razumevanje blisko saosećanju, kao da je shvatio sve što se događa pre nego što mu je ma šta bilo rečeno.

— Ne bojte se, mis, sve će biti u redu — rekao je i bez napora lagano skliznuo iz sedla.

Tada je videla da je visok, da ima duge ruke i tanke prste, kakve obično imaju revolveraši i kockari. Na desnom bedru, u futrolu lakovanog boksa visio mu je revolver sa drškom od slonovače.

Prošavši pored nje, nepoznati ju

je uzeo za ruku i ona je bez reči poslušno pošla za njim. Došavši do kola, stranac u crnom je otvorio vrata i obratio se devojci.

— Nastavljate put, mis? — upitao je mirnim glasom.

Ona je klimnula glavom.

Tada se pojavio vozač sa svežim konjima, praćen konjušarem. Zame-na je trajala kratko, u napetoj tišini. Vozač je nešto vikao na konje povremeno, a na tremu je šest prašnjavih momaka zurilo u svog nadzornika i stranca koji mu je okrenuo leđa kao da ga uopšte ne vidi.

Pratilac kočije virio je još uvek na ulazu, kolebajući se da li da izađe.

Zulokosi kauboj je, malo izdvojen, vrebao priliku da se dokopa svog „kolta“, koji se nalazio zadenut za pojasom jednog od Gasovih partnera.

— Je li ovo kočija za Sonoru? — upitao je stranac vozača, koji je ispravljao vodice prema sedištu.

— Jeste, mister. Idete sa nama?

— Ako ima mesta.

— Naravno. Plaća se unapred...

— Nisam imao nameru da ne platim! — odsekao je nepoznati.

Gas je najzad rešio da nešto preduzme. Prvo se pogledom sporazumeo sa svojim drugarima, a onda obišao stranca da bi mu se našao licem u lice.

— Ova kočija je popunjena, mister! — rekao je.

Zavesica na malom prozorčetu se pomakla i pojavilo se blede devojčino lice.

Iako je izbegla najgore i želela da kočija krene što pre i što dalje od ovog paklenog mesta, nije odolela potajnoj nadi da će napasnik u zelenoj košulji dobiti svoje! Ako je iko mogao da mu očita lekciju,

onda je to bio čovek sa očima sličnim glečerskim jezerima.

Vozač se popeo na sedište, tražeći pogledom svog pratioća.

Holidej se napravio da ga nije čuo, ali Gas nije popuštao.

— Rekao sam da je ova kočija popunjena! — obratio se strancu povišenim tonom.

— Otkuda znaš? Jesi li ti vozač? — upitao ga je čovek mirnim glasom. Izvadio je iz džepa zlatnu tabakeru i izabrao tanku mirišljivu cigaru. Gas je kao opčinjen posmatrao njegove pokrete.

— Ja? Nisam, ali... To nema veze!

— Onda se skloni. Ili hoćeš da te sunčanica dotuče?

Gas je otvorenih usta buljio u svog sagovornika. Nije stizao da mu prati reči, a li i ono što je uhvatio bilo je jasno rečeno i jasno mu govorilo da je on za neznanca obična nula!

— Ja se ne sklanjam, dendi! — zarežao je on. — U ovoj kočiji nema mesta za tebe!

— Čuo sam da Sater Krik ima lepo groblje — uzvratio je došljak lagano. — Hoćeš jedno mesto za sebe tamo? I to sada?

Nadzornik sa „Koral“ ranča uzmakao je nekoliko stopa natrag. Bio je blizu trenutka da eksplodira.

Stranac u crnom je nenametljivo zabacio peš svog dugog kaputa i razgolitio dršku „kolta“.

— Pa? — zapitao je s dosadom u glasu.

— Ko si ti? — setio se da upita Gas, njišući šaku desne ruke nad drškom pištolja.

— Zovem se Džonatan Holidej. I nemam nameru da presedim ovo podne na suncu.

— Holidej? — promućao je Gas prisećajući se nečega. — Holidej?

— ponovio je okrenuvši se prema svojim pajtašima.

Kauboj sa kosom boje slame zamirio je očima i sa osmehom preleteo preko lica ostalih momaka.

— Ti si onaj Holidej što je pre pola godine u Sonori sredio Ejba Lina i Ripa Čereka? Dok Holidej?

— Da, baš taj. Čini mi se da si dosta čuo o meni — dobacio mu je došljak.

— Pa šta? — zarežao je Gas kao da sam sebe hrabri. — Nas je sedmorica!

— Stvarno?! Pa šta onda čekate? — zapitao je Dok podrugljivo.

Bilo je to otvoreno izazivanje koje je Gas jedva izdržao. Bez obzira na Holidejevu reputaciju, brojna nadmoć bila je prevelika. Jedan protiv sedmorice, bilo je previše čak i za njega.

Samo... ko će biti prvi? Ko?

Gas je video sebe kako se valja po prašini, ispraćen na onaj svet usijanim olovom kockara iz Džordžije. Ta misao nikako mu se nije svidala!

Kad bi samo neko od njegovih momaka prvi započeo, bilo bi lakše. Kockar bi morao da se okrene na tu stranu i Gas bi mu već provirao lobanju.

Kao da je pratio misli svog nadzornika, jedan iz njegove pratnje odmakao se od ostalih kako bi komotnije dograbio dršku svog „kolta“.

Gas je to uhvatio krajičkom oka i satanski se iscerio.

Međutim, niko nije video kako se u ruci čuvenog kockara našao „kolt“. Iz niklovane cevi „kolta“ buknuo je narandžasti plamen. Kratak je bio put zrna Doka Holideja: ruka čoveka bila je do pola izvukla oružje, kada ju je pogodilo vrelo olovo.

Urlajući, ovaj je ispustio revolver.

Gas je iznenada vratio svoju ruku uvis, uplašen ubistvenim pogledom čoveka iz Džordžije.

Tek tada je oružani pratilac koji je za Sonoru bučno otvorio vrata i opalio iz puške u vazduh!

— Polazak! — objavio je pratilac, kao da nije bio svestan da se ispred saluna nešto dešava i krenuo na svoje sedište pored vozača. Nije gledao ni levo ni desno. Kada je podigao nogu da se vine gore, odjednom je ugledao cev niklovanog „kolta“ pred samim nosom.

Prebledeo je.

— Šta... šta to znači? — promucio je ustuknuvši.

— To znači da se vratiš i pokupiš opasače onim tvojim prijateljima! — odgovorio je kockar.

— Mojim prijateljima? — pobunio se ovaj. — Oni nisu nikakvi moji prijatelji!

— Nisu? — podsmehnuo mu se Dok. — Video sam da sve vreme stojiš na ulazu i posmatraš zabavu. Očekivao si lep kraj?

— Ja... ja nisam to hteo, ja...

— Neka umukne! — javi se žutokosi prvi put tog dana. — Ja ću ih osloboditi gvožduri!

Nekoliko trehataka kasnije gomi-la opasača ležala je na prašnjavom tlu glavne ulice Sater Krika.

Kauboj ih je pokupio i bacio na krov kočije.

— Ako ih hoćete natrag, morate trčati za nama nekoliko milja! — dobacio im je kauboj.

— Dole više nema mesta! — promrmljao je vozač.

— Ja ću na krov! — odvratio je ovaj. — Volim čist vazduh. I čist pogled...

Holidej je privezao konja za kočiju, a onda ušao unutra. Nekako se smestio u ugao, osećajući na se-

bi pogleda svih putnika. Jedino je devojka gledala u pod. On je čekao malo vreme da im se oči sretanu. Kada se to najzad desilo, kočija je već dobro poodmakla.

— Da niste vi... Klarisa Metjus? — upitao je iznenada.

Bledilo na devojčinom licu bilo je tako naglo i izrazito da se činilo kako će se onesvestiti. Međutim, nekako se savladala, gušeći strah u očima.

— Ne... ja sam... Ja sam Meri... Meri Kolins!

Holidej je klimnuo glavom.

— Tako sam i mislio — rekao je tiho. U uglovima njegovih usana zatitrao je slab smešak.

Devojka se više nije usudivala da ga pogleda.

Poslednje odmorište pred Sonorom bio je Altavil. Stali su tamo u sumrak. Holidej je izašao, proteglio svoje utrnule udove i žudno udahnuo večernji vazduh. Odvezao je zatim konja i bez pozdrava krenuo prema svetlostima saluna „Belinda”.

Devojka koja se predstavila kao Meri Kolins, izašla je iz kola sa zebnjom. Vozač je primetio njenu zbunjenost i pokazao bičem prema jednoj zgradi.

— Tamo je pansion mame Lujze — rekao je. — Ona prima i na prenoćište i na hranu. Sutra krećemo rano...

— Ja ću vam pomoći oko stvari! — javio se žutokosi kauboj i skočio sa krova kočije.

— Nije potrebno...

— Ne brinite. Ovo nije Sater Krik! — nasmešio se kauboj.

Prvi put ga je malo bolje zagledala. Više nije bio tako odbojan, pogotovo kad se smešio. Možda mu odelo nije pristajalo, ali se videlo da ispod tih krpa stoje naslagani mišići i brzi pokreti.

Poneo je njene torbe, zaostajući uvek bar korak iza nje. Ona je mislila da on to čini iz pristojnosti, a on je, u stvari, želeo da što više udiše miris koji se od devojke širio i ostajao za njom.

— Koga imate u Sonori? — upitao ju je više reda radi.

Ona je malo počutala.

— Imam nekoga... — rekla je zatim neodređeno.

— Momka? Ili... muža? — čula je njegov glas, sada već promukao. U sebi se nasmejala, no korak nije usporavala.

— Nije to što mislite! — odgovorila je malo okrenuvši glavu. — A vi?

Kauboj je slegao svojim koščatim ramenima.

— Ne znam! — promrmljao je. — U stvari, idem za nekim poslom. Ja sam Čelis, Tim Čelis, iz Oregona, Sejlem. Čuli ste za Sejlem?

— Ne — odgovorila je kratko.

— Videli ste onog momka u crnom? — upitao je malo zatim. — Zove se Holidej? Čuli ste za njega?

— Nisam čula ništa lepo! — rekla je.

Čelis je podigao obrve i zavrteo glavom.

— Ne znam šta ste čuli, ali meni se dopada... Da ste videli kako je potegao „kolt”... ne bih garantovao ni za Vajata Erpa da je brži...

— Volite oružje? Ja ga mrzim... Ono samo donosi zlo!

— U pravu ste, ali... čovek mora da se bori. Ovde je život surov — začutao je i posle kratkog vremena stao. — Evo, stigli smo!

Zgrada sa velikim prozorima i debelim ljubičastim zavesama koje su prigušivale svetlost iznutra, nosila je natpis „Pansion”, što je moglo da se tumači na razne načine. Ipak je to bilo za damu bolje ne-

go salun ili neka jazbina gde se pi-je viski i igra poker.

— Sada mogu sama! — rekla je i okrenula se.

U njenim očima kao da su iščilili umor i podozrenje. Sada su svetlu-cale nebeskim sjajem. Čelis se pred njom osećao kao dečak na prvom sastanku.

— Da vam pomognem i do ma-me Lujze? — nije odustajao on.

Devojka se osmehnula, ali tako da Čelis to nije mogao u senci da primeti.

Ipak, bio je svestan da je i ona uočila kako se u njenom prisustvu gubilo ponešto od njegove oprez-nosti i hladnokrvnosti. Već su se nalazili pred ulaznim vratima ka-da se Čelis setio nečega.

— Da li ste vi zaista Meri Ko-lins? — upitao je naglo.

Devojka se trgla. Na njenom li-cu brzo su se smenili bledilo i ru-menilo, a onda se sva uvukla u se-be.

— Ne razumem šta hoćete...? — povisila je glas.

— Pa, Holidej je u kolima po-menuo neko sasvim drugo ime?! Zašto je to učinio?

Ona se namrštila. — Prisluškiva-li ste?

— Bilo je slučajno... Uostalom, zaboravimo to. Nisam mislio ništa loše kad sam pitao. Što se mene ti-če, možete biti i sam đavo. Meni to ne smeta.

III

Naslonjen o šank „Belinda” sa-luna, Dok Holidej je polako ispi-jao svoj brendi. Uvek kad bi za šankom poručivao piće, Džordžija-nac je gledao da preko puta njega bude ogledalo. To je učinio i ovog puta.

Na izgled nezainteresovan, pijuc-

kao je, ali ispod poluspuštenih ka-paka mogao je da osmotri sve oko sebe, a oštro uho registrovalo je i najmanji šum u blizini.

Čovek koji mu je prilazio imao je na grudima zvezdu.

Nosio je plavu košulju upasanu u sive pantalone, a preko nje žute tregere. Šerif ga je nekako podse-ćao na „plāvokaputaše”, Jenkije. Li-čio je na narednika i nedostajala je samo truba pa bi šerif Altavila mo-gao da stane mirno i izvuče sablju u znak pozdrava...

„Belinda” salun bio je polupra-zan. Sve je mirisalo na svežu boju i nameštaj se lepio pod prstima.

Lusteri sa plehanim abažurima stajali su okačeni o stubove s jed-ne strane, dok se na suprotnoj stvarala senka i neke stolove os-tavljala u polutami.

Čuvar zakona u Altavilu naslo-nio se na šank i okrenuo prema Ho-lideju, mereći ga od glave do pete drskim pogledom.

Džordžijanac je odložio ispra-njenu čašu i dao rukom znak krč-maru da ne želi više.

— Kockar? — oslovio ga je še-rif.

Holidej je ćuteći izvadio svoju tabakeru.

— Nešto sam te pitao, mister? — ponovio je šerif i povukao ga za ruku.

Džordžijanac se lagano okrenuo.

Šerif je povukao ruku pred lede-nim strančevim pogledom. Kao da je dotakao zmiju.

— Dovoljno je da me učtivo os-lovite, ne treba da me vućete za rukav, šerife — naglasio je Dok hladno.

Šerif se narogušio. Očekivao je više respekta od došljaka.

— Pitao sam da li ste kockar! — rekao je muklo i ispravio se.

Time je značka na njegovim prsima došla više do izražaja.

— Pogodite — uzvratilo je Dok.

— Kako to mislite?

— Ja pogađam da ste vi predstavnik zakona — objasnio je on.

— Vidi se po ovome — potvrdio je šerif, dodirnuvši zvezdu na prsima.

— Naravno. Pošto ja nisam okario kečeve o rever, ne možete znati da li sam kockar ili nisam...

— Imate dug jezik! — primetio je šerif. — Ovde ne trpimo kockare i varalice...

— Koliko ja vidim, šerife — rekao je ledenim glasom Dok — u ovoj jazbini se drugi kockaju, a ne ja...

Šerif je pošao za Holidejevim pogledom. Za jednim stolom, malo uvučenim pod stepeništem, sedela su četiri partnera. Do igrača nije dopirao njihov dijalog.

— To su samo igrači, ne varalice! — insistirao je šerif. — Za svakog znam da igra pošteno...

— Varate se! — osmehnuo se kockar.

— Kako?

— Onaj tamo... u prugastom kaputu, žuta marama...

— Kenet Valker? Šta to govori-te, to je naš čovek, trgovac!

— Pogledajte, sledeći put kad se bude počeo iza uha, izvući će jednu kartu.

— Gluposti! — odsekao je šerif ljutito.

— Da se kladimo, šerife?

— Ne trpim kladenje! — zarežao je ovaj, ne ispuštajući iz vida kockarski sto. Zatim se uputio prema igračima.

Trgovac koga je šerif označio kao Keneta Valkera bio je pozamašan debeljko, gustih obrva i mesnatog nosa. Podvaljak mu je prelazio preko kragne golubije plave košulje, a

žuta marama sa čvorom pozadi mastila se od kratke, kovrdžave kose umazane nekim mirišljavim uljem.

Šerif Altavila stao je pored trgovca i čekao.

Za to vreme, Džordžijanac je poručio još jedan brendi.

Krčmar je krpom brisao tablu šanka i ne gledajući u svog visokog gosta u crnom odelu, tihim glasom rekao.

— Čuvajte, se šerifa, stranče... Opasan je ako mu nagazite na žulj.

Onda se udaljio na drugi kraj, redajući čaše.

U jeku igre, kada su uzimane karte i bačeni najveći ulozi, trgovac Valker se promeškoltio na svojoj stolici i pošao rukom prema potiljku. Počeo se i opet vratio šaku na sto.

Šerif je likovao. Pogladiвши brkove, pošao je da raščisti sa Dokom kada je krajičkom oka uhvatio da trgovčeva ruka ponovo polazi prema potiljku.

Zastao je. Nešto mu je došapnulo da je stranac ipak u pravu.

Trgovac je vešto podvukao dva prsta pod obod i jedna karta skliznula mu je u dlan.

Šerif nije verovao svojim očima.

Međutim, snašao se istog časa i zgrabio trgovčevu ruku dok je kretala natrag, prema kartama. Stegao ju je poput klešta, tako da je Valker zajaukao.

Ostali su podigli poglede, iznenađeni.

— Šta to znači, Abele? — zacvileo je trgovac.

Šerif je ćutao i stezao zglobove šake sve snažnije. Najzad su prsti popustili i jedan kralj je odlepršao sa dlana prema stolu.

— Zar ti, Kenete? — muklo se odazvao jedan od igrača.

— Prokletstvo! — opsovao je

drugi i nagnuo se napred. — Zahvali nebesima što je šerif tu... ja bih ti već pokazao!

— Strpajte ga u zatvor, šerife! — dobacio je neko.

Trgovac je bled zurio preda se. Nije smeo nikome da pogleda u oči.

— A mi smo verovali da ga služi sreća... — mrmaljao je njegov partner, suvonjavi starac bele kose.

Onda su mu okrenuli leđa.

Trgovac Kenet Valker ostao je sam, tupo buljeći preda se.

Šerif se okrenuo prema šanku, ali Holideja tamo više nije bilo.

— Gde je? — upitao je krčmar, lupivši šakom o šank.

— Ko, šerife?

— Onaj stranac... Sada je bio ovde.

— Otišao je gore. — Krčmar je pokazao na sprat. — Odjednom se žurno popeo u sobu.

— Koja soba?

— Ona moja najbolja... U dnu hodnika.

Šerif se uputio stepenicama na sprat, ljut što se nepoznati udaljio bez njegove dozvole. Došavši do označenih vrata, zastao je i oslušnuo. Unutra se ništa nije čulo. Digao je ruku i nekoliko puta snažno zakucao.

Začulo se škripanje madraca, šum koraka i okretanje ključa u bravi. Na otvoru odškrinutih vrata pojavilo se kockarevo lice. Džordžijanac je bio gologlav i pramen guste crne kose padao mu je na čelo, a ispod lučno dignutih obrva blistale su ledeno sjajne čeličnoplave oči.

— Šerife — rekao je Holidej ne dajući ovome vremena da se pribere — ne volim kad me neko uznemirava u mojoj privatnosti. Da sam želeo društvo, ostao bih u salunu. Došao sam u svoju sobu da bih bio sam.

— Hej, hteo sam da vam... — zaustio je šerif, ali ga je prekinuo. odsjaj nečega u Holidejevoj ruci. Pogledao je na dole i ugledao cev niklovanog revolvera.

— Odlazite i ne uznemiravajte me više... ili ću pucati! — procedio je Dok.

Šerif Altavila je ustuknuo. Nije sumnjao da bi ovaj nepoznati opasnik zaista učinio ono što je rekao. Okrenuo se i pošao niz stepenice, a iza njega ključ se ponovo okrenuo u bravi.

Duboko zamišljen, čuvar zakona u Altavilu silazio je niz stepenice. Nešto u vezi sa ovim čovekom ga je mučilo, ali nije mogao da se seti šta je to. Znao je samo da je to što ga muči nešto opasno.

IV

Kočija za Sonoru bila je spremna u samu zoru.

Sunce je tek bilo isplovilo iz zelenih valova bregova na istoku, a Čelis je već s nestrpljenjem bacao poglede prema pansionu mame Lujze, odakle je trebalo da se pojavi njegova sinočna saputnica.

Devojka se pojavila sa torbom u ruci. On joj je pohitao u susret. Pre nego što je pružio ruku za prtljag, zastao je zadržan. Bila je odmorna, lepša nego juče, u stvari najlepša žena na svetlu!

Od njegovog pogleda ona je protiv svoje volje pocrvenela.

— Biće lep dan! — rekao je i odmah uvideo da ništa gluplje nije mogao da kaže.

Ona je uteći nastavila da hoda.

Dok je koračala, Tim Čelis je zaključio da je on za nju najobičnija skitnica, dostojna učtive pažnje, ništa drugo. Čak se nije usuđivao ni da uđe u kočiju. Njegovo

mesto bilo je na krovu, gde se gu-
ta prašina i udiše konjski znoj.

Vozač se popeo na sedište i prih-
vatio devojčinu torbu.

Dok Holidej se nije pojavljivao, iako su oboje bacali poglede prema „Belindi”. Čelis je noć proveo u konjušnici i mada se čitavo jutro čistio od slame, opet bi tu i tamo pronalazio po neki otpadak i krišom ga bacao na zemlju.

Počeo je već i da razmišlja da li uopšte da krene za Sonoru. Činilo mu se da to nema nikakvog smisla.

Devojka je sedela u uglu, proturivši glavu kroz prozorče. Izgledala je srećno. Bilo je lepo jutro, a Čelis je pred njom zbunjeno šarao vrhom čizme prašinu.

— Zar ne idete? — trgao se od njenog glasa.

— Ja...

Prekinuo ga je topot konja. Okrenuli su se oboje u isti mah i ugleдали tri jahača na ulazu u Altavil.

Čelis se namrštitio. Nisu mu se sviđali, ni jedan od njih.

Dvojica sa strane nisu bili toliko upadljivi, osim što su odavali rođene revolveraše. Nosili su nisko pripasane „koltove”, bili su mršavi, malo povijenih leđa i oštarih pogleda kojima su fiksirali sve oko sebe.

Jahač u sredini izgledao je drukčije. Bio je nešto posebno.

Nije možda imao više od dvadesetak godina. Na prvi pogled odavao je nadmenost koju samo te godine mogu sebi da priušte.

Držao se uspravno, visoko podignute glave. Bio je obučen u najfinije odelo naručeno iz robnih magazina San Franciska ili Los Anđelesa. Opasač, futrola i drške „koltova” presijavali su se optočeni zlatnim umecima i kopčama. Ispod kaputa takođe je bleštao teški zlat-

ni lanac od skupocenog džepnog sata.

Ni konj, divno odnegovan vranac, nije bio pošteđen zlatnog i srebrnog okova.

Tim Čelis zurio je u mladića. Nebesa! Taj je ličio na rudnik zlata, a ne na čoveka. Ali, mora se priznati da je jahao dobro.

Nakindžureni mladić je zaustavio pogled na devojci i oči su mu blesnule požudom i divljenjem. Zategao je vođice svom vrancu. I ostali su učinili isto.

Devojka je uvukla glavu unutra.

— Krenite! — skoro je povikala.

Vozač je oklevao. Njegov pratilac se još nalazio u salunu, a nedostajao je i jedan putnik. Dok Holidej!

Tim Čelis se izmakao, jer su ga skoro oborili revolveraši, pratioci mladog džentlmena.

Vozač kao da je naslutio nevolju i zamahnuo je bičem na konje.

— Stani! — odjeknuo je piskutav glas i vozačeva ruka zastala je u vazduhu. Okrenuo se prema „zlatnom” jahaču, praveći se da nije dobro čuo.

— Kako? — promucio je pogledavši u Čelisa. Ali, ovaj je piljio u nadmenog mladića.

— Ova kočija kasni deset minuta! — rekao je „zlatni” jahač, razvlačeći usta u neodređen osmejak.

— Kako? — ponovio je vozač zbunjen.

— Tako što ja to kažem! — odrezao je nadmeni mladić.

Zatim je polako sjahao i prišao vratancima. Njegovi pratioci ostali su u sedlima, motreći okolo.

— Šta ovo znači? — umešao se Čelis, ali mladić je samo ispružio ruku i ne pogledavši ga.

— Ne mešaj se, ti skitnico! — rekao je i otvorio vratanca.

Devojka se skupila u svom uglu.

— Ova lepotica bi mogla da siđe!
— rekao je, praveći mesta pored sebe za prolaz. — Imamo kratak razgovor u četiri oka.

Čelis je koraknuo, ali ga je zaustavilo zapinjanje otponca na „koltu“.

— Šta hoćete? — čuo je devojin glas. — Ko ste vi?

— Reći ću vam kad izađete, lepotice.

— Kakay je ovo grad? Zar ovde nema zakona?

Mladić se nasmejavao, očigledno zadovoljan situacijom.

— Nije nam prvi put da zakon bacimo u prašinu... ili na groblje! — rekao je.

Čelis se okrenuo. Oružani pratilac kočije je baš tog trenutka zastao na izlazu saluna, a onda se ponovo vratio unutra.

Plašljivi kojot! — pljunuo je Čelis na zemlju. A onda je video nečije čizme na ogradi.

Neko je sedeo na tremu zavaljen u stolici za ljuljanje, s nogama na ogradi. Nije mu video lice, ali se nadao da je to Holidej!

Mladić je za to vreme prestao da se smeška i da izigrava ljubaznost.

— Hoćete li da siđete gospođice ili ne?

— Nemam nameru! — odvrtila je devojka.

Istog časa mladić ju je dograbio za ruku.

Čelis je ponovo krenuo na njega, ali je ovaj vešto izvukao jedan od svojih „koltova“ i uperio ga Čelisu među oči.

— Miruj, ništarijo... ili ću ti prosvirati glavu!

Devojka je odgurnula njegovu ruku i sišla iz kočije.

— Šta sve ovo treba da znači? — upitala je oštro.

Mladić je vratio revolver u futrolu i opet se nasmejavao. — Laskam sebi da sam dosta lepih žena video, ali ovakvu lutkicu još nisam. Ako bi još bila i dovoljno pitoma, mogla bi da zaslužiš moju naklonost. Dakle, da vidimo...

Pre nego što je završio rečenicu, mladić je pružio ruku i dohvativši devojku oko struka, privukao je sebi. Ali istog trenutka, poput praska biča, odjeknuo je šamar.

„Zlatni“ momak je ustuknuo i rukom posegao za obrazom. Na koži se jasno ocrtavao trag male šake.

Obuzet besom, on se izvio i zamahnuo rukom...

— Ne bih to pokušao! — dopro je do njega hladan metalni glas.

Mladićeva ruka zastala je u vazduhu. Okrenuo se i na tremu ugledao Holideja.

Stajao je visok, obasjan ranim suncem, kao zlatnom prašinom. Senka mu je prekrivala lice, ali ledena mirnoća dopirala je od njega kao snežni dah sa Sijera Nevade.

Mladić je prezrivo mahnuo rukom, obraćajući se svojim pratiocima.

— Oterajte ga!

Onda se sve ponovilo kao i nedavno, kockar je mađioničarskim potezom istrgao svoj „linkoln“ i oružje je izletelo iz ruku napasnika.

Uznemireni konji pod njima samo što ih nisu pobacali u prašinu.

Sve je trajalo delić sekunde!

Zatim je „kolt“ našao put u futrolu, obrnuvši se nekoliko puta oko kockarevog kažiprsta. Ni dim se nije čestito razišao.

„Zlatni“ mladić je zurio u Holideja kao u avet. Ništa nije shvatao. Njegovi najbolji momci bili su

razoružani kao poslednji početnici! Više nije bio tako ratoboran i sve njegova nadmenost iznenada je splasnula kao vetrom oduvana. Bio je uplašen, ali to nije želeo da покаže.

Kada se niko tome nije nadao, on je počeo da skida opasač.

— Ne želim da se borim! — rekao je i bacio ga na zemlju.

— O keji, onda se pokupi i počisti se odavde — dobacio mu je Holidej prezrivo i okrenuo se prema devojci. Zaustio je da joj nešto kaže, ali je odjednom zapazio naglu promenu izraza njenog lica.

— Pazite! — viknula je.

Odskočio je u stranu kada je bahati momak opalio iz revolvera skrivenog u futroli pod pazuhom. Zrno ga je tek opalilo po ramenu i okrećući se na podu trema, Dok je potegao revolver. Ali, za to vreme mladi nevaljalac je već ciljao u njega.

No, nije stigao da opali. Grunuo je pucanj, mladić je zastao, zagledao se ispred sebe kao da je nečim začuđen, a onda pao licem okrenut zemlji. Više se nije ni pomerio.

Holidej se pridigao na lakat i pogledao u stranu. No desetak metara daleko stajao je Tim Čelis sa zadržanim revolverom u ruci.

— Hvala — rekao je glasno i ustajući vratio revolver u futrolu.

Mladićevi pratioci poskakali su sa svojih konja i pritrčali mladom gazdi. Jedan od njih uzeo mu je glavu u svoje ruke. — Mrtav je — procedio je i preteći sjaj blesnuo mu je u zenicama dok je gledao Čelisa.

— Dobio je što je zaslužio! — reče Čelis. — Bila je samoodbrana...

— Samoodbrana? — povikao je revolveraš ustajući. — Vraga samoodbrana! Bio je dogovor da ga ućmekate! Teško svima ovde! Ovo je

jedini sin Roda Kalverta! Prevrnuće svaki kamen da vas pronade i ubije...

Zatim su podigli mladića i prebacili ga preko konja.

— Rod Kalvert? — progundao je vozač česući se po glavi, dok su konjanici odlazili putem kojim su došli. — Taj je pravi demon.

— Imam svedoke da sam morao... — počeo je Oregonac.

— Mister, ja nisam ništa video! — javio se vozač. — Mene u to ne mešajte. Imam dvoje dece.

Ulicom je dolazio šerif, a iz saluna se najzad pojavio pratilac koji je.

Dok Holidej je stajao na tremu, oslonjen o stub.

Čuvar zakona u Altavilu shvatio je da je zakasnio na glavnu predstavu.

— Kakva je to pucnjava? — upitao je oštro.

— Ubijen je sin Roda Kalverta! — dobacio je vozač sa svoga sedišta.

— Šta? — dreknuo je šerif. — Ko ga je ubio?

— Ja! — istupio je Čelis. — Potegao je na golorukog čoveka...

Šerif se namrštio.

— To je ubistvo — planuo je on. — Znate li ko je Rod Kalvert?

— Da sam znao, šerife — odgovorio je Čelis ironično — možda bih pobegao glavom bez obzira dok njegov sin vređa ovu devojkicu...

— I trebalo je da bežiš, kućkin sine! — prekinuo ga je šerif. — Kalvert je najmoćniji rančer u ovom kraju.

Čelis je gledao u šerifa s mrzovoljom.

— Znači li to da ste i vi njegov šerif? — upitao je.

Šerif je zinuo kao da nema vazduha. Zatim je izvukao revolver, — Hapsim te! — grmnio je.

— Zašto? — pobunila se devojka. — Zar je trebalo da dopusti da na podmukao način ubije ovog džentlmena?

— Vi učinite! — obrecnuo se šerif. — Ne želim da Kalvert sravni Altavil zbog njega. Neka on visi umesto nas!

— Bez suđenja? — začuo se novi glas, ali dobro poznat. Džordžijanac je lagano prilazio s cigarom među zubima.

Šerif ga je prostrelio neprijateljskim pogledom.

— I vi ste umešani u ovo? — upitao je.

Kockar je klimnuo glavom.

— Priznajte? — kao da se poradovao šerif. — Onda ste i vi uhapšeni!

Džordžijanac je sažaljivo odmerio šerifa. Njegov glas sekao je kao brijač.

— Ako sam dobro razumeo, šerife — nastavio je — ovom čoveku ovde se neće suditi! U stvari, sudiće mu Kalvert?

— Nije vaše da zapitkujete! Skinite opasač! — zarežao je šerif.

Ali, Holidej se nije pomakao.

— Sinoć ste bili pred mojim vratima! — podsetio ga je. — Verujem da ste svesni kako mi nije mnogo stalo do daljeg lutanja. Moj kraj može da bude i vaš, šerife. Meni je svejedno.

Šerif Altavila je nervozno gric-kao brkove.

— Uđite u kola — obratio se Dok devojci.

Holidej je otvorio vrata kola i pomogao devojci da uđe. Pogledi su im se za trenutak sreli i ona je osetila da malaksava pod udarom ledenoplavih očiju.

— Kreći! — naredio je kockar i vozač je zamahnuo bičem.

Kočija za Sonoru zakloparala je

prašnjavom ulicom Altavila kasneći čitavih pola sata.

Prozori na obližnjim zgradama bili su otvoreni i načičkani polusavnjivim glavama. Nekoliko prolaznika zastalo je na ulici, ali podalje, posmatrajući odlazak kočije.

Sve vreme šerif i Holidej su se gledali, ali ovaj prvi nije želeo da daje povoda za bitku, bar ne tada.

— Mi odlazimo! — naglasio je Holidej. Peševi njegovog kaputa bili su razmaknuti dovoljno da šerif zapamti kako je drška „kolta“ slobodna.

— Nećete daleko! — odgovorio je ovaj. — Oni momci su možda već obavestili Kalverta...

— Meni je dovoljno da ste vi ubeđeni da ovaj momak nije kriv.

— Ja? Ubedite vi Kalverta, a ne mene! Ja ću biti na čelu potere u svakom slučaju. Nemate mnogo prednosti...

Džordžijanac se bez reči uputio prema konjušnici. Čelis je koračao za njim osvrćući se.

Međutim, čuvar zakona u Altavilu ih je zamišljeno posmatrao. Nije ni pokušao da upotrebi oružje.

A Holidej je mirno koračao, siguran u sebe.

— Nebesa! — progundao je u sebi Čelis. — Njegovi živci su od čelika!

*

Dva jahača grabila su brdovitim terenom u paklenom trku. Pod Čelisom životinja je dva puta posrnula, tako da je zamalo sleteo glavaučke odozgo na tvrdi kamenjar. Krajnjim naporima uspeo je da se održi u sedlu, dok je njegov čitljivi saputnik izmicao.

Sad su izbili na vrh brega. Dole je vijugao put kojim je trebalo da naiđe kočija.

Čelis je skinuo šešir i obrisao oznojeno čelo.

Holidej je pokazao glavom na put.

— Dolazi! — rekao je.

Čelis je oslušnuo, ali ništa nije čuo.

— Kako znate? Ja ništa ne čujem!

— Vidim prašinu iza stene! — odgovorio je kockar. — Sad kreni bez konja, ali po kamenju. Ne ostavljaj tragove. Ja ću povesti oba konja i navući poteru na drugu stranu...

Čelis se počeo iza uha. Ovaj skoro nepoznat čovek stavljao je glavu u torbu zbog njega, a on na to nije bio navikao.

— Čujte, zašto sve to? Ja umem... — zaustio je.

— Toliko ti dugujem jer si mi spasao život — prekinuo ga je kockar. — Hajde, dilažansa dolazi. Ako ne požuriš, nećeš je stići.

Čelis je skliznuo iz sedla i kao zec odskakutao niz padinu. Na pola puta okrenuo se da mahne kockaru, ali ovaj je već iščezao.

Četvoropreg je savladivao veliku okuku u trenutku kada je Čelis prešao više od pola puta. Noge su ga bolele od silnog skakanja s kamena na kamen, ali je stegao zube da i to izdrži.

Kao naručena ukazala mu se izbočina jedne stene nad samim putem. Pritajio se na njoj oznojen i zadihan. Da li će varka uspeti? Hoće li Holidej izaći na kraj sa poterom iz Altavila?

Prolazili su tačno ispod njega.

Oružani pratilac je razrogačenih očiju pratio let nekog tela kroz vazduh. U prvi mah je pomislio da se radi o nekom planinskom lavu, ali crvena košulja bila mu je isuviše poznata.

Čelis je tresnuo pravo na krov.

— Hej! — povikao je vozač. — Šta je to?

— Samo ti vozi, drugar! — javio se Oregonac. — Imaš jednog putnika s besplatnom kartom...

— Slušaj, ti — narogušio se pratilac okrećući pušku.

— A slušaj sad ti — prekinuo ga je Čelis. — Ako se još jednom okreneš na ovu stranu, sletećeš sa sedišta s rupom u potiljku! Ne zaustavljaj se do Sonore!

Zatim je istrkao pušku zbunjenom pratiocu.

— Može da opali slučajno! — rekao je. — Vратићу ti je ako nas na padnu Indijanci...

Kada je devojkica iz kola bacila slučajno pogled na drugu stranu, kriknula je od straha!

Jedna glava, okrenuta naopako, cerila se prema njoj i u prvi mah nije prepoznala Oregonca.

— Helou! — pozdravio ju je on, držeći se jednom rukom za ivicu kočije. Čuperak žute kose štrčao mu je ispod oboda kao naramak pokisle slame. — Kako ste?

Devojkica je odahnula, pokušavajući da se osmehne.

— Sami ste? — upitala je.

— Jesam. On... On je otišao na drugu stranu.

— A šerif? Potera?

— Poći će za njim... — promrmeljao je Čelis i vratio se na krov.

Kako se činilo, nju bi više radovalo da je ugledala Holideja, a ne njegovu neobrijanu njušku. Uostalom, možda je u pravu! Dva puta ih je oboje izvlačio iz nevolje.

A ipak, ta devojkica ga je privlačila. Prvim pogledom ga je oborila s nogu i od Sater Krika više nije pomišljao da se od nje odvoji. To što je u Holideju naslućivao konkurenta, smetalo mu je, ali je gajio nadu da će pustolov nestati iz njihovog života. Uostalom, verovatno da potera neće biti glupa i da

će se u jednom momentu razdvojiti i poći za Holidejem, ali i za dilžansom. Tako će mu se pružiti šansa da se pokaže. Istina, on je već jednom pokazao da nije kukavica, ali to možda nije bilo dovoljno.

Tim Čelis je proverio doboš svog „kolta”. Zar вреди umreti na ovom lepom danu? Možda вреди pokušati da živi. Ako ga u Altavilu čeka sigurno jedno vešanje, ovde na otvorenom imaće šanse da se spase. A možda i da stekne naklonost jedne žene.

— Brže malo! — dreknuo je na vozača. — Zar si zaspao?

V

Ono čega se Oregonac pribojavao, dogodilo se u glavi šerifa Altavila, Abela Granta.

Na čelu dvanaest oprobanih revolveraša Roda Kalverta stigao je na brežuljak i sjahao. Kalvert je ostao u Altavilu da sačeka povratka potere. Dao mu je rok od šest časova da dovede ubicu živog. Nikako mrtvog. A on će mu već spremiti sve da mu put za pakao bude teži i od samog pakla!

Abel Grant je buljio u tragove i razmišljao kako bi begunac mogao lepo da siđe niz kamenjar i pridruži se kočiji, dok bi drugi mogao da povede oba konja i navuče poteru na svoj trag!

Onda se setio izobličene lica svemoćnog Roda Kalverta, besa pod kojim su se svi oko njega povijali i drhtali. Pa i on, Abel Grant, bivši poručnik Sedmog konjičkog puka!

Setio se i Kalvertovih reči: „Šest časova vam dajem da ga dovučete ovamo. Za to vreme sagradiću vešala i ako njega ne pronađete, povešaću sve vas!”

— Šta je, šerife? — čuo je ne-

strpljiv glas iza sebe. — Na koju ćemo stranu?

Bilo ih je dvanaest u poteri, sve sami okoreli desperadosi koji su sada imali dobru platu da skoče na svaki mig svog svemoćnog gospodara. Sve za Roda Kalverta!

Za njegove dolare, u stvari.

Abel Grant je bacio još jedan pogled u dolinu kojom je vijugao peškoviti put išaran tragovima točkova.

Vešala za čoveka koji je branio goli život mogla su da pričekaju.

— Tragovi skreću ovamo — rekao je glasno.

— Dvojica?

— Dvojica! — potvrdio je šerif i uzjahao.

Predosećao je da ispred sebe ima čoveka u crnom.

*

Prerija kao zeleno more puklo je pred očima šerifa Granta, spajajući se na zapadu sa nebom, dok se nešto južnije preobražavala u visoravan zvanu „Kopačeva humka”.

Ime je dobila po jednom kopaču zlata koji je tu kopao pune dve godine, obogatio se i vratio na istok. Međutim, umro je prilikom jedne epidemije za vreme Secesionističkog rata, a poslednja želja bila mu je da ga tu sahrane. Visoravan je tako nezvanično dobila ime po njegovom grobu.

Krst sa imenom i obeležjem odneli su vetrovi i izbrisalo sunce, ostala je samo humka sa izdikalim korovom.

Grob kopača uskoro će iščeznuti sasvim sa lica zemlje, ali nešto od njega ipak će ostati u tom kraju.

Visoravan „Kopačeva humka”.

Dvanaest mračnih gonilaca sa šerifom na čelu, pratilo je trag koji je za sobom ostavljao Dok Holidej.

Izdignut u sedlu, šerif Abel Grant je pokušavao da na horizontu uh-

vati tačkicu koja bi označila nekog jahača.

Međutim, u daljini se samo trava povijala pred silaskom blagog po-
vetarca s bregova.

Zatim su ugledali konja bez jahača u polju. Pio je vodu sa malog potočića na čijim su se obalama ukrštali šiblji kratkovratih vrba.

Šerif Altavila je zategao uzde svojoj kobili.

— Nema jahača — promrmljao je neko iz gomile.

— Treba da su dvojica! — javio se bradonja duge, prljave kose ispod otrcanog šešira. — Možda su u zasedi?

Abel Grant je polako poterao konja napred prema šumarku.

Nisu imali razloga za strepnju, jedan konjanik već ih je čekao na ivici šume. Divan indijanski poni pod njim kopao je zemlju i tresao grivom.

Šerif Altavila ga je prepoznao.

— Je li to on? — upitao je bradonja izvlačeći pušku iz futrole okačene o sedlu.

— Ne, nije on! — odgovorio je šerif.

— Onda njegov drugar?

— Da, njegov drugar. Ali polako s puškom! — opomenuo ih je. — Čovek ne promašuje!

— Ni ja! — zacerekao se bradonja i princeo kundak obrazu.

Planuo je hitac.

Oblačić barutnog dima lagano se rasplinio oko jahača u crnom. Puška gonioca odletela je daleko i tu-
po zveknula o stvrdnutu zemlju.

Bradonja je opsovao i gurnuo povređenu šaku pod košulju.

Holidej je ponovo stavio „kolt“ u futrolu.

Niko više nije pokušao da sledi primer svog drugara.

— Prokletstvo... — opsovao je bradonja.

— Rekao sam polako sa puškom — podsetio ga je šerif.

— Ali, nas je trinaest! Zašto ne pucate?

— Kalvert je rekao živog...

— Ne slušajte ga! — povikao je bradonja. — Ovo je naša potera i tu zakon nema nikakve veze. Mi ćemo srediti to na svoj način...

Abel Grant je ostao usamljen.

Jahači su prošli pored njega kao da nije postojao. Lica su im bila napregnuta, samo jedan mali znak i vatra je mogla progutati i takvog đavolskog strelca kakav je bio nepoznati sa „koltom“ ukrašenim slo-
novačom.

Lagano su se razmakli.

Poravnati u jednoj liniji, približavali su se legendarnom kockaru sigurni u svoju brojčanu premoć.

Zatim su stali.

Mirnoća kojom ih je stranac sačekao kao da im je oduzela malo-
pređašnju osionost.

To je ravno samoubistvu! — promrmljao je šerif, gledajući u stranca kao začaran.

Nepoznati je imao šest metaka u svom „koltu“. Dovoljno za šestoricu protivnika. Ali, još uvek bi ih ostalo dosta da ga dokrajče.

Onda se setio Kalvertovog lica i besa koji je izlio na njega. Vikao je i izdirao se kao na najgoru bitangu u gradu. Na njega, bivšeg oficira konjice!

Pljunuo je na zemlju! Kalvert je hteo da osveti sina nasilnika! Da li će ga to vratiti u život?!

— Gde ti je drugi prijatelj? — zapitao je bradonja videvši da su njegovi pratioci spremni da potegnu čim razgovor umukne.

— Tu negde, amigo! — odgovorio je Holidej ledenim glasom.

— Ne nazivaj me amigo! Ja nisam Meksikanac! — dreknuo je ovaj. — A nisam ti ni prijatelj!

— Pod nebom svi smo jednaki!
— rekao je Dok. — A ti ćeš uskoro gore... amigo!

— Ali ne pre tebe, kicoše?! — prebledelo je ovaj, spustivši zdravu ruku prema opasaču.

To je bio znak za ostale.

A onda su se svi sa nevericom zablenuhli u konjanika pred njima. Izgledalo je kao da se nije ni pomerilo, a cev niklovanog „kolta“ već je bila uperena na njih. Zastali su kao skamenjeni.

Niko nije želeo da bude prvi na spisku smrti.

Izmenjali su poglede i svi su se zaustavili na bradonji.

On se i dalje kočoperio.

— Nas je šest puta više! Ne možeš sve pogoditi...

— Zavisi ko želi da bude prvi! — suvo je uzvratilo Dok.

— Blefiraš! Neće ti pomoći ni prijatelj, ako si ga postavio u zasedu. Mi smo spremni da umremo za Kalverta!

— Pa počnite sa umiranjem! — hladno ga je dočekao Džordžijanac.

Bradonja se preznojavao. Onda se okrenuo.

— Šerife! — zaurao je. — Ti si zakon! Uhapsi ga!

Abel Grant je mirno prebacio levu nogu preko sedla.

— Rekli ste da zakon sa ovim nema veze! — slegnuo je ramenima.

— Ovo je vaša potera!

— Reći ću Kalvertu...

— Možeš mu reći da ide do đavola! — odgovorio je šerif.

To je na revolveraše delovalo kao grom iz vedra neba. Buljili su u Granta kao da je poremetio pameću.

— Šta si rekao? — prosiktao je bradonja.

— To što si čuo! — iskezio se Grant. — Ne želim da ubijam u ime zakona za Kalvertov račun!

Onda je strgao sa košulje zvezdu i bacio je prema bradonji.

— I ovo mu odnesi. Može da je okači mačku o rep... — dodao je.

— Šta to znači? — cepteo je bradonja od besa.

— Znači da se ne vraćam natrag! — rekao je Grant i izvukao revolver. Njegovo lice je izgubilo svu dotadašnju ravnodušnost i oči su mu blesnule opasnim sjajem. — Skidajte opasače!

— Grante, ovo će te skupo stajati... — pretio je bradonja.

Umesto odgovora, Abel Grant je opalio i čovekov šešir je sleteo s glave, podižući mu pramen kose uvis.

Zatim su opasači počeli da se slažu pokraj konjskih kopita.

Jedan je pokušao da bude brži i od uperenih revolvera. Skinuo je opasač, ali je rukom zahvatio dršku „kolta“ i podigao ceo u pravcu šerifa.

Abel Grant ga nije primetio. Ne na vreme.

Možda bi sve bilo kasno za šerifa iz Altavila da oštre oči Doka Holideja nisu registrovale podizanje ruke samouverenog bandita. Bio je dovoljan samo jedan hitac.

Lupež je zajaukao i klonuo o vrat svog ždrepcu, pogođen u rame.

Poslednji opasač pao je na zemlju.

Abel Grant je pokazao rukom u pravcu Altavila. Potera je okrenula svoje konje natrag, ispraćena s nekoliko pucnjeva u vazduh.

Da bi sprali svoju sramotu, slažeće da ih je čekala zaseda bar od desetak begunčevih saučesnika. Nisu mogli ništa da učine, šerif im je bio iza leđa.

Šerif je povratio svoju staru mrzovolju i oštrinu u glasu. Kao da se pre toga ništa značajno nije desilo u njegovom životu.

— Mister — oslovio je Holideja — smem da se kladim da ste kockar. Da li sam u pravu?

— Zašto mislite da jesam?

Grant je malo počutao.

— Imate duge, fine prste. Dobro pucate. Hladnokrvni ste, a odlično blefirate. Uzgred... hvala što ste mi spasili život.

— Spasavao sam i svoj, šerife! — odvratio je Dok. — Ali, vi ste ipak pronašli svoj put.

Abel Grant se namrštio.

— Moj put ne ide uporedo sa vašim, mister.

— Ne ide, šerife... — rekao je Dok i okrenuo konje ka jugu.

— Vaš prijatelj je u kočiji, zar ne? — dobacio je Grant.

— Znali ste? — iznenadio se Džordžijanac.

— Ja jesam, ali oni nisu. Zbogom!

Holidej je gledao u šerifova povijena leđa i pitao se kuda može da se uputi čovek koji je znao samo da ratuje ili deli pravdu.

VI

Sonora.

Kočija je stigla kasno popodne, kada su se na zapadu počeli skupljati olovnosivi oblaci. Malo niže od saluna „Palma” vozač je, uz glasne povičke, zaustavio zahuktalu zapregu, za trenutak nestajući u pravoj zavesi žućkaste prašine. Tim Čelis je sišao prvi, otvorio vrata i pružio ruku devojci. Na nesvakidašnji prizor, nekoliko besposličara zviznulo je kroz zube.

Salun „Palma” bio je još uvek najbolji u gradu. Građen u meksičanskom stilu, s ravnim krovom od crepa i verandom od okrećenog, neravnog kamena sa tri polukružna ulaza.

Vozač je sa krova dobacio devojčin kofer Čelisu na ruke.

— Metjusova štamparija? — upitala je devojka vozača.

Vozač je upitno digao obrve.

— Metjus? Onaj što izdaje novine? — pokazao je rukom na drugi kraj ulice. — Tamo radi i živi. Šta ste mu vi?

Ali, ostao je bez odgovora.

Čelis je krenuo za devojkom, malo zbunjén.

— Ipak imate veze sa imenom Metjus?

— Ja sam mu kćerka! — odgovorila je ona smešeći se.

— Klarisa?

— Zapamtili ste? Možete me zvati Klara.

— Zašto krijete svoje pravo ime?

— Imala sam razloge za to! — odgovorila je. — Tata mi je pisao da se nalazi u opasnosti. Nisam htela da rizikujem.

Onda je iznenada zastala.

— Zašto me ispitujete? — hladno mu se obratila.

Čelis je slegnuo ramenima. Ni sam nije znao zašto.

Na kraju ulice jasno su uočili veliku tablu na kojoj je pisalo:

„SONORA NJUS — štamparija i redakcija. Vlasnik Volt Metjus”.

No kada su prišli bliže, čekalo ih je iznenađenje. Zgrada na sprat, oronulih zidova i polutrulog trema, imala je prema ulici u prizemlju dva prozora. Preko njih su bile zakovane daske. Ulazna vrata nisu bila zakovana i devojka ih je otvorila. Unutra je vladala polutama.

Prostorija je bila oko ispunjena regalima sa slovima. U uglu je stajala velika presa za otiskivanje listova. Tučana peć na sredini služila je u retkim hladnim danima više za podgrevanje kafe radnicima

nego protiv zime. Jer, Kalifornija je znala uglavnom samo za leto i poneki kišni dan.

Mirisalo je na štamparsku boju, na ustajalost. Tišina koja je dočekala devojkę delovala je stravično. Stepenište za sprat, gde je Volt Metjus imao dve spavaće sobe i malu kancelariju, nalazila se u potpunom mraku.

— Ovde nema nikoga? — javio se Oregonac.

— Tata je možda gore! — tešila se devojkę, no zebnja u srcu bila je sve jaća.

Onda su stepenice žaskripale pod nečijim čizmama.

Tim Čelis je sklonio devojkę iza sebe i izvadio „kolt“. Neko je sa sprata silazio dole, zastajkujući na svakom drugom stepeniku. Pritajeni, njih dvoje su mogli mirnije da iščekuju silazak nepoznatog.

Nejasna senka pri dnu stepeništa pomerala se u raznim pravcima i dobijala obličje. U jednom momentu Čelis je naredio. — Ne mrđaj!

Čovek kraj stepeništa je stao.

Bio je to starac šezdesetih godina, povijenih leđa i izboranog lica. Na čelu je nosio veliki zaštitnik protiv svetla; privezan oko glave vrpcom. Crni, umašćen prsluk i široke pantalone koje su mu skoro spadale sa mršavih kukova, to je bilo sve što je čovek imao na sebi. Leva ruka bila mu je u prljavim zavojima, dok je u desnoj držao četku za prašinu.

Podigao je glavu da kroz naočare bolje vidi posetioce, ali izgleda da mu je to slabo uspevalo.

— Ko je tamo? — upitao je iznemoglim glasom.

— Čika Leo? — uzviknula je devojkę pomalo nesigurnim glasom i odmakla se od Čelisa. Oregonac je vratio „kolt“ natrag.

Starac je čekao da devojkę izađe na svetlo.

— Klara? — povikao je. — Zar si... zar si došla?

Leo Perez bio je stari slovoslađač. Sa Metjusom je proveo pune četiri godine.

— Gde je tata? — upitala je devojkę.

— Zar te nije sreo?

— Sreo? — zadrhtala je Klarisa. — Kako to mislite?

Leo Perez je pogledao sumnjičavo u Čelisa, koji je stajao nešto povučen u seći.

— Pošao je pred tebe. Hteo je da te vrati natrag, da ne dolaziš u Sonoru...

— Ali... nisam ga sreła?

— Možda ste se mimoišli? Ko je to sa tobom?

Klarisa je odsutno odmahнула glavom.

— Jedan saputnik... Pomogao mi je od Sater Krika dovde.

Stari je zavrteo glavom. Zatim je poveo devojkę prema stepeništu.

— Gore možemo mirnije da razgovaramo! — rekao je.

Čelis je osetio da je suvišan i pošao prema vratima. Kada ih je otvorio ugledao je nedaleko dva čoveka smrknutih lica, koji su ga odmeravali prezrivim pogledima. Vučući noge, pošao je prema „Palmi“.

Ona dvojica su pošla za njim, smanijući grastojanje.

Mada su bili odeveni u nova odeła od finog materijala, izgledali su prilično neuverljivo. Stariji od njih bio je i krupniji, zarastao u kratku crnu bradu, čupavih obrva i pogleda koji u sebi nije imao ništa osobenog, pa ni sjaja. Pokreti su mu bili nezgrapni, a ogromne šake često je trpao u džepove, kao da nije znao šta će sa njima.

Drugi, mlađi, koračao je malo

povijen. Imao je blede, ispijene obraze i uzana ramena. Dok je išao, noge su mu se zaplitala, ali to je više bila neka neobična navika nego „feler“.

Obojica su nosili nisko pripasane „koltove“. Nove čizme su im pri hodu škripale prekrivene prašinom od nekoliko dana.

Tim Čelis je pogledao u veliki napis na platnu, koji je bio razapet preko cele ulice, između dve zgrade.

„VAŠ ŠERIF — BENI HENKOK!“

Produžio je dalje. Sunce mu je udaralo u leđa i senka je dopirala čitavih pet jardi ispred. Zatim su joj se pridružile druge dve senke i Čelis je zaključio da ima društvo.

Nervirala ga je pomisao da ne zna šta im je cilj, a neki cilj su sigurno imali. Nije se bojao, ali nije želeo da nagazi na trulu dasku. Zaustavio se i okrenuo.

— Mene pratite? — upitao je.

Oba nametljivca su zastala i izvadivši iz usta dopuštene cigarete, bacila pikavce u prašinu.

— Šta je rekao? — zapitao je mladi starijeg, praveći začuđeno lice. — Jesi li ga razumeo?

— Nisam, ali imam utisak da ni on sam ne zna šta hoće. Vidiš ga kakav je... prljav i smrdljiv.

To je, dakle, pomislio je Čelis: žele da ga izazovu i navedu na tuču ili obračun.

— Možda je novi kandidat za šerifa? — nastavio je mladi. — Ovakle dolaziš, stranče?

— Verovatno iz kraja odakle i ona lepojka. Jesi li video da joj je nosio prtljag? Možda samo to i zna?!

Čelis je znao šta to znači, ali bio je čvrsto rešen da ne navlači sebi

još jednu nevolju na vrat. Slegnuo je ramenima i u nadi da će izbeći najgore, rekao.

— Tako je, samo to znam — prihvatio je i pošao dalje rešen da izbegne sukob.

Kao senke, krenuli su za njim i brbljivci.

Sa drugog kraja ulice, njima u susret, dolazila je grupa jahača.

Jahali su bezobzirno, tako da su se prolaznici u bekstvu spasavali ispred njihovih kopita. Tim Čelis nije bio kukavica, ali je morao da se skloni dva koraka u stranu.

Na čelu je jahao krupan čovek preplanulog lica i bujne kose koju su sve jače prekrivale sede vlasi. Imao je povijen nos širokih nozdri, brkove s krajevima spuštenim nadole, oči kao užareno ugljevlje. I konj pod njim bio je živa vatra, nije mirovao ni kad mu je gospodar žestoko zategao uzde.

Dva Čelisova pratioca stajala su pred njim pognutih glava, izbegavajući da im se pogledi sretnu.

— Što se vas dvojica smucate ovuda? — upitao je oštro. Činilo se da mu je glas kao bič i da će svakog trenutka pasti preko njihovih leđa.

— Šta bi trebalo da radimo? — osmelio se stariji.

Čovek je pokazao rukom prema konjima privezanim pred salonom.

— Čiji su ono konji?

— Naši...

— Onda marš u sedla!

Okrznuo je pogledom Oregonca, ali to je bilo sve. Nije našao na momku ništa naročito što bi pobudilo njegovu pažnju.

Mladić do njega, s leve strane, neverovatno je ličio na vođu cele ove grupe. Isto lice, povijen nos, modroplava boja očiju, samo su mu crte bile nešto mekše i nežnije. Obojica su nosila odelo iste, tam-

nosmeđe boje, širokih revera i krojena u struku.

Mora da su to bili otac i sin, pomislio je Čelis.

Grupa je krenula dalje, mamuzajući konje. Za njima su pošla i dva malopredašnja Oregončeva napasnika.

Tim Čelis je obrnuo poslednji dolar u ruci. Dovoljno za večeru. Spavanje, zna se, u senu.

Krenuo je prema salunu, istresajući prašinu sa košulje.

Soba na spratu bila je ista kao pre četiri godine. Čak su i stvari stajale na onim mestima na kojima ih je ostavila odlazeći za San Francisko.

Pre nego što su seli, stari štampar je izneo lonče već ohlađene kafe na sto.

— Čika Leo! — trgla se Klarisa. — Šta je sa rukom?

Leo Perez je odmahnuo zdravom rukom u stranu. Brada je počela da mu drhti.

— Čula si za Linta Bridžera?

— Ne...

— Nije ti Volt pisao o tome? I bolje što nije... Ne znam šta im je. Poludeli su.

— Zašto se tata plašio?

Starac je seo za sto prekriven ružičastim stolnjakom.

— Videla si onaj napis preko ulice? Komedijski! Beni Henok je kandidat za šerifa Sonore. Obična protuva i pijanica koju Bridžer lansira da zabavi građane, ali i da ih zahvati svojom paukovom mrežom...

— Ali tata... šta on ima s tim?

Leo Perez se namrštitio.

— Volt je jedina poštenjačina u ovoj jazbini! Jedini koji je smogao hrabrost da podigne glavu i kaže svetu šta misli! U „Sonora njusu” razobličio je Bridžera i nazvao ga

siledžijom koji, krijući se, teroriše ljude, a pred njima izigrava dobrotvora i prijatelja svih...

Zatim je Leo Perez začutao, osluškujući. Svaki šum bi ga uzbuđio i naterao da prekine u pola rečenice.

— Bridžer ima tri sina, Reda, Triga i Rika. Sve sami divlji, pasji sinovi. Naročito ona dvojica, Red i Trig. Prve kavgadžije u gradu. Otac ih naoko grdi i ne slaže se sa njihovim ponašanjem, ali sam ubeđen da ih kod kuće nagovara da budu takvi.

— Šta kaže šerif?

— Nema šerifa! — gorko se nasmejavao Perez. — Tek treba da se izabere. Prethodni je zakopan nedavno. Kažu da je pao sa konja i slomio vrat. I to baš kad je ušao u trag kradljivcima stoke sa ranča „K”. Sad su izbori za novog šerifa, a Bridžer ubacuje Henkoka kao kandidata i plaća piće svakom ko je spreman da glasa za njega. Jedini protivkandidat, Lorens Kenedi, pomoćnik bivšeg šerifa, nestao je jedne noći i ništa se o njemu više nije čulo.

— U... ubijen?

Starac sleže ramenima.

— Ko zna? Volt je i o tome napisao na prvoj strani, otvoreno sumnjajući na Bridžera i njegove jahače da teraju po svome. Onda, jedne večeri, dežurao sam zbog nekih oglasa, napala me četiri maskirana lupeža i porazbijala nameštaj. Naša dva momka su premlatili tako da su dva sata ležali napolju dok nisu mogli da stanu na noge, a meni su poručili da kažem Voltu kako će ga zapaliti zajedno sa štamparijom ukoliko se ne okane napada na Bridžera.

— Ipak, mislim da je po sredi još nešto — promrmljao je starac.

— Imam utisak da se oni odnekud poznaju.

— Oni?

— Volt i Bridžer. Kao da su u prošlosti imali neki susret i kao da Volt duguje nešto tom naduvenku! Bar tako mislim, ali ne mora da bude tačno... Voleo bih da se varam.

Klarisa je ustala i prošetala po sobi.

— Mislite da je vreme da se tata vrati? Da mu se nije nešto desilo?

— Zašto tako misliš, dete? — prenuo se Leo Perez. Izgledalo je da mu je Klarisa prosto „ukrala” misao iz glave.

— Ne znam... imam neka pre-dosećanja...

Onda je zastala kraj prozora i bacila pogled na ulicu. Spuštao se suton. Na zapadu su goreli oblaci u odsjaju sunca, čija je lopta potonula u brdima Primorskih planina.

Onda se okrenula prema starcu.

— Ko je taj Lint Bridžer? — upitala je.

— On je ovde sve... Volt je jednom pomenuo da je zaradio najviše prodajući puške Indijancima. Govori se da Bridžer hoće od Sonore da napravi centar „zlatne” Kalifornije. Da skrene prugu, otvori stočarsku stanicu, škole... koje-kakve gluposti. A sve to ne čini sigurno zbog Sonore, već zbog sebe.

Klarisa je ponovo sela.

— Više ne znam šta da mislim — rekla je sa uzdahom. — I tata... zašto ga još nema?

Leo Perez je ćutao.

— U svakom slučaju, nastavićemo — obećala je devojka. — List mora da izlazi.

Starac se pridigao na stolici, a onda ponovo seo. Lice mu je oda-valo krajnje zaprepašćenje.

— Šta to govoriš? — uzviknuo je.

— Pa, došla sam da pomognem ocu, zar ne? Naći ćete one momke i nagovoriti ih da dođu.

— Neće hteti...

— Samo ih vi nadite, ja ću razgovarati sa njima.

— Ali Bridžer... šta će on na sve to da kaže?

— Ja sam ipak žena, čika Leo — osmehnula se Klarisa. — Ja ne nosim revolver i on će teško naći pravi način da me se otrese.

Leo Perez je dignutih obrva vrteo glavom.

— Lepo govoriš, ali šta su lepe reči protiv „koltova”? Dim!

— Vredi pokušati!

VII

Kuća Bridžerovih imala je tri trema. Onaj u sredini bio je uvučen, zajedno sa celom srednjom zgradom u kojoj su se nalazile odaye Linta Bridžera. Sa leve strane bile su prostorije njegova dva starija sina, Reda i Triga, a sa desne najmlađeg, Rika.

Kažu da je ovakav nacrt kuće Bridžer doneo s juga, sa alabamskih plantaža.

Veliko dvorište bilo je opasano zidom. Na ulaznoj kapiji od kame-na i teškog drveta nalazila se osmatračnica u kojoj se uvek nalazio po jedan čovek.

Bridžer je imao još nešto na ranču. Ženu! Rozaliju Samanto, polumeksikanku izvanredne lepote.

Oni najupućeniji šapatom su prenosili glasine da je Bridžer u Kalksiku ubio njenog muža, a udovicu poveo sa sobom, prebačenu preko sedla kao džak, ne sluteći da se može zaljubiti u nju.

Njega, nekrunisanog kralja Sonore i cele te pokrajine, meleski-

nja je glatko odbila prve noći. Bridžer je silom provalio kod nje, ali nije postigao ništa više od hladnoće kojom ga je potpuno obezoružala. U njegovim rukama ona je postajala beživotna i nijednim pokretom ili rečju nije odgovarala na njegove izlive strasti.

Bridžer je ženu zaključao u svoju sobu, naredivši momcima da ne sme da pređe prag kuće bez njegove dozvole. Mislio je da će omekšati i popustiti posle izvesnog vremena. Međutim, izgovarajući se kako žali muža i kako je slika ubice isuviše prisutna u njenom sećanju da bi sa istim tim ubicom mogla da podeli vatru svog srca, ponovo ga je odbila i time samo pojačala vatru u Bridžerovom razumu.

Tek kad je obećao da će je uzeti za ženu, ona je rekla da joj treba još vremena da razmisli.

Dao joj je tri dana.

Drugi dan je već isticao.

Bridžerovi sinovi nisu bili oduševljeni očevom zagrejanošću za meleskinju, ali nisu smeli da protivureče. Uostalom, smatrali su da je to trenutni plamen, koji će sagoreti i sve će biti po starom.

Bilo je veče, poslednji oblaci na zapadu razišli su se i prepustili mesto rojevima zvezda.

Topot konja trgao je ženu iz misli. Ispravila se u fotelji i bacila pogled prema vratnicama.

Prepoznala je Bridžera i njegovog sina. Jahali su ispred svih. Uglovi njenih usana razvukli su se u neodređen osmejak.

Dugačka raspuštena orna kosa padala joj je na leđa okružujući lice ukrašeno punim usnama i kosim vatrenim očima. Bakarna boja kože isticala se kao kontrast ispod bele čipkaste haljine. Kada su konjanici naišli, ona je iz zdele pune voća uzela jednu jabuku i žes-

toko je zagrizla belim zdravim zubima.

Pre nego što je sjahao, sedokosi zemljoposjednik je pogledom obuhvatio terasu na kojoj je belasala ženina prilika. U sebi se zakleo da će se strpeti još samo jedan dan. A onda, ili će biti po njegovom, ili će je baciti u reku!

Bacio je uzde momku i okrenuo se oko sebe.

Njegovi sinovi, Red i Trig, podmuklo su posmatrali svog mlađeg brata dok je elegantnim pokretom silazio iz sedla i otmenim hodom odlazio prema svom delu kuće. Odelo mu je, mora se priznati, stajalo kao saliveno, ali za Reda i Triga, Rik Bridžer je bio običan mekušac koga je otac bez razloga voleo mnogo više nego njih.

— Raspašće se od finoće! — promrmlija je Red mumlajući poput medveda.

Njegov bledunjavi brat se kiselo smeškao, pazeći da im otac ne „pohvata” poglede i ne upotrebi bič koji je nosio zadenut u sari desne čizme. No, osmeh mu je brzo zamrona usnama. Otac ih je namrgodeno posmatrao.

— Vas dvojica! — pozvao ih je. — Da li se sećate zbog čega sam vas poslao u grad?

— Naravno — snishodljivo će Trig. — Trebalo je da pazimo hoće li...

Ali, prekinuo je usred rečenice.

Čovek na drvenoj osmatračnici iznad kapije podigao je ruku u znak pozdrava. Ispod njega su prošla tri konjanika posuta prašinom.

Životinje se još nisu čestito ni zaustavile, a oni su sleteli sa sedla i pljesnuli konje po sapima da odjure dalje.

Lint Bridžer je odgurnuo Reda u stranu i pošao u susret došljacima.

Od njih trojice samo je jedan

zakoračio napred. Ostala dvojica su stajala po strani, skinutih šešira, hladeći svoja oznojena čela i tresući nataloženu prašinu sa nogavica.

Lint Bridžer je raskopčao kaput i oslonio se rukama na kukove. Slutio je da nešto nije u redu.

— Našli ste ga? — upitao je napregnutim glasom.

— Našli smo Regana — odgovorio je upitani — ali sa rupom u telu.

Bridžer mu se uneo u lice.

— Luk, ne volim zagonetke. Ispričaj šta se desilo, ali što brže!

— O kej, gazda! Na obali San Houkin pronašli smo Lojda Regana. Bio je mrtav toliko da su ga lešinari nerado ostavili. Ubijen je iz „kolta“.

— A Metjus?

— Odmah pored njega našli smo sveže napravljen grob. Mislili smo da je njegov.

— Mislili? Zar ga niste otkopali?

— Jesmo... Bio je on. Ustreljen je iz Reganove „henrijevke“, ali ne znamo ko je ubio Regana. Našli smo samo tragove koji su vodili do Sater Krika i tu se pomešali sa ostalima...

Bridžer je zadovoljno stisnuo pesnice.

— Znači, Metjus je gotov? — konstatovao je, i kao da je sve oko njega postalo lepše i prijatnije. — Regan je to dobro obavio — nastavio je sklapajući šake ispred svog lica. — Ali... ko je mogao njega da ustrelji?

Luk Spejd je slegnuo ramenima.

Lice Linta Bridžera ponovo se smračilo.

— A šta ako nije odmah umro? Recimo da je stigao da ponešto ispriča tom nepoznatom! Do đavola!

Red Bridžer se počeo iza uha i umešao se.

— Izgleda da je Metjusova kćerka došla...

Njegov otac se okrenuo kao da ga je zvečarka ujela.

— Šta si rekao?

— Rekoh, Metjusova kćerka je izgleda stigla popodnevnom kočijom. Odmah je otišla u štampariju...

— Sama?

— Neka skitnica je sa njom — zacerekao se Trig. — Nosio joj je torbu do vrata.

— Zašto mi to niste odmah rekli? — prasnuo je otac.

— Nismo stigli — procedio je Red. — Svi 'su bili pozvaniji da otvore usta pre nas.

Braća su drsko gledala u oca.

Lint Bridžer je bio svestan da dvojici svojih sinova poklanja malo pažnje. Bili su, istina, kavgadžije i siledžije, bukvan i koji osim „kolta“ i konja nisu poznavali ništa drugo, pa ipak, bili su mu sinovi. Podnosili su najteže poslove, ali su na njega vrlo malo ličili. Bili su neosetljivi, bezosećajni, hladni. A kada je Rik počeo da se bavi knjigama, potpuno su se otudili od oca. Mrzeli su bratovljev smisao sa učenjem, finoću u ponašanju, sav onaj prokleti uticaj škole u Sinsinatiju. A kad se vratio da upozna je zemlju, poslove oko nje i sve ostalo, naslutili su da za njih ima sve manje „zalogaja“ u Bridžerovom carstvu i povukli su se na ulicu.

Tako je lepuškasti Rik postao očeva senka na njegovim putovanjima i u kući, a Red i Trig su u Sonori nalazili zabavu za sebe.

— Devojka je sada sama — cerio se Trig. — Da joj ponudimo zaštitu?

— Umukni! — naredio mu je

otac. — Ona sigurno još ne zna za Metjusa? Nisu se ni sreli... Biće to udarac za nju. Otići će ona već sutradan, kad je obavestimo o nesrećnom slučaju.

— Nesrećnom? — zanuo je Red.
— Ne razumem...

— I ne moraš — obrecnuo je Bridžer. — Neki bandit ga je ubio u nameri da ga opljačka, a mi smo našli samo njegovo telo...

— A onaj što je ustrelio Regana? — primetio je Luk Spejd.

— On će se već pojaviti! — zamišljeno će Bridžer. — A tada će zažaliti svoj put u Sonoru...

Čovek koji je trebalo da se pojavi već je bio na domaku grada.

Dok Holidej!

Tada Lint Bridžer nije ni slutio koga će mu sudbina poslati u susret. Da je znao, možda te noći ne bi ni oka sklopio.

*

Zvezdana noć, sparna kao ognjište puno žara, ostavila je budnom Rozaliju Samanto.

Osetila je Lintove korake i zna la je da će i toga puta zastati pred njenom sobom i okrenuti kvaku.

Ali, i ovoga puta biće zaključana.

Čula je njegovo teško disanje pred vratima i naslućivala njegovu ludu želju da provali unutra i rastrgne je. Međutim, Lint Bridžer je bio čovek od reči, sačekao je još jedan dan i još jednu noć.

A tada...?

Tada ona neće biti tu. Biće u Puerto Penasko, koga zapljuskuju talasi Kalifornijskog zaliva. Kolibe od trske i pruća na pesku, najlepši dani devojaštva. Kada se bude vratila, biće neko. Gledaće u nju kao u boginju.

Rozalija Samanto, najstarija od sedmoro dece ribara Ramosa Sa-

manta, udala se rano da bi smanjila broj gladnih usta i sa jednim goničem otišla u Kaleksiko. Protiv svoje volje, čak je znala da je otac za nju dobio nešto dolara. Ali je ćutala. Nepunu godinu radila je najteže poslove i sanjarila o nekom danu kada će se sve promeniti. Zatim je došao Bridžer, ubio joj muža i poveo je sa sobom. Bili su skoro istih godina, ubica i ubijeni. Dva puta stariji od nje.

A srce i usne Rozalije Samanto žudile su za pravom ljubavlju. Za nežnošću o kojoj su samo pričane priče, dok su je na javi okruživali nasilje, psovke i pogledi koji samo traže, a ne uzvraćaju...

Uzdah kraj vrata začuo se i utišao. Lint Bridžer je otišao. Sad je trebalo čekati da se pogase poslednja svetla u kući.

Spolja je u sobu prodirala ras košna mesečina. Kao neko snovide nje stajala je bosonoga i razgolićena žena oslonjena na dovratlak, pogleda uprtih u daleka brda. Da li je tamo videla pesak i obrise svoje kolibe?

Žena je izašla na terasu i bacila pogled prema Volterovoj sobi. Tog trenutka, kao čarolijom pokrenuto, svetlo je utrnulo i zavlada la je tama.

Njenim licem preleteo je osmeh, a telo je zadrhtalo. Otrčala je do vrata i naslonila se uhom na njih. Začula je tihe korake i posle svakog jačeg šuma tišinu. Pa opet korake. A onda tiho kucanje.

Dva puta, u razmaku.

Okrenula je ključ. Zatim je raširila ruke i zatvorila oči. Senka se ušunjala u sobu i spretno zaključala vrata za sobom.

— Niko te nije video? — upitala je šapatom, gleći ga. On je odmahnuo glavom i uzeo je u naručje...

VIII

— Neka sam proklet ako to nije on! — promrmľajao je Sem Fuller svom kompanjonu Britu Dekstriju.

— On je, siguran sam! — odgovorio je Dekstri.

— A gde je on... možda je i onaj?

— Videćemo. Samo podalje od njega! — predložio je Fuller. — Inače ćemo otići Kalvertu praznih šaka.

Dva pouzdana čoveka Roda Kalverta krenula su iz Altavila na jug u potrazi za Timom Čelisom, koji je usmrtio sina velikog rančera, vlasnika saluna i kockarnica zapadno od Sakramenta.

Kalvert je otposlao osam najboljih plaćenika da tragaju za ubicom. Sem Fuller i Brit Dekstri, pred čijim je očima izdahnuo rančеров sin u Altavilu, bili su najbliži cilju. Sada pogotovo, kada su prepoznali jahača u crnom.

Dok Holidej je ujahao u Teltaun, poslednje naselje pred Sonorom.

Džordžijanac je sjahao pred krčmom „Dve šestice”. Pored žutih slova oivičenih crvenom senkom, u desnom uglu nevešti slikar nacrtao je dve kockice kojima su „šestice” bile okrenute prema ulici.

Međutim, u krčmi se, u stvari, igrao samo poker.

Bio je to dan naklonjen Mohavsk Kidu. Ime je dobio po čuvenoj Mohavskoj pustinji, gde su ga našli neki desperadosi kad je imao dvanaest godina. Govorilo se da je pobegao iz nekog doma za maloletnike u Midlzu, ali je zalutao bežeći na severozapad. Tako je Kid odrastao među polusvetom i stekao izvesnu revolverašku i kockarsku slavu.

U Teltaun je stigao kasno sinoć i nije uopšte spavao. Uključio se u

partiju pokera i počeo da, dobija. Sada je gomila novca pred njim predstavljala malo bogatstvo.

Mohavsk Kid je imao bleđu, uzan lice sa isturenim jagodičnim kostima, po kojima se hvatalo nezdravo rumenilo. Nosio je šešir ravnog oboda, belu košulju sa naborima ispod brade i dve zlatne narukvice na desnoj ruci. Uzane pantalone bile su mu pripijene uz noge i uvučene u duboke čizme skoro do samih kolena.

Dugi, tanki prsti vešto su mešali karte i skupljali novac. Nije bio naoružan. Nosio je samo široki opasač za pantalone i na prvi pogled delovao je miroljubivo.

Fuller i Dekstri su ušli malo posle Holideja. „Dve šestice” bile su do tavanice pune duvanskog dima, a miris viskija štipao je za nos. Uvukli su se u jedan ugao i nabili šešire na čelo.

Kockar je zauzeo mesto za barom na kraju, pored prozora. — Brendi! — naručio je tiho krčmaru.

Krčmar je slegnuo ramenima.

— Žalim, nema brendija — rekao je. — Hoćete viski?

Holidej je već hteo da prihvati, kada je na donjem delu police, zavučenu između niza flaša, ugledao jednu široku sivkastu bocu. Bio je to najfiniji brendi sa pet zvezdica, koji se mogao dobiti samo u ekskluzivnim lokalima Sent Luisa, Nju Orleansa i drugih velikih gradova. Pružio je prst prema boci. — Grešiš, čoveče. Vidim tamo jednu flašu!

Krčmar je po drugi put slegnuo ramenima.

— Žalim, ali to je namenjeno onom gospodinu za stolom — pokretom glave je pokazao prema Kidu.

Holidej je osjetio plinu ljutnje. — Je li on to unapred platio?

— Ne, ali...

— Posluži me — presekao ga je. Dok i spustio pet dolara na šank.

Krčmar se neprijatno trgao, ali se nije mašio boce. U Holideju je uzavreo gnev. Pokretom ruke uklonio je peš sakoa i otkrio dršku revolvera.

— Slušaj, nitkove — rekao je sekućim glasom krčmaru. — Hoćeš li da te okupam u tvom viskiju?!

Pretanju je izgovorio tiho, tako da ga sem krčmara niko nije čuo. Krčmar je uplašeno zatreptao tražeći pogledom pomoć, ali niko se nije našao u blizini. Mrmljajući nešto sebi u bradu, nasuo je Doku čašu brendija pazeći da Mohavsk Kid to ne primeti. Ali kada je napunio čašu, od kockarskog stola začuo se glas.

— Šta je, Harvi, točiš moje piće?!

Krčmar, mršavko sa ptičjim licem, dugog nosa i špicaste brade, uvukao se u ramena kao da iščekuje udarac. Čelo mu se iznenada orosilo znojem. Mohavsk Kid je poklopio karte dlanovima i odmerio stranca. Ispitivanje je trajalo kratko. Kidu je bilo jasno da pred sobom nema ništariju.

— O kej, Harvi! — rekao je. — Neka ide na moj račun!

Holidej ga je hladno pogledao. — Pijem samo na svoj račun — naglasio je i ispio čašu.

Mohavsk Kid je pobledo. — A šta kažete na partiju pokera? — upitao je izazovno. — Da li i to igrate samo u krugu porodice?

Kao po komandi, dva Kidova partnera ustala su sa svojih mesta.

Ledenoplave oči nepoznatog prostosito su im ubile svaku volju za igr-

rom. Osim toga, Mohavsk Kid je dobijao i oni su uvideli da nemaju nikakvog izgleda da povrate svoj novac. Naprotiv, mogli su samo da izgube još više.

Kockar je prišao i lagano se smestio u stolicu. Kid se osmehnulo. Pokazao je obema rukama na svoja bedra.

— Nisam naoružan! — naglasio je.

Kockar je slegnuo ramenima. — Računam na poštenu igru.

— Podelite — predložio je Kid.

Holidej je promešao špil sa dva prsta, veličanstvenom brzinom, uvlačeći karte s jedne gomile u drugu. Čuo se samo šum pri tom, praćen uzdahom sa strane.

Kid je počeo da se brine za sebe. Čovek preko puta njega bio je kockarska ajkula. Jedan od onih na koje je potajno želeo da naleti, ali ih se intimno i plašio.

No, te noći i tog jutra sreća je bila na strani Mohavsk Kida.

Zašto ga ne bi služila i dalje?

Džordžijanac je sa izrazom dosade podelio karte. Kao da ga poker nije interesovao. Izgledalo je da su mu misli odlutale daleko i da će ga njegova prividna odsutnost skupo koštati.

— Koliko?

— Dve.

— Meni nijedna.

Kid je zavrtio glavom. Imao je tri keca. Da li blefira?

Ulozi su postajali sve veći.

Prvi put za proteklih dvadeset četiri časa Mohavsk Kid je osjetio gorčinu poraza.

U sledećem deljenju sreća se vratila Kidu, ali je ulog bio mali. Ona je opet izgubio dva velika uloga. Zatim još dva. Revolveraš je

postajao sve nervozniji. Ledena mirnoća čoveka iz Džordžijanac krunila je njegovo samopouzdanje i veru u sopstvenu sreću. Pokušavao je nespretno izvedenim trikovima da izazove protivnika ne bi li ga ovaj optužio, ali bez uspeha.

U međuvremenu, gomila dolara pred njim osetno se smanjila.

— Imate sreće! — jeknuo je Mohavsk Kid kada je opet izgubio rundu. — Ili sreće, ili...

— Ili?

Revolveraš je pogledao oko sebe, a onda u novac od kojeg mu je ostalo možda još tridesetak dolara.

— Ili sam varao? — dopunio ga je Džordžijanac?

— To ste vi rekli? — primetio je Kid izmakavši se malo od stola.

Ali, kockar kao da to nije primetio.

Pogled mu je bio zakovan za medaljon koji je Kid nosio oko vrata.

— U šta buljite? — upitao je revolveraš.

— Medaljon! — rekao je Holidej. — Otkuda ti?

— Ne znam o čemu pričate? — procedio je Kid brišući dlanom znoj sa čela.

Ruka mu se nekoliko puta dizala i spuštala. Poslednji put kad se našla na čelu, posegao je rukom prema šeširu da ga skine.

— Polako! — dopro je do njega metalni Džordžijančev glas. Niklovana cev levog „kolta“ nedvosmisleno je pretila da će eksplodirati pri najmanje sumnjivom pokretu.

— Šta... šta to znači? — usplahirio se Kid.

— Rekao sam da polako skineš šešir! — objasnio je kockar.

— Šešir? Zašto šešir? — uzvratilo se revolveraš.

— Samo ga ti skini! — ponovio je Džordžijanac zapinjući oroz.

U salunu je ponovo zavladała grobna tišina. Ljudi su se bešumno odmakli u stranu. Mohavsk Kid je zurio u Doka kao u priviđenje.

Najzad je Kid poslušao. Dok ga je odlagao u stranu, iz njega je ispao mali dvocevni „deringer“, pištolj koji su pojedini kockari krili u rukavima ili unutrašnjim džepovima. Mohavsk Kid ga je nosio pod šeširom.

Fuler i Dekstri su izmenjali poglede i neprimetno se povukli prema izlazu. Predstava je dobijala svoj kraj.

— A sad medaljon! — rekao je Dok.

— To niste zaradili igrom! — prekipelo je Kidu.

— Mnogo pričaš! — uzvratilo je Dok. — Rekao sam i neću dva puta da ponavljam. Gde si ga našao?

— Na reci... na obali San Houkina — mrzovoljno je odgovorio ovaj pružajući medaljon.

— Kako?

Revolveraš je slegnuo ramenima.

— Našao sam jedan leš, kao da ga je neko otkopavao iz groba. Bio je pored velike rupe... Dva leša. Uzeo sam samo ovo.

— Lešinariš, a?

Džordžijanac je pritisnuo ispupčenje i medaljon se otvorio. Ugleđao je sličicu devojke iz Sater Krika i Altavila. Sebe je nazvala Meri Kolins...

Ali, to je bila Klarisa Metjus.

Holidej je stavio medaljon u džep i vratio revolver u futrolu. Nije, međutim, ni pogledao „deringer“ koji se presijavao na stolu. Okrenuo se i pošao ka šanku.

Sa zluradim osmehom trijumfa, Kid je dograbio pištolj. Imao ga je već u ruci kada se Džordžijanac

okrenuo poput mačke i opalio s kuka.

Kid kao da je trgao ruku i ispuštio revolver. Užasnut, zurio je u krv koja mu se slivala između prstiju.

— Sledeći put mogao bi dobiti metak među oči — predočio mu je kockar.

— Ko si ti? — prostenjao je Kid, ne verujući da neko može takvom brzinom i sa takve udaljenosti da ga razoruža.

Ali, Džordžijanac je već izlazio. Ljudi su ćutke zaobišli ranjenog Kida i napuštali salun.

Holidej je odvezao konja i bacio se u sedlo. Ne osvrnuvši se više, krenuo je na jug. Skriveni u sedlima iza ugla, Sem Fuller i Brit Dekstri su sačekali da kockar malo odmakne, a zatim krenući njegovim tragom.

Dvoumljenja nije bilo, put je vodio u Sonoru.

Otisci kopita mnogih konja mešali su se pred Teltanunom, a kada su dva lupeža poterala malo brže svoje konje, zaključili su da im je Holidej umakao!

— Do đavola, gde je? — izbacio je Fuller kletvu, vrteći se u sedlu. Ravnica oko njih nije odavala ničije prisustvo.

— Ne znam — počeo se Dekstri po glavi — ali mi se ne sviđa misao mi u leđa da ga gledam!

Fuller je mamuznuo konja.

— Produžićemo dalje. Ako nije duh, stići ćemo ga...

— Ili on nas?

17

Leo Perez je sa prozora redakcije i štamparije „Sonora njusa” skinuo daske i pobacao ih na jednu gomilu. Klarisa je čistila prostoriju, a jedan od pomoćnika je doterivao u

red regale i rasuta slova. Najnoviji broj trebalo je da izade istog dana na samo dve stranice.

Naslov preko četiri stupca glasio je „Novine izlaze i dalje, živele novine!”

Međutim, devojkica nije bila zadovoljna naslovom.

— Dete, moramo sada biti oprezniji — predlagao je Leo Perez. — Ne želim da razbijači ponovo dođu i da se tebi nešto desi...

Ali, Klarisa nije delila njegovo mišljenje.

— Ja možda nemam iskustva s tim, ali mislim da nečim treba čitaoći da se privuku. Neki naslov da ih prodrma...

Štampar je vrteo glavom, gundajući.

— Kćerka svog oca... Šta ti predlažeš?

— Rekli ste juče za ono sa šerifom da je komedija? To svi znaju, zar ne? Onda da stavim krupnim slovima „SMEJURIJA SA BENI-JEM HENKOKOM” i da napadnemo Bridžerovog kandidata?

Leo Perez je namestio svoje naočari i pogledao devojkicu.

— To je dobro — rekao je. — Ali, to se ocu možda neće svideti kad se vrati?

— Svideće mu se! — bila je uverena Klarisa.

Starac je predosetio da je devojkica puna želje da zameni oca. Da li je u dubini svog srca slutila da se on možda neće vratiti? A nije smela to sebi da prizna?

Ako je Volt Metjus živ, onda je trebalo najkasnije sinoć da bude u Sonori.

Sunčevi zraci osvetlili su znojem orošeno Čelisovo lice.

Ležao je zavaljen na gomili slame u seniku gradske konjušnice. Otvorivši oči, nije u prvi mah shvatio

gde se nalazi. Tek kad je pod njim zašuštalala slama i kad je osetio dobro poznati štalski vonj, setio se da je u štali.

Stresao je sa sebe sasušene, tanke, žute vlati, poravnao košulju po ivici i namestio opasač. Zatim je izašao na suncem okupanu ulicu.

Prebrojao je sitninu u džepu, ali jedva je dostigla za čašicu viskija. Nešto je morao preduzeti ako je mislio da ostane u Sonori živ. Bilo kakav posao dobro bi mu došao, samo je trebalo odabrati koji je najbliži štampariji „Sonora njusa”.

Rančeri okolo nisu dolazili u obzir, samo grad.

Preleteo je pogledom preko zgrada i natpisa. Berbernica, trgovina, salun!... šta bi on tu mogao da radi? Bio je običan kauboj, a takvima je mesto na pašnjacima.

Neko je sa prozora redakcije i štamparije skinuo zakucane letve i obrisao prašnjava stakla. Možda to znači da se vlasnik vratio sa puta? U tom slučaju, šanse da ponovo vidi Klarisu bile su još manje!

Uputio se prema salunu „Palma” i posle nekoliko koraka zastao. Na tremu je ugledao čoveka čije je lice povezivao sa jednim neprijatnim događajem: obračunom u Altavilu! Bio je to Brit Dekstri sa velikom cigarom koja se u njegovim zubima dimila kao odžak lokomotive.

Tim Čelis se povukao u senku. Nije mu se išlo iz Sonore. Bežanje za njega više nije imalo nikakvog značaja, jer je blizina Klarise Metjus značila više od opasnosti po sopstveni život. Mogao je da izađe i da ga sačeka. Verovao je u svoju ruku, u svoju brzinu. Ali, da li bi sve na tome završilo?

Brit Dekstri je lenjim korakom hodao po tremovima, zavirujući u prolaznike sa obe strane ulice kao da je među njima tražio nekoga.

Odjednom, osetio je iza sebe šum i ubod nekog tvrdog predmeta u leđa.

— Ne mrdaj! — začuo je šistav glas.

Istog časa njegov „kolt” je izleteo iz futrole i našao se u tuđim rukama.

Sve se odigralo munjevito, tako da nije imao vremena ni da spazi čovekovu senku.

— Sad se okreni! — naredio mu je glas.

Oregonac se polako okrenuo na petama. Sada je bio siguran da su to ona dvojica iz Altavila!

Bio je uhvaćen kao miš u mišolovci.

— Šta hoćete? — upitao je muklo.

Sem Fuler se zadovoljno kezio.

— Prošetaćemo malo, neko te u Altavilu željno očekuje!

— Pogrešili ste — pokušao je Čelis da izvrda — nikada nisam bio u Altavilu!

— Ako smo pogrešili, vratićeš se. Ako nismo, možeš da počneš da se moliš...

Čelisu bi jasno da ne vredi izmiicati. Prepoznavanje je bilo obostrano. U tome je naišao i Brit Dekstri.

— Ukebao si ga? — upitao je svog kompanjona.

— Skoro mi je natrčao na cev! — rekao je Fuler. — Izgleda da ga pamćenje izdaje...

— Kalvert će mu ga osvežiti... — cerio se Dekstri.

Oregonac je stajao spuštenih ruku i ništa pametno nije mu dolazilo na um.

— Ako misliš da te moramo odvesti živog, u pravu si! — kao da mu je čitao misli Fuler. — Ali, to ne znači da ti ne smemo prebiti noge ili prosvirati rame. Zato bez trikova, skitnico!

Tim Čelis je krišom bacio pogled

ka vratima štamparije i na svoje iznenađenje primetio tamo Klarisu!

Gledala je u njihovom pravcu i sigurno je videla da ga Fuller drži na nišanu. Do vruga, pomislio je, opet ga vidi u bezizlaznoj situaciji. Pomisliće da je pravi smetenjak i nesposobnjaković.

Fullerovo lice se smračilo.

— Polazi! — pisnuo je na Oregonca. — Ovde ti više niko ne može pomoći! Šerifa tek treba da izaberu...

— A čuo sam da će taj novi šerif umesto „kolta“ nositi za opasak bocu viskija! — cerekao se Dekstri pokazujući na razapeto platno gde je velikim slovima pisalo „Vaš šerif, Beni Henkok“.

Tim Čelis je krenuo, ali kao da mu u nogama ima olovo.

Tri osedlana konja nalazila su se privezana za gredu pred „Palmom“.

Jedan je bio namenjen njemu.

Dotakao je pogledom prozore štamparije i opet na jednom od njih primetio bledo devojčino lice.

Ne, nemogće da je ovo njihovo zbogom!

Do Altavila on će već pronaći načina da ih nasamari i pobegne. Umreti na putu ili biti obešen u gradu, zar ima razlike?

U svakom slučaju, vredi pokušati bekstvo. Šanse su male, ali Čelis nije bio kukavica.

— Kako ste me pronašli? — upitao ih je preko ramena.

— Pronašli bismo te i pod zemljom za nagradu od 2.000 dolara! — zacerekao se Dekstri.

Oregončeve oči bacile su poslednji put pogled prema štampariji. Tamo, međutim, više nije bilo poznatog lika.

•

Jara je postajala sve nesnosnija. Sa ivica brežuljaka i sa površine

prerije na istoku kao da je palila nebo i posle toga se pretvarala u usijano železo koje prži kožu i mozak.

Dekstri i Fuller su bili toliko sigurni u sebe da Oregonca nisu ni vezivali. Jahao je između njih, mrka pogleda, dok su potoci znoj kapali ispod kao slama žute kose. Što su više odmicali, sve je manje video izgleda da se spase.

Lupeži su s vremena na vreme potezali čuturice sa vodom, a njega nisu nudili. Mučenje je počinjalo već sada, putem prema Altavilu. Mučenje žeđu.

Sem Fuller bi povremeno okretao konja, razgledajući predeo kojim su prolazili. Kao da ga je nešto kopkalo.

— Zar te žulja sedlo, Seme? — pitao je Dekstri.

— Imam gadan osećaj, Brite — rekao je ovaj. — Kao da nam je neko za petama!

— Šta pričaš? Ovde miljama naokolo nema žive duše!

— Znam, ali ipak me taj osećaj muči — insistirao je Fuller i opet se obazro oko sebe.

Nastavili su pet prevojem između kamenja i kržljivih žbunova žalfija. Senka se nalazila pod njima, djavolski vrelo podne zamorilo je i let poljskih ptica nad prerijom.

Tim Čelis se klatio u sedlu, glave oborene na prsa. Izgledalo je da će svakog časa pasti sa konja. Dekstri je to primetio.

— Da malo zastanemo, Seme? — pitao je druga.

— Jaši dalje! — podviknuo je ovaj. — On se samo pretvara... Traži načina da nam oslabi pažnju! Poznajem takve!

Oregonac je uvukao glavu u ramena, a šesir zabacio na leđa. Mislio je da će uskoro zaista pasti sa sedla ako negde ne predahnu.

Pred njima je iz trave, iznenada, izronila „Kopačeva humka“, visoravan po kojoj su načičkani šumarci ličili na zelena stada ovaca koja se odmaraju na suncu.

Brit Dekster je ponovo otvorio čuturicu, prethodno mučnuvši vodu. Taj šum je prenuo Čelisa, ali nije bilo nade da će dobiti ma i jednu kap.

Dekstri je namignuo na Fulera i podigao čuturicu, otvarajući usta da mu mlaz klizne odozgo na jezik. U tom trenutku prasnula je puška i čuturica u Dekstrijevoj ruci otišla je u paramparčad!

Pre nego što su iznenađeni lupeži mogli da se maše oružja, jedan glas je zapovednički odjeknuo iz šiblja.

— Ruke uvis!

Fuler je žmireći obuhvatio pogledom okolinu. Čelis nije verovao svojim ušima. Zar je moguće da je na pomolu spas?

Sem Fuler je u glasu koji je naredivao osetio podrhtavanje. To nije bio muški glas, više je ličio na starca. A ako je u tome bio u pravu, onda je imao šanse da ga nadmudri.

Okrenuo je polako konja, tako da mu je bok sa „koltom“ bio na drugoj strani, zaklonjen. Trebalo je neprimetno spustiti ruku i skliznuti sa sedla na zemlju.

Još uvek zbuđen, Dekstri je zurio u svoju mokru ruku. Za to vreme Fulerova šaka polako se primicala opasaču.

Ali kada je bila nadohvat drške revolvera, s druge strane je odjeknuo novi pucanj puške.

Fuler je brzo podigao ruku uvis kada istinski zaplašen.

Oregonac se povratio od prvog iznenađenja i stupio u dejstvo. Ne pitajući se ko bi to mogao da ga spasa, pokrenuo je svog konja prema Dekstriju i munjevitim pokretom mu izvukao „kolt“ iz futrole.

— Zar ste ogluveli? — doviknuo je hrapavim glasom. — Ruke gore ili...

Sem Fuler je shvatio da su nadigrani. Sa zaprepašćenjem je pogledao ka šiblju, iz kojeg se pojavila žena, a ništa manje iznenađeni nisu bili ni Čelis i Dekstri.

Bila je to Klarisa Metjus, rumena u licu ali odlučna. U rukama je čvrsto držala zapeću pušku.

— Do đavola! — opsovao je Dekstri kiselo.

Sem Fuler je okrenuo glavu na drugu stranu. A tamo je već stajao Leo Perez, stari štampar sa štitnikom na čelu. Jedna žena i jedan izlapeli starac da njega i Dekstrija napadnu i razoružaju! To je bila bruka za njegov rečime!

Uz glasnu kletvu Sem Fuler se mašio revolvera. U tom trenutku verovao je da će biti brži od devojke i starca. Na Čelisa nije mislio i to ga je koštalo glave. Čelis je sačekao da Fuler izvuče revolver i tek onda opalio hitac, praćen Klarisinom vriskom. Metak je bio smrtonosan. Sem Fuler je ispustio revolver i glavčice se sunovratio iz sedla.

Brit Dekstri je buljio u svog mrtvog prijatelja kao da ne veruje u to da se neće podići. Međutim, iz usta Sema Fulera život je istekao sa tankim mlazem krvi koji se slivao prema vratu.

— Ovo... ovo se neće svideti Kalvertu! — procedio je Dekstri. — Teško svima vama!

Ali, Oregonac nije hajao za to.

— Ko će da ga obavesti o ovome? — upitao je mirno, uzimajući sa Fulerovog sedla čuturicu sa vodom.

— Ko? Pa ja...

— Misliš?

Tek tada je Dekstri shvatio značenje Čelisovih reči i lice mu je pobledelo. Oni su mogle da znače samo

jedno: da i njega čeka Fulerova sudbina.

Klarisa Metjus se polako spustila niz padinu. S druge strane dolazio je Leo Perez vodeći dva konja.

— Nikad mi ne bi palo na pamet da ćete vi biti tu... — promućao je najzad i Čelis kada je devojkica prišla do njega. — Otkuda ste...

— Videla sam da vas drže u šahu — rekla je ona brišući znoj sa čela. — Zнала sam da ste u opasnosti i setila sam se koliko ste se vi zauzimali za mene pre neki dan...

Oregonac je birao reči, ali nijedna mu nije izgledala dovoljno dobra da izrazi šta oseća.

— Da su znali ko je protiv njih... — zavrteo je Čelis glavom. — Ipak dugujem vam život! Ima li načina da vam to vratim?

— Ima! — spremno je dočekao starac.

— Recite!

— Treba nam u štampariji pomoć oko lista... Bar dok se Volt ne vrati.

— Nije još došao? — Upitao je Tim.

Starac je izbegao devojčin pogled.

— Možda su se mimoišli, pa je Volt produžio do San Franciska?

Klarisa Metjus nije delila njegovo mišljenje. Morile su je crne slutnje.

— Nešto se desilo... — rekla je tiho. — Ne znam šta se desilo.

— Imate pomoćnika — rekao je Čelis. Samo za stan i hranu!

— Biće opasno — javio se Perez.

— Ne plašim se.

Klarisa je odmahнула glavom.

— U svakom slučaju, hvala vam. Toplo je i mislim da je najbolje da krenemo natrag... Šta ćemo sa njim?

Pokazala je na Dekstrija, koji se još uvek nalazio u sedlu, smušen i nervozan.

— Treba ga ubiti! — mirno je izjavio Čelis.

Devojkica ga je pogledala sa nevericom, ali Oregončevo lice nije ličilo na lice šaljivdžije. Brit Dekstri je iznenada počeo da se dva puta više preznojava i upaničeno skreće pogled čas prema devojkici, čas prema starom štamparu.

— Valjda ne misli ozbiljno? — povikao je. — Ja sam nenaoružan!

— Daću ti revolver — mirno je uzvratilo Tim — pa ko bude brži...

— Ne! — odbio je Dekstri podižući ruke. — Ne želim da se borim...

— Više voliš da pucaš u leđa? — primetio je Oregonac ironično. — Mogu da te pustim da odeš... imam svedoke da sam te ubio u bekstvu!

— Ne možeš ni to... — odgovarao je Dekstri piskutavim glasom. — Ne možeš pred devojkicom!

Čelis je ukrstio pogled sa Klarisom i uzdahnuo.

— U pravu je — rekao je.

— Pustite ga neka ode! — rekla je devojkica.

— Idi! — složio se Čelis.

Brit Dekstri je sa nevericom gledao u Oregonca.

— To je neki trik! — uzviknuo je. — Požuri dok se nisam predomislio!

Dekstri je prihvatio uzde i okrenuo konja prema severu.

— Ne tamo! — zaustavio ga je Čelis. — Tamo!

I pokaza palcem na istok.

— I ne zaustavljaj se! Ako te sretnem, ubiću te!... A ako odeš Kalvertu, i on će te ubiti, jer si dozvolio da dođeš praznih šaka!

Dekstri je obo konja, glasno uzviknuo i pojurio kroz žbunje tamarisa kao da ga gone demoni...

Oregonac je pomogao Klarisi da se popne u sedlo. Pri tome ju je za trenutak duže zadržao rukama nego što bi trebalo. Ona je u njegovim očima pročitala sve one re-

či koje mladić nije umeo da izgovori.

Leo Perez se smeškao sebi u bradu.

X

Sunce je napustilo zenit i nastavilo put prema zapadu, gubeći nešto od svoje užarenosti.

Lint Bridžer je otvorio vrata sobe u kojoj se nalazila meleskinja Rozalija Samanto.

Žena je stajala oslonjena o kameni zid terase i nije čula šum vrata. Bridžer je posmatrao neko vreme njenu vitku, izazovnu siluetu i teškom mukom savladao želju da joj priđe.

Odjednom, ona je mahnula nekom dole. Bridžerovo srce kao da su stegla usijana klešta!

U nekoliko skokova našao se na terasi, odgurnuo iznenađenu ženu i pogledao po dvorištu.

Tamo, međutim, nije zatekao nikoga.

Oči Rozalije Samanto bile su ispunjene i strahom i prkosom. Stajala je naslonjena na zid, spremna na udarac, sa šakom pod grlom.

Bridžer se odvojio od ivice i stao pred nju.

— Kome si mahala? — upitao je.

Ona se pravila da ne shvata pitanje. Bridžer je u tim trenucima delovao zastrašujuće, proseda kosa u neredu mu je padala na čelo, a nozdrve su mu bile raširene kao u pobesnele zveri.

— Govori! — zaurao je i udario je.

Žena je poklekla i pala na kolena. Ostala je na kolenima pogнутe glave, spremna na novi udarac.

— Rozalija nikome nije mahala — porekla je žena Bridžerovu op-

tužbu i digla glavu. U njenim zenicama više nije bilo straha.

— Praviš me ludim? — rekao je Lint tiše. — Šta si odlučila?

— Još nisam odlučila... Vreme je kratko...

On se odmakao od nje gušeći se.

— Ne igraj se sa mnom! Zar misliš da ću večno čekati da se odobrovoljiš? Ja sam Bridžer, razumeš? Zapamti to!

Rekavši to, izvukao je korbač iz čizme i počeo da ga savija. Žena se zgrčila i povukla u ugao. U očima joj se ogledao užas.

— Zapamti, išibaću ti lice tako da ga više nećeš prepoznati u ogledalu... i baciću te u reku! Nemaš veliki izbor, ja ili smrt. Biraj!

Zatim se naglo okrenuo i izašao iz sobe.

Rozalija Samanto je sklopila oči i odahnula. Sve se dobro završilo...

Na izlazu iz kuće Bridžer se skoro sudario sa najmlađim sinom Rikom.

— Što se ti muvaš ovuda? — prasnulo je na njega.

Mladić je pocrveneo. — Tražio sam tebe.

— Našao si me, i šta?

Onda je uvideo da je bio previše grub. — Malo sam nervozan — rekao je. — Šta si danas radio?

— Ništa posebno — odgovorio je Rik gladeći dlanom kosu. — Ne volim kad meni prepuštaš da odaberem šta da radim. Zar nije bolje da ti to rasporediš?

— Treba da se osamostaljuješ! — prekinuo ga je otac. — Sve ovo biće jednom tvoje, ali ne želim da se ovde zakopaš. Treba da počneš od Sonore... sve do Vašingtona!

— Da nije malo neskromno, oče?

— Nije! Ti možeš da učiniš ono što ja nisam stigao. Imaćeš za početak ono najvažnije, novac!

Govoreći to, bičem je blago tapšao Rika po ramenu.

U tome se od vratnica ranča začuo topot kopita. Otuda su u trku dolazili njegovi sinovi, a Trig je mahao nekim papirom iznad glave.

— Hej! Novine, tata! Izlaze! — zaurlao je skačući iz sedla.

— Šta pričaš? — viknuo je otac. — Kakve novine?

— Čitaj — predložio mu je zadihano Trig.

Bio je to jedan list papira štampan sa dve strane. Na prvoj se nalazio veliki naslov: „Smejurijsa sa Beni Henkokom“. Tekst je bio pun otrovnih aluzija oko izbora za novog šerifa. Bridžer je zgužvao novine u loptu i bacio ih od sebe.

— Ko je ovo napisao? — planuo je.

Red je pokazao rukom prema Sonori.

— Devojka... Ona tamo radi.

Bridžer se namrštio.

— Tako, dakle? Cura nastavlja tamo gde je stao otac? Kočoperi se?

— Da je posetimo, a? — predložio je Red.

Bridžer je razmišljao. Novine su bile opasna opozicija u ovom trenutku. A devojka je, vidi se, imala da nađe pravu reč u pravom trenutku.

— Večeras! — rekao je. — Ja ću da plaćam piće u „Palmi“, uz muziku, a vi rasturite štampariju. Neću da ostane ništa u njoj...

— A ako devojka bude unutra? — upitao je Trig.

Bridžer ga je značajno pogledao.

— Otkad su ti devojke problem?

— upitao je.

Onda se okrenuo i ostavio sinove da se unapred raduju. Biće to zabava kakva se samo poželeti može!

Bežeći na istok, Brit Dekstri je imao vremena da razmišlja šta da radi. Nalazio se već na domaku Džejmstauna kada je zaustavio konja da predahne.

Bio je žedan, gladan i bez novca.

Njegova nesreća je, opet, bila u tome što je iz Džejmstauna izlazio bivši šerif Altavila, Abel Grant. Grant je u gradu proveo neko vreme zavluden u hotelsku sobu, razmišljajući koji pravac neizvesnosti da izabere.

Na njegovom mestu mnogi bi se opredelili za jug: Fresno, Sekvoja, Bejkersfild, Pasadena... Ali, bivši šerif Altavila usmerio je svog konja prema Sijera Nevadi, Karson Sitiju, na granici između Kalifornije i Nevade.

Bivši šerif i bivši poručnik Sedmog konjičkog puka bio je dovoljno tvrdokoran da ga ne uznemiruju misli na Roda Kalverta i ostavku na položaj altavilskog čuvara zakona.

Pa ipak, kada je ugledao pred sobom jednog od najbližih Kalvertovih plaćenika, morao je da se trgne.

Tek tada mu je palo na um da je postojala mogućnost da je Kalvert, u svom besu, naredio da mu se dovede i šerif!

Britu Dekstriju je trebalo malo duže da shvati koga ima pred sobom.

Sreli su se na raskrsnici, blizu putokaza na kojem su bila ispisana imena pravaca: za Sonoru, Čajnes Kemp i Knajts Feri.

Čutljivi šerif je iskosio svog konja, iščekujući Dekstrijevu reakciju.

A kada je prepoznao Abela Granta, lupež se setio Kalvertove poruke da i njega dovedu ako ga nađu. Zar to ne bi bila prilika da spere svoj neuspeh u vezi sa hvatanjem Tima Čelisa, dovodeći Kal-

vertu bivšeg šerifa-izdajicu, prebačenog preko sedla?

Ruka mu je mahinalno pošla ka revolveru.

A baš taj potez Abel Grant je shvatio kao poziv za smrt. Munjevito je potegao svoje oružje.

Brit Dekstri nije shvatio šta se dešava u njemu. Vrelo olovo razlilo mu se po grudima kao najžešća vatra, uništavajući mu dah.

Održao se u sedlu još toliko da shvati kako mu je došao kraj.

Četiri pogotka Abela Granta prekinula su Dekstrijev povratak Rodu Kalvertu. A time su izbrisali i trag koji je vodio do Tima Čelisa...

*

Veče istog dana počelo je nepredviđeno po Linta Bridžera.

Oba starija sina, Red i Trig, otišli su ranije u grad.

Njihov otac je pripremio za sebe pratnju trojice pouzdanih plaćenika, računajući da će sa njim poći i najmlađi, Rik.

Luk Spejd, vođa čitave jedne grupe revolveraša koja se nalazila pod Bridžerovom rukom, prolazio je pored gazde sa sedlom o rame-nu.

— Jesi li video Rika? — upitao je Bridžer.

— Ne — odmahnuo je ovaj žvaćući duvan. — Nisam ga video...

Pri tome je značajno bacio pogled prema delu kuće koji je pripadao Lintu. I ovaj je nesvesno pogledao u tom pravcu. Iako je to bilo tek doba između večeri i noći, svetla na spratu su bila pogašena.

Rozalija Samanto je spavala. Tako rano?

Bridžer se dugim koracima uputio prema zgradi. Na stepeništu je malo zastao, kao da je negde čuo šumove. Zatim je produžio na vrhovima prstiju. Došavši do vrha

stepenica, sasvim jasno je čuo pri-gušen kikot!

Izenada je osetio ubod pod sr-cem. Gušio se i noge su počele da ga izdaju... Ali, to je trajalo samo trenutak. Posegao je za bi-čem.

Ne, to nije za bič! Samo krv može da spere takav sram. Žena za kojom je slepo ludovao, bila je sa nekim u svojoj sobi.

U njegovoj kući! U postelji o čijim je mirisima poslednjih nedelja sanjao. Lint Bridžer je izvadio svoj „kolt“.

Pod njegovom čizmom zaškripa-la je daska i iznutra su zamrli svi šumovi. Bridžer je podigao nogu i grunuo. Vrata su popustila već od prvog udarca i on je provalio u sobu prošaranu senkama i šumovima.

Video je jasno ženini gornji deo tela obnažen, kako grčevito skuplja prekrivač da se pokrije. Pri tome je čudno cvilela, kao pas koji predoseća smrt voljenog gospo-dara.

Neki muškarac ležao je do nje ukočen, paralisan iznenadnim treskom vrata, hrapavim disanjem čoveka koga nisu očekivali u to vreme i mutnim odsjajem oružja u njegovoj ruci.

— Tako?! — samo je prošištao Bridžer i počeo da puca.

Kada se ljuti barutni dim malo razišao, Bridžer je priskočio svetiljci na stolu i grozničavo kresnuo šibicu. Svetlost se rasprostirala po sobi i obasjala dva tela umrljana krvavim pečatima.

Rozalija Samanto je pokušala da telom zaštititi čoveka kraj sebe, ali nije u potpunosti uspela. Sada je ležala preko njega, opruženih ruku, razgoličenih leđa, kose rasute preko glave tako da su joj krajevi dodirivali pod.

Lint Bridžer je izbezumljeno zu-

rio u okrvavljenju postelju. Grč mučnine stegao mu je utrobu i „kolt“ mu je iskliznuo iz mlitavih prstiju.

Čovek preko koga je ležala okrvavljena meleskinja bio je Rik Bridžer.

Veče je odmicalo, a Red i Trig su uzalud iščekivali očev dolazak.

Salun „Palma“ bio je ispunjen do poslednjeg mesta.

Piće se točilo u ogromnim količinama, pa su i braća podlegla toj bujici viskija.

Trig Bridžer je munuo svog brata u slabinu, dajući mu do znanja da se ne preprije.

— Imamo mi važnija posla od pijančenja — podsetio ga je.

Glomazni Red je podigao desnu obrvu kao da ga ne razume dobro.

— Šta pričaš? Brojao sam ti četiri čašice...

— Pa šta?

— Ništa... Ja sam stao kod treće!

Zatim je sručio ostatak pića u sebe i glasno podrignuo.

— Hej, Beni! — proderao se Red i dohvatio Henkoka za rame kao da je komad nameštaja. — Kako dopuštaš da te novine ismejavaju?

— Novine? — namršti se ovaj ne shvatajući.

— Novine, novine! Pišu da si obična pijandura. Zar nisi čitao?

— Čitao? — iskezio se Henkok pijano. — Kako da čitam kad ne znam slova?

— Budalo! — zarežao je Red. — Dok ti ne postaneš šerif, mi ćemo naučiti one tamo kako se piše, a?

Trig je ponovo munuo laktom brata.

— Ne brbljaj! — pisnuo je. — Zar si toliko pijan?

— Pa šta? — odbrusio je Red. — Ko će me sprečiti da onu šupu javno zapalim? Ko?

— Ovde je sudija Lipman — progundao je Trig. — Znaš da je ta luda prgava!

— Onda ćemo sudiju strpati u podrum! — rekao je Red.

Trig je prevrnuo očima, nemoćan da urazumi brata. Zato mu je predložio da krenu odmah, dok je u „Palmi“ džumbus oko Henkoka!

— O kejl! — pristao je Red. — Ionako oca nema... Neće ni doći.

Išunjali su se neprimetno napolje. Gosti u salunu zbijali su šale na račun Benija Henkoka. Na braću Bridžer više nisu ni obraćali pažnju.

Prešli su na drugu stranu ulice, gde su senke pod tremovima bile dublje i tamnije. Trig je išao napred.

Odjednom je ispružio ruku i povukao Reda za sobom u udubljenje jednih vrata.

— Šta je? — promumlao je Red.

— Uh, umukni! Neko izlazi iz one štamparije...

Stajali su prilepljeni uz vrata i posmatrali siluetu Oregonca, koji se udaljavao prema konjušnici. Za trenutak je zastao, bacio pogled preko ulice na obe strane, a onda produžio put.

— Čekaj dok odmakne. Onda mi stupamo u dejstvo... Ko će prvi sa devojkom?

— Ostavljam je tebi! Ali, bez buke...

— Gle! Ot kud tolika velikodušnost? — začudio se Trig.

— Sa ženama mi je teže nego sa bikovima — pljunuo je Red preko drvenog praga na prašnjavu ulicu.

*

Klarisa Metjus nije želela da prizna kako njene slutnje u vezi sa ocem postaju sve stvarnije. Vlasnik štamparije i lista „Sonora njus“ još se nije vratio. Stari Leo Perez je izbegavao razgovore o tome, a devoj-

ka je tražila što više posla za sebe, kako bi na to manje mislila.

Te kasne večeri završavala je svoj novi napis, mada nije bila zadovoljna onim što je uradila. Nedostajala joj je očeva reč, očeva podrška.

Na malom radnom stolu, stešnjem između regala sa slovima i rolnama hartije, gorela je mala svetiljka.

Sasvim u uglu, stari Leo Perez petljao je oko sređivanja novog naslova i podmazivanja prese za štampanje. Radio je to tek onako, više je provodio vreme u čekanju da se devojka odluči da pođe na spavanje i da mu savest bude mirna.

Nešto ranije, Tim Čelis je otišao da noć provede na seniku.

On bi možda najradije prespavao u nekom uglu štamparije, samo da bi bio blizu Klarise, ali nije se usudio da je to zamoli. Bar ne te večeri.

Zvonce na vratima trglo je oboje kao prasak puške.

Leo Perez je ispustio zamašćenu krpu, a devojka je u poslednjem času zadržala svetiljku da ne padne i ne razlije petrolej po stolu.

Ne, to nije bio Tim, kako je pomislila u prvi mah.

Čovek koji je prvi ušao bio je krupan, kratke crne brade i čupavih obrva nad koje se nadnosila ivica oboda umašćenog šešira. Ogromne ruke i isto tako ogromne šake klatile su se kraj njegovih kukova poput maljeva.

Iza njega pojavio se drugi, povijenih leđa, ispijena lica i svetlih, mačjih očiju. Šunja se za velikim pret hodnikom, kao da se sprema da iz njegove senke skoči na svoju žrtvu.

Klarisa je bacila pogled prema Perezu, ali on je buljio u došljake kao u duhove. Čak je zaboravio i

da namesti naočare koje su mu skliznule na sam vrh nosa.

— Trig? — javi se ljudima, kao da je hteo da proveri je li njegov pratilac iza njega.

— Samo napred, Rede! — odazvao se ovaj drugi, proveravajući da li ima nekoga u blizini na ulici. Međutim, sve im je išlo naruku, ulicom ni pas nije prolazio.

Devojka se uspravila, bleđa ali odlučna.

— Šta hoćete? — upitala je zvonkim glasom.

Red se iscerio, trljajući dlanove o pantalone.

— Pogledaj, Trig! — pozvao je mlađeg. — Mačka pruža kandžice!

— Sad ćemo je umiriti! — obećao je ovaj zatvarajući ulazna vrata za sobom.

Leo Perez se pokrenuo sa svoje rasklimatane stolice. On je znao ko su noćni posetioци. Znao je i da im se ništa dobro ne priprema.

Jedna puška se nalazila na zidu između dva prozora. Sa ulaza nije se mogla odmah opaziti i stari štampar je u tome video svoju jedinu šansu.

Red se okrenuo prema njemu.

— Prošlog puta se nisi opametio, matori? — obratio mu se praveći pokret rukom kao da će mu slomiti vrat. — Zamišljaš da si žilav?

— Ko su oni, čika Leo? — upitala je devojka jedva savlađujući drhtanje.

— Čika Leo? — imitirao je Trig prilazeći joj poput ptice grabljivice. — Ja ću ti objasniti ko smo...

Iznenada je ispružio svoju dugu, mršavu ruku i šćepao je za vrat.

Klarisa je kriknula, ali je kasno uzmakla. Trig ju je još jače stegao. Iza njega, Red Bridžer se cerekao.

Kroz poluzatvorene oči, devojka je videla nad sobom bleđu, ispijeno lice i u tim očima sagledala čudan,

zastrašujući blesak požude i nasilja.

— Ostavi je, ti... — povikao je Leo Perez.

— Miruj, matori! — opomenuo ga je Red podigavši ruku. — Po tebe ćemo kasnije!

Klarisa je skupila snagu i pljunula Trigu u oči.

Lice napasnika je još više pobledelo, a zatim posivelo od besa. Ružan osmeh iskrivio mu je usta, a ruka mu je poletela i spustila se na devojčin obraz.

Udarac je bio dovoljno jak da ošamuti devojku. Pre nego što se pribrala, Klarisa je osetila da joj nasilnik cepa haljinu, a na vratu i ramenima osetila njegov vreli dah. Polusvesna, stisnuta njegovim rukama i nemoćna da se brani, instinktivno je zamahnula nogom i kolenom udarila nasilnika u donji deo trbuha.

Lupež je jauknuo i skupio se na podu, cvileći poput ušinutog psa.

Ne hajući za rite koje su se vijorile oko njenih leđa, devojka je poletela prema vratima. Ali, Red Bridžer se isprečio pred njom kao planina.

Leo Perez više nije hteo da okleva. Onoliko hitro koliko su mu godine dopuštale, priskočio je zidu i dohvatio pušku. Krajičkom oka Red Bridžer je video okretanje Perezovog tela u polumraku i grebanje nekog tupog predmeta o zid. Taj zvuk mu je bio prilično poznat.

Dlanom je odgurnuo Klarisu natrag kao lutku od krpe, a zatim izvikao „kolt” iz futrole.

U maloj prostoriji pucanj je zagrmio trostruko jače. Narandžasti plamen osvetlio je u deliću sekunde užasno Klarisino lice. Zatim se jasno čuo udar metka u telo.

Starac je ispustio oružje i pao

preko sanduka, povlačeći za sobom jedan regal pun olovnihi slova.

— Matori jarac! — prigušeno je kleo Red. — Mogao je i da me pogodi!

Klarisa je poletela prema Perezu!

Zaglušujući pucanj revolvera još je odjekivao u njenim ušima, ispujavajući joj srce bolom.

— Proklete ubice! — zaplakala je, nemoćna da se otrgne iz Redovih šaka.

Za to vreme Trig se polako pridigao, sa životinjskim izrazom na licu. Još uvek povijen i sa bolnom grimasom na licu, zakoračio je prema devojci gotov da je rastrgne.

Čak se i Red stresao od njegovog ubilačkog pogleda.

— Hej, Trig! — dobio mu je! — To je samo žena...

— Žena? Šta ako je žena? — škripao je ovaj zubima, penušeci na uglovima svojih tankih, stisnutih usta.

— Ne treba je ubiti...

— I ne mislim! — cerio se ovaj, spreman da se baci na Klarisu.

Red je pustio devojku. Izgubivši ravnotežu, ona se zateturala Trigu u naručje i ovaj ju je čvrsto obgrlio. Osetivši njegove ruke oko sebe poput klešta, Klarisa je odjednom klonula. Nije imala više nade, a sa nadom iz nje je nestala i poslednja iskra borbenosti, poslednji atom snage.

No, tada je ponovo odjeknulo zvonce na vratima.

Red je zastao, iznenađen koliko i Trig.

— Oteraj ga! — dreknuo je mlađi brat.

Obojica su mislila da je pucanj privukao nekog prolaznika i da je dovoljno samo da zagrmi na njega, pa da ovaj pobegne!

Red je izvukao „kolt” i uperio ga

prema ulazu. Bilo je to nesmotreno s njegove strane.

Sa ulaznih vrata planuo je hitac i zrno je raznelo Redovu šaku, odbacivši „kolt“ čak u suprotni ugao.

Najstariji Bridžerov sin je zaur-lao. Trig je pustio devojkicu i uzmao. Obojica su zaprepašćeno pogledali prema ulazu.

Tamo je u polutami stajao visok čovek u tamnom, skoro crnom odelu. Zaklonjeno senkom oboda šešira, lice mu se jedva naziralo, ali su se jasno videle oči, čeličnoplave, sjajne, iskričavo svetlucave kao kristali leda. Ispod tamnog sakoa taj čovek je imao bleštavo belu košulju, svileni prsnik i mašnu boje višnje. Na pojasnu od crnog boksa visila je futrola od lakovane kože i u njoj „kolt“ teškog kalibra sa drškom od slonove kosti.

Bio je to čovek tajnovit i opasan, kao i tama iz koje je iskrsnuo.

Klarisa ga je odmah prepoznala i breme straha i očajanja palo joj je sa srca. No, preče od toga bilo je pomoći Leō Perezu. Pohitala je ka starcu i niko nije pokušao da je zadrži.

Red je zurio u krv koja je isticala iz njegove šake. Nije verovao svojim očima: njegova krv!

Dok je on zbunjen i kidan bolom buljio ispred sebe Trigov mozak radio je grozničavom brzinom.

Stranac koji je u polutami mogao da ustreliti samo ruku svog protivnika, bio je za klasu brži od njih. Mirnoća koju je posedovao dok je stajao tamo pristajala je samo najvećim revolverašima.

A on je to i bio. Najbolji od svih, Dok Holidej!

Prolazeći ulicom, pročitao je natpis iznad ulaznih vrata i doveo ga u vezu sa događajem na reci San Houkin. Istog trenutka iz unutrašnjosti zgrade začuo se pucanj. To je

za njega bio poziv da se umeša. Posle uspešne intervencije ostao je na ulazu kao mramorna statua.

Trig je prestao da se znoji. Morao je da spasava svoju kožu i da prokrči put napolje. Samo kad Red ne bi tako glupo stajao i zurio u svoju raskrvavljenu ruku!

Pod rukom je napipao neki predmet. Bio je to čekić kojim su štampari ravnali slogove pre nego što su išli pod presu. Desnu ruku držao je visoko, u znak da nema nameru da se posluži oružjem.

Ali levom...

Levom je hitnuo čekić u pravcu svetiljke i pogodio je tačno u staklo!

S poplavom mraka, odjeknuli su pucnji. Kada je grmljavina „koltova“ umukla, barutni dim se razlio prostorijom poput magle u dolini.

Čovek na ulazu stajao je i dalje uspravan i nepokretan.

— Trig! — zaur-lao je Red.

Ali, niko mu se nije odazvao.

Dok Holidej je ušao i kresnuo palidrvce. Prošao je pored nezverenog Reda Bridžera i upalio lampu na stolu. Plamičak se povijao, nezaštićen staklom, poigravajući se ogromnim senkama ljudi na zidu kao sablastima noći.

Tek tada Red je ugledao svoga brata. Ležao je na zemlji, staklastih očiju uprtih u tavanicu.

— Trig? — pozvao ga je brat.

Klekao je pored njega i nežno mu podigao glavu. Ne, više mu nije bilo spasa. Trig je pao od metaka nepoznatog došljaka, a da ovaj nije bio ni okrnut.

— Ubio si ga! — hrapavim glasom se obratio Red kockaru.

— A šta je drugo trebalo da učinim? — odgovorio je Dok. — Bilo je on ili ja.

— Znaš li koga si ubio? Mog brata!

Holidej kao da je prečuo njegove reči. — A šta je uopšte tražio ovde? I ti s njim? Je li vas neko zvao?

Red je zaškripao zubima krvnički gledajući Doka.

— Da li bi više voleo da si na njegovom mestu? — zapitao je Dok, pokazavši rukom ka lešu.

— Ko si ti? — zapitao je muklo Red.

— Ko više zna, više pati, čoveče! A sada nosi to telo odavde.

Red je s naporom prebacio telo svoga brata preko ramena. — Osveću ti se! — prosiktao je.

— Biću u gradu — hladno mu je odgovorio kockar.

*

Umrlijana suzama, Klarisa je podigla oči prema kockaru. Dole, na podu, Leo Perez je disao teško. Rana na psima bila je smrtonosna.

Čovek iz Džordžije je to odmah uvideo i odmahnuo je glavom na devojčin upitni pogled. Klarisa je pokrila lice šakama i briznula u plač.

Starac je otvorio oči.

— Umreću, znam... — prošaputao je polako... ali ona... — Imam jedno pismo za nju... od oca...

Holidej je netremice posmatrao starca. Na drugom kraju, naslonjena na ivicu svog drvenog radnog stola, devojka je plakala.

— Pismo... — izgovarao je Leo Perez. — Nalazi se ispod drugog stepenika... — Razvalite dasku, tamo je...

Zatim je nastupila tišina.

Devojka je podigla glavu. Dole, nagnut nad telom Leo Pereza, Dok Holidej je sklapao starčeve oči.

— Je li... je li umro? — čuo je kockar devojčin glas.

— Jeste.

— Hteo je da me odbrani! — cedila je reč po reč, plašeći se da pogleda u nepomično starčevo telo. — Bio je tatin prijatelj, bio je...

— Ima nešto za vas! — prekinuo je Dok i krenuo prema stepeništu.

Ivicom drške svog „kolta“ razvalio je dasku i napipao papir pod njom. Izvukao je papir i prineo ga svetlosti. Na njemu je pisalo: „Mojoj kćerki Klarisi, u slučaju moje smrti“.

— U slučaju smrti... — promucala je devojka. — Ali... moj otac je živ?

Kockar je gledao devojku pravo u oči. Nije imalo smisla lagati. Ma koliko bolna, istina se morala reći.

— Vaš otac je ubijen na obali San Houkina.

Ta vest kao da je zgromila Klarisu. Zaljuljala se i naslonila se na sto zureći izbezumljeno u Doka.

— Ne! — prošaputala je. — To je nemoguće.

— Na žalost, to je istina. Ubijen je iz zasede. Stigao sam kasno i on me je zamolio da vas nađem i vratim u San Francisko.

— O bože — zagrcnula se Klarisa i briznuvši u plač, mahinalno pružila ruke ka Holideju, kao da u njegovom naručju traži olakšanje za teret koji se odjednom sručio na njenu glavu. Holidej ju je prigrlio i dodir njenog toplog, drhtavog tela izazvao je u njemu brze strujanje krvi. No, sada nije bio trenutak za takve emocije i on je rekao.

— Morate biti hrabri. Pročitajte pismo.

Klarisa se odvojila od njegovog naručja i obrisavši oči, uzela pismo. Zatim je počela da čita.

*

Stigavši kući, Red Bridžer je zatekao pravu uzbunu. Niko mu nije

prihvatio konja, niti je primetio Trigovo telo prebačeno preko sedla. Ugledao je momka iz konjušnice sa dve svetiljke u rukama.

— Vortel! — zauriao je Red i momak se zablenuo u njega. — Šta se ovde dešava? Zar je neko umro?

— Jeste! — potvrdio je ovaj podižući fenjere do ramena.

— Ko je umro, govori!

— Pa... ona žena koju je gazda čuvao!

— Najzad! — rekao je Red sa olakšanjem i licem mu se razlio osmeh zadovoljstva. Međutim, setio se da nosi mrtvog brata preko sedla, pa se uozbiljio. — Od čega je „gospoda” umrla, Vortel?

— Od olova, mister Rede.

— Olova? Šta brbljaš, idiote!

— Pa, gazda ju je ucmekao usred kreveta. Zatekao je sa njom nekoga...

— Imala je ljubavnika? Lepo, a ko je taj lupez?

Čovek je oklevao da odgovori. Ipak je procedio.

— Vaš brat, mister Rede!

Najstariji brat je zaprepašćeno zatreptao. Međutim, Vortovo lice bilo je sasvim ozbiljno, tako reći pogrebno.

— Budalo! — viknuo je na njega. — Šta to pričaš? Misliš da mi je do viceva? Pogledaj... — snizio je glas i pokazao rukom prema Trigovom telu, koje se klatilo preko sedla. — Ubijen je Trig! Shvataš? Ubijen je u Sonori, pred mojim očima... a ti nagvaždaš o ženi i Riku. Jesi li pijan? Govori, šta se to desilo?

— Rekao sam vam! Gazda je zatekao mladog gospodina u Meksikankinom krevetu, nije znao ko je, i pucao je u mraku... Žena je mrtva, a mladi gospodin ranjen na tri mesta teško... Gazda sedi pored

njegove postelje kao kamen. Ne čuje ništa, ne govori ništa.

— Neka sam proklet ako išta razumem! — progundao je Red i pošao u kuću. Prošao je pored Luka Spejda, odgurnuo u stranu neku ženu sa posudom i banuo u sobu namršten i neraspoložen.

Lint Bridžer se nije ni okrenuo na Redov ulazak. Sedeo je na nekom tronošcu ispod Rikovih nogu i zurio u zid.

Najmlađi sin je spavao. Imao je zavoje preko grudi i jedan preko glave. Lice mu je bilo samrtnički bledo, a disao je šumno, kao da će se svakog časa zakašljati i izbaciti iz sebe olovo.

— Imaš li ti još sinova? — upitao je Red svoga oca nestrpljivim glasom.

Bridžer je malo pokrenuo glavu. Onda je pogledao u sina praznim očima, kao da je video nekog nepoznatog. Redu se, u stvari, učinilo da ga ovaj uopšte i ne vidi!

— Nisi čuo šta sam te pitao? — planuo je Red.

Bilo je to prvi put u životu da mu se obraća takvim tonom. Međutim, sad mu je bilo svejedno. Otac je bio okupiran jedino Rikom, a Trig, koji je sa Redom proveo dane i dane zajedno, mogao je da crkne kao pas a da njihov otac ni okom ne trepne.

Bridžer je pogledao u Redovu šaku i kao da se povratio iz nekog polusna.

— Trig? — upitao je predosećajući instinktom neku nevolju.

Redovo lice izobličilo se od besa.

— Jeste, on! — prasnuo je najstariji sin. — Dole je, na konju.

— Šta je... bilo?

— Mrtav je! — zauriao je Red. — Ubijen! Ili te je baš briga?!

Otac se naglo uspravio.

Kad je izvukao bič iz čizme, Redu nije bilo jasno. Tek, opasan

blesak u Bridžerovim očima nago-vestio je oluju. Ruka mu je opisala polukrug i zvižduk kroz vazduh naterao je Reda da se odmakne. Ali, nije mogao potpuno da izbegne bič. Dokačio ga je po licu kao nož.

Slep od bola i poniženja, Red je izvukao „kolt”. Bio je spreman na sve. Cev se podigla prema Bridžeru, prst se u magnovenju zgrčio.

Ali, Bridžer je ponovo spustio kraj svoga biča, ovog puta na Redovu ruku. Bič se omotao oko ruke. Nagli trzaj i grdosija je poleta napred ispustivši revolver!

Bridžer ga je sačekao da posrne i klekne kraj njega. Tek tada je olabavio bič.

— Napolje! — uneo mu se u lice, sa demonskim sjajem u očima. — Okupi momke... idiote!

Red je dohvatio svoj „kolt”, stavio ga natrag u futrolu i izašao iz sobe.

Bridžer je vratio bič u čizmu i pogledavši Rika, dao znak jednoj ženi da pazi na njega. Zatim je sišao pred kuću.

Red je čekao pored leša. Luk Spejd i osam momaka tek je sedlalo konje. Sve su radili u najvećoj tišini, navikli već na iznenadne pokrete i najčudnija naređenja.

Bridžer je lagano prišao do mrtvog Triga, čije je lice bilo belo kao kreč. Tanak potočić krvi iz usta slivao se prema bradi.

— Ko? — upitao je Bridžer muklim glasom.

— Ne poznajem ga — odazvao se Red. — Zatekao nas je kod one devojke, u štampariji... Valjda im je prijatelj? Onog matorog jarca sam ubio.

Lint Bridžer je rukom dao znak dvojici ljudi da spuste Trigovo telo na zemlju. Zatim je uzeo jedno

ćebe i njime prekrio mrtvaca, a onda bez reči uzjahao svog konja.

Ostali su sledili njegov primer, jedino je Red zurio u telo prekriveno čebetom, koje je donedavno bilo pokretno, govorilo, pucalo, bilo i smejalo se. A sada, sve je prašina!... Odjednom se osetio usamljen.

Lagano se popeo u sedlo, osećajući na sebi poglede ostalih kauboja i revolveraša.

— A baklje? — razdrao se.

Dva čoveka su se udaljila, da bi se uskoro vratila sa motkama na čijim su se vrhovima nalazile arpe namočene katranom i petrolejem.

Red je natukao šešir na čelo i poterao konja. Sada je on jahao prvi, ispred oca. Jer, osveta je bila više njegova nego očeva...

Deset paklenih jahača spuštalo se prema Sonori u divljem trku. Zemlja je drhtala pod kopitama.

XI

Oslonjen na zid, Dok Holidej je pušio tanku mirišljivu cigaru i posmatrao Klarisu, koja je čitala očev pismo. S vremena na vreme je rumenela i opet bleдела, a pokatkad su joj se usne bezglasno micale. Kada je završila čitanje, spustila je ruke u krilo i neko vreme ostala nepomična, a onda je digla pogled do Doka.

— Neverovatno! — rekla je. — Sad znam zašto je otac bio protiv Bridžera. Tim više mi je dužnost da nastavim njegovu bitku.

— To neće biti jednostavno. Bridžer ima moć i silu, ne zaboravite to — upozorio ju je Dok.

— A ja imam istinu — odvrtila je Klarisa vatreno.

Holidej se sumorno osmehnuo. Istina nije uvek dobar saveznik...

pogotovo protiv nasilnika kao što je Bridžer.

— Ne samo što je nasilnik nego je i nitkov prvog reda. U svom pismu tata mi je objasnio korene njihovog sukoba. To potiče još iz vremena indijanskih ratova!

Holidej je upitno digao obrve i odbio gust dim.

— Da. Bridžer je prodavao oružje Indijancima. Tata je tada bio dopisnik „Vašington posta” i prvi je posumnjao na Bridžera. On je, izgleda, uvek imao nos za senzaciju. Jednom zamalo što ga nije uhvatio na delu, ali Bridžer ga je primetio i natutkao Indijance na njega. Tata je jedva uspeo da se spase. Zapalio je preriju iza sebe i sprečio Indijance da ga uhvate. Ubrzo posle toga Bridžer je nestao iz tog kraja.

— Zločin je, dakle, ostao nekažnjen.

— Da, nije bilo dokaza protiv njega.

Holidej je uzdržano odmahnulo glavom. — Mis Metjus, iz ovoga što ste ispričali jasno proizilazi da imamo posla sa bezobzirnim i lukavim protivnikom. Možda bi bilo bolje da se ostavite kavge sa njim i vratite se u Frisko, kao što je želeo vaš otac?

— Ne, tek sada sam čvrsto rešena da nastavim očevo delo. To mu dugujem. Sem toga, ja sam prilično tvrdoglava.

Holidej je ćuteći pratio pogledom kolutove dima koji su se lagano dizali ka tavanici. Klarisa Metjus mu se dopadala, ne samo kao lepa žena, već i kao karakterna i čvrsta osoba. A onda, tu je bilo i obećanje njenom ocu da će je živu i zdravu vratiti u San Francisko. Osećao je kako je na putu da se opet protiv svoje volje umeša u sukob koji ga se nije ticao.

Takva je, izgleda, bila njegova sudbina.

— Vidim da ste odlučili da se borite — rekao je. — Ali, onda morate da se sklonite odavde. Očekujem da će uskoro naići oluja u obliku osвете Linta Bridžera.

— Da se sklonim? Ali gde?! Ne poznajem nikoga. Leo Perez je bio jedini...

— Jedino sigurno mesto koje za sada znam je moja soba u hotelu — prekinuo ju je Dok.

Ona se trгла. — Vaša soba u... Ali to...

— Znam da to nije baš prikladno, ali za sada nemamo ništa bolje. Ne brinite, ja ću spavati u fotelji... ako uopšte budem spavao. Očekujem da ćemo imati vrlo burnu noć. Spremite neophodne stvari, pa da pođemo.

Klarisa je žurno pošla na sprat, a kada se ona udaljila, vrata su se otvorila i u odaju je ušao Tim Čels. Holidej mu je ukratko objasnio šta se desilo i naredio mu da u Klarisinom odsustvu pazi na štampariju.

Zatim je pod okriljem mraka poveo Klarisu do svog hotela. Preko spoljnih stepenica uspeći su da neprimećeni uđu u sobu. Uzdrhtala od straha i strepnje što se nalazi sama u sobi sa muškarcem, Klarisa je klonula na kanabe. Primetivši njeno uzbuđenje, Holidej ju je ohrabrio.

— Ne brinite, ovde ste bezbedni. Ne otvarajte vrata nikome sem meni. I pokušajte da malo odspavate. Snaga će vam biti potrebna.

Zatim je izašao ne primećujući njen zadivljen pogled.

Kakav je čovek taj Holidej, razmišljala je Klarisa. Tvrd, nepokolebljiv i nesalomiv... a sem toga, lep i muževan. Uzdahnula je i spustila se na krevet.

Kada se uzdah divljenja po četvrti put te večeri čuo iz ugla gde se igrao poker, Dok Holidej se malo ispravio i okrenuo lice na tu stranu.

U „Palmi” je ostalo malo posetilaca, uglavnom kraj kockarskog stola u separeu. Ljudi su se tiskali okolo, propinjali na prste i nešto živo razgovarali, vrteli glavama i pokazivali prstima.

Holidej se lagano približio gomili, nadvisujući ih sve svojim statom.

Za stolom su sedela tri igrača.

Jedan otmeniji građanin srednjih godina, zalizane kose sa strane i sa cigarom u ustima, često je nadimao obraze kad bi ispod ruke morao da odbroji određen iznos pred plaćanje.

Drugi je bio malo zapušten kauboj, ogromnih brkova i četvrtaste vilice. Šešir mu je „visio” skoro na samom potiljku, a više je gledao u trećeg partnera nego u sopstvene karte.

Treći igrač bio je poznat Holideju!

Bledo uzano lice i rumene jagodične kosti. Šešir ravnog oboda, košulja sa naborima i dve zlatne narukvice na zglobu desne ruke.

Ovog puta nosio je i opasač sa „koltom”.

Mohavsk Kid! Kockarev poznanik iz Teltauna očito je i ovde dobio.

— Meni je dosta! — rekao je građanin i ispljunuo ugašenu cigaru iz zuba. Onda je ustao, odmerio Kida mrskim pogledom i napustio separe.

Kidova desnica još je imala zavoj preko šake, ali je prstima dobro gospodario. Vešto je promešao karte i stavio ih na sto.

Kauboj je grizao donjim zubima brkove. Videlo se da i on odustaje,

ali da nema tri čiste da tek tako ode iz saluna poput pokisle kokoši.

— Dakle? — podsetio ga je Kid veselim glasom.

Kauboj je žustro zatresao glavom.

— Kasno je — rekao je promuklo. — Možda sutra?

Kid je klimnuo glavom.

— Sutra — složio se ne bez podsmeha. Svežanj dolara pred njim narastao je u poslednjih pola sata za pola šake!

Kada se spremao da ustane, ugledao je jednu ruku u crnom rukavu, dugih uzanih prstiju, kako na sto stavlja dve čaše sa pićem!

Po mirisu je odmah zaključio da se radi o brendiju, a po ruci...

— Oh, ne — uzviknuo je dižući glavu. — Otkud vi? Šta radite ovde?

— Čekam — uzvratio je Dok mirno. — Jedan čovek je zapretio da će doći da me ubije.

Od mirnoće kojom je to rekao, Kid se naježio. Kosa mu se digla na glavi.

— Da vas ubije? — ponovio je sa nevericom. — Ne bih rekao da ste baš mnogo zabrinuti. A ko je taj čova?

— Neki Bridžer, Lint Bridžer. Poznaješ ga?

Pri pomenu tog imena ljudi oko kockarskog stola su se uskomešali. Najmanje desetak pari očiju upiljilo se u Džordžijanca kao u avet.

— Bridžer? — zamumlao je Kid. — Čuo sam da je on glavni u Sonori! Šta ima protiv vas?

— Jedan mali neraščišćen račun — odgovorio je Dok.

Još nije dovršio rečenicu, a polovina gostiju već je grabila ka izlazu. Druga polovina stajala je na mestu kao omadijana. Holidej, međutim, nije izgledao uznemiren pre-

tećom senkom bliske smrti i ležernim pokretom izvadio je iz tabakere dugačku mirišljivu „havanu“. Stavivši je među zube, laganim pokretom kresnuo je palidrvce i prineo plamičak vrhu cigare.

— Ko ste vi? — zapitao je Mohavsk Kid začuđen i zadivljen Holidejevom ležernošću. Nije se mogao setiti da je u svojoj karijeri sreo nekog tako samouvrenog i hrabrog kao što je bio taj visoki čovek sivoplavih ledenih očiju.

Možda bi Holidej odgovorio na to Kidovo pitanje, a možda i ne bi. U svakom slučaju, nije za to imao vremena jer su se leptir vrata uz tresak otvorila i na njima se pojavio Čelis, uzrujan i napregnutog izraza lica.

— Holideje! — povikao je. — Oni dolaze!

Holidej se upola okrenuo vratima, a onda pogledao Mohavsk Kida. — Na žalost, nemam više vremena za razgovor. Vreme svodenja računa je došlo.

Mohavsk Kid je poluotvorenih usta nemo buljio u Holideja. Njegova zabuna dostigla je vrhunac. Tek posle nekoliko sekundi uspeo je da se pribere i dođe do reči.

— Do vraga! — izustio je. — Oslivio vas je imenom Holidej!

Holidej je zategao opasač i krenuo prema vratima. U prolazu je izvukao „kolt“ iz futrole jednog kauboja i zadenuo ga za pojas.

— Dok Holidej? — povikao je Kid za njim. — Zar ste vi čuveni Dok Holidej?

I druga polovina kasnih posetilaca žurno je grabila prema izlazu. Ime koje su čuli moglo je da im priredi samo smrt i vatromet. Bezali su glavom bez obzira, sudarajući se u gušeci na vratima. Tim

Čelis ih je gadljivo ispratio pogledom.

Mohavsk Kid je ostao da sedi za stolom kao prikovan.

*

Na čelu sa Redom Bridžerom, deset pobesnelih jahača nasrnulo je na Sonoru kroz noć, vitlajući zapaljenim bakljama i vrišteći kao podivljali šakali. Projurili su kroz celu ulicu, sasvim do drugog kraja, ne nailazeći uz put ni na kakvo živo biće. Tu su okrenuli konje i ponovo ih nagnali u ludački trk!

Iznenada, kao iz zemlje da je iznikao, na sredini puta stajao je čovek.

Sam, proketo sam!

Izgledalo je kao da je izrastao iz tla. Stajao je u polutami, malo razmaknutih nogu, ruku spuštenih pored tela. Peševi dugačkog sakoa bili su mu zabačeni unazad, otkrivajući belu dršku „kolta“ iz futrole i drugog „kolta“ zadenutog za pojas.

Red Bridžer se sledio. To je bio on. Nepoznati stranac koji im je pomrsio račune i ubio Triga. Očekivao je da će morati da prevrnu grad kako bi ga našli, a on ih je čekao na ulici.

— Nebesa! — prosiktalo je Red, ne mogavši a da se ne divi tom vražjem strelcu.

Sam protiv deseterice?

Red je ukopao svog vranca, ostali su učinili to isto.

— Šta čekamo? — upitao je otac. — Zar nećemo prvo zapaliti onu jazbinu?

Red je pružio ruku u pravcu Holideja.

— To je on — reče.

— Ko on? — hladno je upitao otac.

— On... On je ubio Triga! On!
Otac je odgurnuo Reda u stranu i izjahao ispred svih. Neko vreme posmatrao je Holideja sa visine, pokušavajući da mu razazna crte lica i sagleda oči. Međutim, sve je bilo senka.

— Ti... — oslovio ga je glasom koji se gušio u grlu od gneva. — ... Šta misliš sada? Shvataš li da ti je došao kraj?

Holidej je ćutao i odmeravao ih pogledom.

— Zar ti je strah oduzeo moć govora? Ili se još nadaš i smišljais neku laž? — povisio je glas Bridžer.

— Ni jedno ni drugo — rekao je mirno Holidej. — Izašao sam da vas sprečim da učinite zločin... Paljevinu.

— Šta? Još se usuđuješ...

Neko je iz gomile visoko podigao jednu baklju, želeći da je uputi na krov štamparije. Zapaljena krpa na drvetu poletela je uvis, ostavljajući za sobom kratak plameni trag.

Mada niko nije video kada je stranac potegao revolver, sa njegovog kuka planuo je hitac i prelomljena baklja pala je na ulicu i ugasila se u prašini.

Svima je zastao dah. Bio je to hitac za legendu Divljeg zapada.

Lint Bridžer je nekoliko sekundi zurio u ugašenu baklju, a onda je izobličenog lica jarosno zaurlao.

— Ubijte ga!

Dlanovi su popadali po drškama „koltova“ baš kad je mesec nad Sijera Nevadom uplovio u mali paperjasti oblačak.

Puška Tima Čelisa oglasila se u istom trenutku kada i niklovana cev „linkoln“ revolvera najboljeg strelca Zapada! Među konjanicima Linta Bridžera nastala je pustoš.

Konji su njištali i propinjali se, ranjeni i mrtvi su padali na zemlju, pod kopita, jaučući i zapomažući.

Sa prozora štamparije Oregonac je bljuvao ubilačku vatru u gomilu koja se komešala blizu tremova.

Oba Bridžera, otac i sin, pucali su prema Holidejevoj senci. Zrna su poput otrovnih insekata zviždala blizu Džordžijančeve glave, ali su ostajala u daskama kuća ili odlazila kroz stakla na suprotne zidove.

Tim Čelis je odbacio pušku i nastavio da puca iz „kolta“.

Ulica Sonore bila je prosto osvetljena buketima narandžastih varnica i ispunjena zaglušujućom bukom revolvera!

Lint Bridžer je jeknuo i uhvatio se za rame. Bio je pogođen! Od osmorice iz njegove pratnje na esdlu su se držala još trojica. Među njima i Red. Tako desetkovani, sjahalj su i potražili zaklon.

Na ulici su ostali samo uznemireni konji sa praznim sedlima. Između stubova i kosih krovova lebdeo je barutni dim kao jutarnja izmaglica, oštrog mirisa, lenjo se penjući prema nebu.

Lint Bridžer je uspeo da se sruči u uzani prolaz, širok taman toliko da je mogao ugurati svoje telo. Luk Spejd je odmah dotrčao do njega, dahćući.

— Gazda, ranjeni ste? — upitao je.

— Nije opasno — zamumlao je Bridžer šarajući pogledom po ulici. — Prokleti davo! Nikada nisam video paklenijeg strelca od njega!

— Sredićemo ga mi već — tešio ga je Spejd.

— Gde je Red? — upitao je Bridžer.

— Ne znam.

— Nije mrtav?

— Nije... Nije među onima na ulici. Ko je taj stranac?

— Ne znam mu ime, ali opasno cilja. Još neko je bio tamo, u štampariji! Pomagao mu je.

— Sve su nam baklje pogašene, do vraga! — opsovao je Luk Spejd neprestano zvaćući duvan.

Zatim je podigao ruku, dajući nekome znak. Sa druge strane jedan od momaka takođe je podigao ruku i pognut krenuo visokim stepenicama spolja prema krovu.

Šćućuren iza jednog bureta, gde se zaklonio u trenutku najžešćeg okršaja, Holidej je punio svoj revolver. Onaj koji je uzeo od kaučboja već napunjen ležao je na zemlji pored njega. Pošto je završio, osmotrio je ulicu i procenio svoj položaj.

Posle prve runde okršaja proračunao je da protiv sebe još uvek ima petoricu protivnika, računajući oca i sina Bridžer. Svi oni skrivali su se tu negde u tami, izbegavajući da se otvoreno pokažu.

Ali, ni njemu se nije žurilo. Vreme nije radilo za njegove protivnike.

Mesec je visoko odskočio i do tada izdužene senke kuća skratile su se ka trotoarima. Sa desne strane do njegovog zaklona dopirala je žućkasta svetlost iz saluna „Palma”, obasjavajući mutnim sjajem njegov položaj.

To mu se nije mnogo dopadalo. Ako čekanje potraje, uskoro će ga obasjati i mesečina. Da bi smirio nervozu, Holidej je izvadio cigaru i stavio je u zube.

Njegove pokrete uočio je čovek na krovu, onaj isti kome je Spejd dao znak rukom. Busijaš se trijumfalno pridigao i nanišanio.

Ali, nije stigao da opali. Iz saluna „Palma”, pored samog ulaza, planuo je narandžasti plamičak. „Kolt” se oglasio dva puta i čovek na krovu je zastenjao, ispustio oružje iz ruke i stropoštao se sa visokog krova pravo na ulicu. Trešnjo je uz tup zvuk i više se nije ni pomakao.

Iznenadenje je i za Holideja bilo veliko. Držao je oba revolvra u rukama, ali sve što je video bilo je blede uzano lice Mohavsk Kida, koji je izvirivalo iz saluna.

Neko je u mraku opsovao i ispucao svih šest zrna u pravcu saluna.

Sad ih je bilo troje, računao je Bridžer. Glupo je ležati ovako u mraku i čekati. Nije bilo ni Reda u blizini. A Rik je ležao ranjen kod kuće, šta ako ponovo krvari...?

Možda bi najbolje bilo da se povuče nekim drugim putem i ode. Pogledao je iza sebe. Luk Spejd kao da mu je čitao misli.

— Ovamo se ne može nikud — rekao je tiho.

Bridžer je stegao ruku iznad rane, osećajući da ga sada sve više peče.

— Možda bi najbolje bilo da odbacimo oružje i odemo — procedio je s mukom.

— Mi? — zaprepastio se Spejd. — Kad smo se mi povlačili, mister Bridžere?

Da, kad je to bilo, upitao se i on. Izgleda nikad. Jer, sve do tada nije nailazio na otpore. Niti je mogao da sanja kako će nesreća doći pod njegov sopstveni krov!

Luk Spejd se odlepao od uzanog prolaza i krenuo pored zidova, zastajkujući posle svaka dva koraka. Sekundi su prolazili kao sati. Lupanje sopstvenog srca činilo mu se

da odjekuje kroz ceo grad. Bio je blizu štamparije kada su škripnula ulazna vrata. Ukočio se u mestu.

Vrata su ponovo zaškrpala otvarajući se. Neko je pokušavao da izađe, ne sanjajući da će naleteti na cev njegovog revolvera.

Luk Spejd je uzmakao korak natrag do samog prozora, usredsređujući pažnju na vrata.

A jedna ruka se provukla kroz razbijeno prozorsko staklo i zabila mu vrh „kolta“ u slabine.

— Baci oružje! — doprla je do njega tiha, kratka, ali oštra naredba.

Bio je nasamaren!

Čovek je namerno pokrenuo vrata da bi privukao pažnju, a zatim se povukao prema prozoru i uhvatio ga na „spavanju“! Toga se setio tek tada, ali ništa nije mogao da učini.

Rastvorio je prste i oružje je zveknulo o dasčani pod trema.

Oregonac se nekako izvukao kroz prozor, ne odvajajući „kolt“ od Spejdovih leđa. Onda ga je udario drškom po temenu, ulubljujući mu šešir na tom mestu. Lupež se skljkao bez glasa.

— Bridžere! — zaurao je Čelis uvukavši se u dovratnik ulaznih vrata. — Odlazi odavde! Još jedan čovek ti je gotov!

Niko se nije odazvao. Tek posle nekoliko sekundi čuo se Bridžerov promukli glas.

— Rede? — Gde si?!

— Red ti ništa neće pomoći. Niko ti ne može pomoći, jer su aduti u našim rukama. Tvoja vladavina je završena!

Nastala je tišina. A onda se začuo tup udar metala o trotuar. Bridžer je odbacio revolver i izašao iz zaklona. Izašao je poguren,

razbarušene kose, zgrčen od bola u ramenu. Zakoračio je na ulicu nesigurnim korakom, leđima okrenut salunu i Holideju.

— Neka izađu i ostali — doviknuo je Čelis.

Još dva opasača tresnula su u prašinu.

Bridžer je krenuo prema konjima, koji su se nalazili sasvim na drugom kraju ulice, raštrkani i neodlučni na koju će stranu da pođu. Dva njegova čoveka pošla su njegovim primerom.

Oregonac je oprezno izašao na ulicu. Sa druge strane prilazio mu je Holidej. Obojica su gledala malu povorku preživelih kako odlazi iz Sonore.

Onda su se i vratanica na salunu otvorila ispred Mohavsk Kida.

— Nisam zaboravio onaj hitac, Kide! — dobacio mu je kockar.

Revolveraš je raširio ruke.

— Dugujete mi revanš, Dok — rekao je. — Još od Teltauna! Zar da mi neko uskrati šansu da odigram poker sa najčuvanijim kockarom Zapada?

— Imaćeš šansu za to, ali kasnije — dodao je zamišljeno i još jednom pogledao u pravcu kojim je Bridžer otišao. — Ali nešto... nešto mi se ne uklapa — oči su mu odjednom zasijale. — Da, to je Red Bridžer! Gde je on?!

— Njega nismo videli — složio se Oregonac.

Holidej se stajao i poigravao se vrhom kravate. Raspinjala ga je zla slutnja da nešto ipak nije u redu, jer mu je ovoga puta sudbina bila suviše naklonjena. Nije bilo normalno da se sukob sa Bridžerima tako jednostavno završi. A onda se slutnja uobličila u konkretnu pomisao.

— Klarisa! — izustio je poluglasno i Čelis ga je zgranuto po-

gledao. — Da nije nekim slučajem...

Ne završivši misao, potrčao je koliko ga noge nose. Čelis i Mohavsk Kid su potrčali za njim.

No kada je stigao u hotel, sobu je zatekao praznu i u neredu. Po prevrnutom nameštaju i razbacanoj posteljini videlo se da se Klarisa Metjus borila, ali da ju je napadač, svakako Red Bridžer, savladao i odveo. Kuda? To nije znao, ali je bilo jasno da iz toga neće proizaći ništa dobro.

Sudbina ipak nije bila toliko blagonaklona prema njemu kao što je u prvom momentu pomislio. Za Dok Holideja ova noć biće beskrajno duga i napeta.

*

Duboko u senci verande štamparije sedeo je Dok Holidej, ophrvan mislima koje su mu se rojile po glavi. Jedno je bilo izvesno: Klarisa Metjus je bila u rukama Reda Bridžera i morao je nešto učiniti da je spase. Ali, gde da je traži? Na ranču Bridžerovih? To nije bilo verovatno. Nasilnik u biti, Lint Bridžer nije bio i nitkov.

Bacio je pogled prema grupi ljudi koja se približavala ulicom. Onaj na čelu grupe nosio je fenjer koji se klatio u ritmu njegovih koraka. Bio je to sudija Ken Lipman, najhrabriji od svih građana, a za njim su išli trgovac Blond, pukovnik u penziji Rems i pogrebnik Džonson.

— Lepa povorka u Sonori — komentarisali su ostali razbuđeni građani, izvirujući iza zavesa. — Sudija napred, a grobar na kraju. Mogao ih je sve pokupiti lopatom!

Grupa je zastala kod prvog leša.

Neki su ležali licem prema nebu, neki okrenuti zemlji. Sudija i os-

tali poznavali su ih, sve su to bili jahači Linta Bridžera. Pakleni jahači pred kojima se sklanjalo sve živo u Sonori.

Ko im se, ovoga puta, tako davolski isprečio?

Onda se senka pod verandom pokrenula i Dok Holidej je sišao na ulicu.

Sudija Lipman je podigao fenjer da ga bolje osvetli, ali nije video mnogo. Senka oboda „kalifornija“ šesira padala je preko celog strančevog lica.

— Šta vi znate o ovome, mister? — upitao je sudija i pokazao rukom oko sebe.

— Zavisi šta vas interesuje? — pitanjem je uzvratio na pitanje kockar.

Sudijin glas bio je dubok, strančev hladan kao ledeni dah severca.

— Sve me interesuje! — rekao je Lipman.

— Ne volim duge priče! — obratio se Dok.

Lipman je osetio da se malo gubi pred ledenom mirnoćom čoveka u crnom.

— Ja sam ovde sudija! — povišio je glas.

— Zaista? — čudio se kockar. — To do sada nisam primetio.

Donja vilica sudije Lipmana je zadrhtala, ali to je bilo sve. Stranac je bio u pravu, ma kako njegove reči bile otvorene i drske.

Neugodno ćutanje prekinuo je šum sa desne strane.

Sudija je ponovo podigao svoj fenjer i ugledao Luka Spejda kako se tetura prema njima. Za njim je išao Oregonac sa revolverom u ruci.

Došavši do grupe, Čelis je grubo gurnuo Spejda revolverom u leđa. — Govori šta znaš! — naredio mu je.

Spejd je oklevao da progovori,

ali je iza sebe začuo metalni zvuk zapinjaja obarača.

— Govori — pozvao ga je i sudija ostrim glasom.

— Ja... mi smo krenuli da zapalimo štamperiju... i ubijemo njega! — olako je izgovorio lupež pokazujući na Doka. — On je ustrelio Bridžerovog sina, Triga. Red je zbog toga poludeo i poveo nas da se osvetimo...

Sudija je pogledao prema kockaru i ovaj je uzeo reč.

— Lupež je mnogo škrt na rečima — rekao je. — Trig je mrtav, jer je zatečen sa Redom, hteo je da napastvuje Metjusovu kćerku, ubivši pre toga Lea Pereza! To je to!

Sudija se namrštio.

— Leo Perez mrtav? I Trig? Za jedno veće to je pravo groblje...

Na svim kioscima u prodaji album
sa komplet markama — sličicama

TALIČNI TOM

Obradite svoje malisane

pravom zabavom i igrom

— Razlog za to je dugogodišnje neprijateljstvo koje potiče još iz vremena rata sa Indijancima. Zbog toga je Bridžer organizovao Metjusovu smrt.

— Šta? — zgrnuo se trgovac Blond. — Zar je Volt mrtav!

— Ubio ga je neki Regan, po Bridžerovom nalogu — priznao je Spejd.

— Pa gde je devojka? — žustro je upitao sudija.

— Nestala je — objavio je Dok. — Mislim da ju je ugrabio Red Bridžer i da s njom nešto smeri. Ne znam kuda ju je odveo, ali ću...

— Mislim da sam ga video — prekinuo ga je Blond. — Odjahao je u pravcu ranča noseći nešto dugačko na sedlu. Mislio sam da je to...

Ali, Dok Holidej ga više nije slušao. Žustrim korakom udaljio se prema gradskoj štali, gde je na brzinu osedlao svog konja. Kada se vinuo u sedlo i izašao iz štale, pred vratima ga je već čekao Tim Čelis.

— Poći ću sa vama — rekao je. — Možda ću vam biti od koristi.

Holidej je samo klimnuo glavom i poterao konja u trk.

*

Doktor Čendler dremuckao je u naslonjači. Jedan od momaka stalno ga je držao na oku i budio ga čim bi iz ranjenikove sobe čuo šum ili uzdah.

Međutim, i stražar i doktor nekako su zadremali istovremeno i tako se bar malo odmorili od dežuranja nad Rikom Bridžerom.

Bližila se ponoć. U svojoj postelji najmlađi Bridžer borio se sa smrću. Groznica ga je svom sili-

nom tresla, izmamljujući iz nje ga prigušene uzdahe i jauke.

Žena koja je bdila kraj njegove postelje s vremena na vreme bi mu vlažnom krpom kupila znoj i rashlađivala užareno čelo.

Doktor Čendler je otvorio oči privučen lupom u bolesnikovoj sobi.

Da li mu se to učinilo?

Lekar je ustao i približio se vratima. Polako ih je odškrinuo.

Soba je bila u mraku!

Nečije telo ležalo je kraj samih vrata i doktor Čendler ih nije mogao otvoriti ni toliko da promoli glavu.

Zatim je jasno čuo zapinjanje oroza.

— Hej! — povikao je lekar predoosećajući da nešto unutra nije u redu. — Ovamo!

Stražar u uglu se trgao kao oparen, dograbio pušku i skočio na noge. Nije se dobro snašao i podigao je oružje prema Čendleru.

— Ne mene! — dreknuo je doktor pokazujući prema sobi. — Neko je uskočio u sobu kroz prozor!

Kao odgovor na ovu tvrdnju, iznutra je odjeknuo revolverski pucanj.

Stražar je ramenom iz sve snage udario u vrata. Jednom, pa još jednom! Napravio je tek toliki prolaz da nekako ugura svoja ramena i pušku isturenu ispred sebe. Doktor se ušunjao za njim.

Zavesa na prozoru još se lelujala. Ljuti barutni dim pekao je oči i dražio nozdrve.

— Sto mu...! — počeo je da psuje stražar saplevši se o nešto na podu.

— Prozor! — dreknuo je Čendler.

Momak se nekako iskobeljao i poleteo ka ivici, odgurnuvši zavesu. Dole nije video nikoga.

Doktor Čendler je užurbano pretraživao džepove kako bi našao šibicu. Plašio se i da pogleda na postelju.

Drhtavom rukom je podigao upaljeno palidrvce iznad glave i bacio pogled prema najmlađem Bridžerovom sinu.

Da, bilo je baš onako kako je i mislio!

Neko je uskočio kroz prozor i završio agoniju mladog Rika Bridžera. Rana na čelu nedvosmisleno je govorila da je smrt bila trenutna.

Stražar je buljio u taj krvavi prizor sa užasom u očima. Ništa bolje nije se osećao ni doktor Čendler. Nije imao potrebe da proverava je li sa Rikom završeno.

Žena na podu bila je samo onesvešćena snažnim udarcem i već se pokretala.

Doktor Čendler nije imao nameru da se i njoj posvećuje. Izašao je u hodnik, s jednom mišlju u sebi: pobeći iz ovog prokletog mesta što pre. I što dalje.

Sišao je niz stepenice, osvrnuo se oko sebe na izlazu i pohitao prema štalskim zgradama, gde se nalazio smešten njegov konj. Nikoga nije sreo, niko ga nije zadržavao. Kuća je bila pusta posle odlaska Linta Bridžera u grad.

Odjednom je u štalama nešto blesnulo.

Lekar je zastao kao ukopan. Kao gonjena zver, jedna krupna silueta izletela je iz unutrašnjosti, praćena njiskom konja i gustim dimom.

Čendler je zatvorio oči i ponovo pogledao. Ne, nije se varao! U štali je buktao požar, a palikuća je nestao u mraku.

Za tren oka vatra je zahvatila veći deo zgrade i plameni jezici liz-

nuli su iz krova. Preplašene životinje su njištale, kidale konopce i kopitama lomile pregrade. Iz kuće se začula galama.

Tri kauboja potrčala su da ga gase požar i doktor Čendler se pridružio njihovim uzaludnim naporima.

*

Stigavši nadomak kuće, Lint Bridžer je zaustavio konja. Plameni stub dizao se visoko ka tamnom nebu, obasjavajući njegovo bledo, izmučeno i prazno lice. Gologlav, pogrbljen i klonuo u sedlu, to više nije bio onaj stari Lint Bridžer, gospodar i naredbodavac, već senka čoveka. Njegov prazan pogled preneo se sa zapaljene štale na kuću koja je počivala u mraku.

Obuzet najernjim slutnjama, zamuznuo je konja.

Senke oko vatre kretale su se u raznim pravcima, ali se niko nije usuđivao da pride. Konji su pokidali veze i spasli se smrti u plamenu, sada su trčkarali preko travnatog dela između kuće i barake za kauboje.

U tom trenutku sa vratnica se začuo topot kopita i Red je dojahao kao furija. Na usnama mu je titrao pakleni izraz lica.

— Gde si bio? Zašto si pobegao iz okršaja? — zapitao ga je otac potmulim glasom.

Ali, Red Bridžer kao da je bio gluv za očeve reči.

Bridžer je mrgodno pogledao Reda i sa usana su mu potekle reči prekora. No, u tom trenutku iz kuće je odjeknuo prodoran ženski vrisak. Kao sumanut, Bridžer je izustio: — Rik! — i jurnuo prema kući.

Red je ostao u sedlu, sa satanskim osmehom na licu.

— Rik! — ponavljao je tiho u sebi očeve reči. — Rik! Samo Rik. A ja a Trig... mi ništa. a? Samo Rik?

Niko ga nije čuo, bio je sam.

Izgledao je zadovoljan.

Umesto prema kući, poterao je konja na suprotnu stranu. Prošao je ispod kapije i skrenuo levo. U šibljačku nedaleko od zida koji je opasivao Bridžerevo imanje, nalazilo se noćije telo.

Klarisa Metjus ležala je uvezana lasom i sa prljavom maramom preko usta!

Uplašenim očima gledala je Reda dok je silazio iz sedla. Raščupana kosa bila joj je mestimično slepljena za ožnojeno lice. Kada joj je Red skinuo maramu sa usta, ona je kao davljenik žudno udahnula vazduh. Htela je da vikne, ali je shvatila da bi to bilo besmisleno.

Skupila je noge i povukla se još dublje u gustiš.

Red se cerio nad njom, zgazivši čizmom skut njene duge haljine. To ju je zaustavilo u povlačenju. Oštre grančice zasekle su joj kožu na licu kao tuce noževa. Suze su joj potekle same od sebe, ali glasa nije pustila.

— Bežiš, curo? — upitao je on kroz kratke napade smeha. — Ali nemaš više gde. Tu smo samo nas dvoje...

Klarisa je ćutala, ruke su joj bile vezane i utrnule od konopca.

— Šteta što nisi osetila ko je Rik. Rik je bio pravi muškarac — nastavio je Red. — Ali svejedno, upoznaćš mene, bar jednog Bridžera — rekao je i spustivši se na kolena ispred devojke koja ga je užasnuto gledala, polako otkopčavao opasač na pantalonama. — Rik bi ti bio bolji, ali svejedno, i nas dvoje ćemo se lepo poigrati.

— Poigraćemo se nas dvoje — za-

čuo se iz mraka dubok, leden glas — i to na drugi način.

Holidejeva fantomska silueta ocrtala se na nebu na samo nekoliko koraka od njega. Izgledalo je da je Džordžijanac izronio iz zemlje poput duha.

Red Bridžer je zurio u Holideja kao mesečar. U jednom momentu na um mu je palo da potegne revolver jer su u mraku za obojicu šanse bile ujednačene. Možda taj nepoznati nitkov ne bi pucao iz bojazni da ne rani devojku.

Ali, istog trenutka začuo je zapinjanje oruža iza sebe.

Tim Čelis kao da je prozreo njegove misli, prišao mu je s leđa i oduzeo mu revolver iz futrole. Lica izobličienog od mržnje, Red je shvatio da je izgubio igru.

— Za tebe bi bilo bolje da pođeš i gasiš svoju kuću — obratio mu se Dok mirnim glasom.

— Ubiću te — prosiktao je Red. — Za tebe bi bilo bolje da me se odmah otarasiš, inače će te moja osveća stići još sutra.

— Ne bojim se toga... čekaću te — rekao je Dok i hladno pošao prema Klarisi. Podigao ju je i doveo do svog konja. Najpre je sam uzjahao, a onda pomogao devojci da se popne iza njega. Našavši se na konju, Klarisa se klonulo priljubila uz njegova leđa i čvrsto ga obgrlila rukama oko pasa. Doku se učinilo da oseća ubrzane otkucaje njenog srca.

— Kako se osećate, mis Metjus?

Ona je ustreptala. Njegov glas, do tada oštar i hladan kao santa leđa zvučao je toplo i ljudski. Ili se to njoj samo činilo jer je priželjkivala da tako bude?

— Dobro, mister Holideje, sasvim mi je dobro — prošaputala je i čvršće ga prigrllila.

XII

Pet drvenih mrtvačkih sanduka od najgrublje istesanih dasaka bilo je poredano ispred firme „V. Džonson pogrebnik“.

Pet sanduka za groblje u Sonori označavalo je kraj petorice Bridžerovih revolveraša u krvavom sinočnjem obračunu između Holideja i Čelisa s jedne strane, i Bridžera i njegovih jahača s druge.

Mnogi su te noći videli da je gorelo nebo nad Bridžerovim posedom i čuli su dolazak jahača odmah iza toga. Oni najradoznaliiji provirili su kroz zavese i prepoznali dva stranca na konjima i devojkju.

Tog jutra imalo je o čemu da se priča. Sudija Lipman nije bio baš razgovorljiv kao inače. Dugo je o nečemu razmišljao i na sva pitanja davao lakonske odgovore.

Lintu Bridžeru bio je zadat težak udarac, ali on je još uvek stajao na nogama, još uvek je bio snaga sa kojom se moralo računati. Trebalo je dotući ga, zadati mu još jedan, poslednji odlučujući udarac. A grad je bio bez šerifa, bez vlasti i sam sudija nije mogao ništa da učini. Čak ni članak koji je Klarisa Metjus spremala za prvi sledeći broj „Sonora njusa“ nije bio dovoljno ubojit, iako je govorio o prodaji oružja u Koloradu, jer nije bio dovoljno potkrep-ljen dokazima.

Ali, bio je tu čovek za koga je sudija verovao da može nešto učiniti: stranac u tamnom odelu, čovek sivoplavih očiju, koji je nosio „kolt“ sa drškom od slonove kosti. On je već pokazao šta može i sudija je naslućivao da još nije sve pokazao.

Taj čovek, Džordžijanac Dok Holidej, sedeo je u salunu „Palma“ i ređao karte na stolu.

Čekao je.

Sudbina je i ovog puta hitala da mu dodeli nova iskušenja.

U poslednje vreme uvek se nalazio na čudnim mestima i u čudnim situacijama da pomaže druge. On, kome je retko ko nudio pomoć, sada se obreo suočen s gorčinom sopstvene sudbine. „Koltom“ je krčio put boljem, pravom zakonu u Sonori.

I kad sve bude gotovo, on će otići bez zbogom. Reči zahvalnosti zamreće na usnama ljudi kada budu sa znali ko se borio za njih. Jer, on je bio prognanik, revolveraš i kockar.

Tako su se o njemu ispredale priče, takvim su ga stvorile legende pričane između Kalifornije i Kentakija, od Montane do Novog Meksika.

Karte na stolu su mu „prorekle“ srećan dan.

On ih je pokupio u jednom zahvatu i bacio pogled ka velikom zidnom satu. Kazaljke su se približavale broju dvanaest.

Sa ulice je odjeknuo pucanj.

Svi su ućutali i okrenuli glave na tu stranu. Džordžijanac je stavio špil u unutrašnji džep i malo više natukao šesir na čelo.

— Ubico! — čuo je hrapavi glas spolja i Holidej je znao da se to njega tiče.

Ustao je i krenuo prema izlazu.

— Čekam te! — urlao je Red Bridžer napolju.

Džordžijanac je odgurnuo krila sa ulaza i pustio da ga u povratku lako udare po leđima. Onda je koraknuo još dva koraka napred na trem i izvadio cigaru iz tabakere.

Red Bridžer je stajao licem okrenut prema salunu, zakrvavljenih očiju i zgrčenih usta. Iz celog držanja izbijale su odlučnost i rešenost. Desna ruka je zgloboom šake dodirivala dršku „kolta“, a pogled mu je bio kao prikovan za verandu „Palme“ gde se nalazila vitka silueta u crno odevenog stranca.

Podne! Na ulicama tišina i pustoš

Holidej je preleteo pogledom preko krovova i uglova kuća, ali nije opazio ništa sumnjivo. Onda je sišao s trotoara i sa otkrivenom drškom pištolja pošao ka izazivaču.

Živa legenda Zapada protiv sulu dog potomka Bridžerevog plemena Jedinog preživelog u kobnim časovima poslednjeg dana i večeri.

— Ubico! — dobacio je Red Džordžijancu. — Tvojom krvlju ću politički grob moga brata!

Tek zapaljena cigara u Holidejevim ustima kao da je začikivala razdraženog siledžiju. Protivnik kojeg je osudio na smrt pušio je!

Nebesa! Pušio je svoju poslednju cigaretu!

— Potegni! — izazivao ga je red, prstiju raširenih kao kandža grabljivice.

Na verandi štamparije Klarisa je zatvorila oči.

Međutim, pucnji se nisu čuli.

Umesto toga začuo se bat koraka na trotoaru. Bat tromih, teških koraka, posle čega je nastupila tišina belog usijanja. Kada je otvorila oči, Klarisa je ugledala Linta Bridžera između dva protivnika.

Lint Bridžer se okrenuo svom sinu i progovorio grobnim, neslvarnim glasom.

— Marama ti nije pomogla. Žena te je prepoznala — začutao je za moment, a onda nastavio. — Zašto si ga ubio?

Red je nervozno uzmakao jedan korak. Na licu mu se ogledala unutrašnja borba i konačno mu je besizobličio crte.

— Zašto? Zato što si samo njega smatrao za sina, a mene i Triga za kopilad! — zaurao je. — Nas si gonio kao obične slugu... Nikada nam nisi bio otac. Da, ubio sam ga da ti se osvetim.

Bridžerove oči su čudno blesnule i

on je potegao brže nego ikad. Pucnji su se slili u jedan i otac i sin su istovremeno pali smrtno pogodeni.

— Ipak si erkao... — iscerio se Red zlobno, dok mu se krv slivala iz usta.

Onda je i on pao.

Holidej je čvršće stisnuo cigaretu zubima i odbio gust dim. Sa svih strana ljudi su počeli da izlaze na ulicu, a Klarisa se uputila ka njemu, ali je na pola puta zastala. Sudija Lipman mu je prvi prišao.

— Mister — pozdravio ga je sudija. — Mi vam svi dugujemo mnogo! Mnogo! Ali, ime vam još ne znamo?!

— Zar je to važno? — hladno je upitao kockar.

— Naravno! Imamo planove u vezi sa vama, mislimo da bi vam odgovarali...

— Ne interesuje me.

— Ali slušajte, vi ste pravi čovek za nas!

Kockar se okrenuo i pošao, ali ga je Lipman sustigao.

— Razgovarao sam sa mnogim uglednim ljudima ovde! Smatramo da ste vi najpogodnija ličnost, čovek kome Sonora mnogo duguje, shvatate?

— Shvatam! — rekao je Džordžijanac i naglo zastao. Lipman se skoro sopleo o njega.

— Pa, šta kažete?

— Ništa!

— Ne razumem...

— Razumećete me ako vam kažem ko sam! Ja sam Džonatan Holidej — rekao je suvo. — Poznatiji sam kao Dok Holidej!

Zbrčkano lice sudije Lipmana istoga časa se skamenilo. U prvi mah nije mogao da dođe do daha.

— Dok Holidej...? — ponovio je tiho. — Kockar? Revolveraš?

— Da! — prekinuo ga je ovaj. —

Ubica, ako hoćete. Sve što pomislite, to sam ja. Dakle, šta sada kažete?

— Ja... treba da se dogovorim sa ostalima...

Holidej je klimnuo glavom.

— Tako je već bolje — rekao je. — Kad se dogovorite, potražite me negde na Misisipiju ili u Teksasu. Dojahaću odmah.

Zatim se okrenuo i pošao prema Klarisi, koja ga je čekala ispred štamparije. Dok joj je prilazio, ona ga je gledala zadivljeno, ali na izvestan način i beznadežno. Samo nekoliko minuta pre toga shvatila je šta oseća za tog čoveka, ali je isto vreme shvatila i to da to nikada neće imati. Bila je to njena zla kob, ništa manja od zle kobi čoveka koga je obožavala.

Gledajući je u oči, Holidej je razumeo njena osećanja, ali je znao da joj ne može pomoći.

Njih dvoje imali su različit životni put.

— Ja danas odlazim, mis Metjus. Koliko mogu da naslutim, vi ćete ostati u Sonori?

— Da, to je dug prema ocu, koji moram da odužim.

— Onda neka vam je sa srećom — rekao je Dok i dodirnuo obod šešira u znak pozdrava.

Zatim je otišao. Desetak minuta kasnije odjahao je ka izlazu iz grada.

Klarisa je još uvek gledala za njim, jedva savladujući želju da ga pozove ili potrči za njim. Znala je da se kockar više neće vratiti. On je bio čovek kome nije bilo mira pod nebom Zapada. Sada je jahač, a uskoro će biti samo crna tačkica koju će progutati horizont što se na jugo-istoku spuštao ka dolini Josemajt.

Holidej nikada nije ostajao na jednom mestu.

Iza njega je ostajala samo legenda. I oblaci reskog barutnog dima.

K R A J

HOGAR

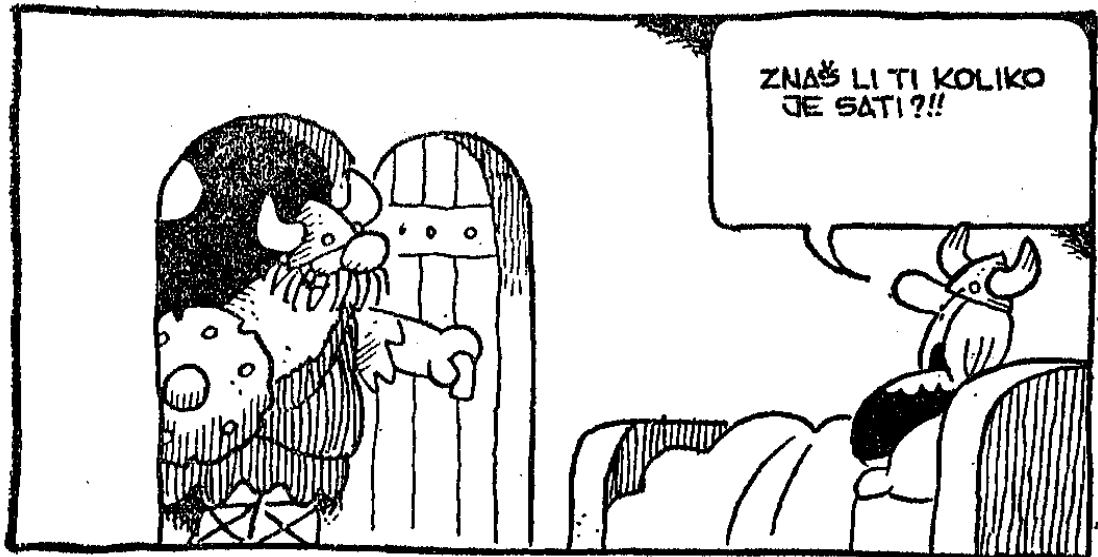
U prodaji prvi broj strip albuma u boji

• HOGAROV ZABAVNIK •

Potražite na kiosku kod vašeg prodavca

HOGAR STRAŠNI

by
DICK BROWNE

SAD ĆU DA TI JAVIM - VIDEO SAM U
BIRCUZU IMAJU VELIKI SAT IZA
ŠANKA!

Edicija **DOK HOLIDEJ** od maja 1988. godine u novoj
likovnoj opremi, sa novim sadržajima.

DOK HOLIDEJ

Od maja 1988. godine najbolji i najuzbudljiviji romani
edicije **DOK HOLIDEJ**. Junak romana, legenda Divljeg
zapada, nerazdvojni prijatelj maršala Vajata Erpa,
Dok Holidej – pružiće vam nova zadovoljstva prilikom
čitanja i praćenja avantura ovog intelektualca, kockara,
avanturiste i revolveraša, ali veoma ispravnog i
pravičnog čoveka.

